

ERTÜRK AKŞUN

ON SEKİZ SAAT

DESTEK YAYINLARI: 672
EDEBİYAT: 273

ON SEKİZ SAAT / ERTÜRK AKŞUN

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Esmergül - Devrim Yalkut
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: İlknur Muştı
Sayfa Düzeni: Cansu Poroy
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak

Destek Yayınları: Eylül 2015
1.-11. Baskı: Aralık 2015
12. Gözden geçirilmiş baskı: Nisan 2016
13. Baskı: Mayıs 2016
14.-15. Baskı: Haziran 2016
16.-17. Baskı: Aralık 2018
Gözden geçirilmiş 18. Baskı: Nisan 2019
19. Baskı: Mart 2020
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-100-9

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekyayinlari.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 40200
Maltepe Mahallesi
Hastane Yolu Sokak No. 1/6
Zeytinburnu / İstanbul

ERTÜRK AKŞUN

ON SEKİZ SAAT

Gözümüzle gördüğümüz her güzel şeyin arkasında
mutlaka bir giz ya da acı saklıdır.

*Bu kitap, her gününü son anıymış gibi yaşamaya
cesaret edenlere adanmıştır...*

1. Bölüm

Eylemciler

Saat 17.49

İnsanlar macerasız, risksiz bir hayatı yaşamak istemezler. Cesareti olanlar gerçek maceralar yaşarken, cesareti olmayanlar o maceraları izleyerek duygularını tatmin ederler.

Kaldırımlara tüneyen kaza seyircileri, horoz dövüşü izler gibi ellerinde cep telefonlarıyla kavgaya bekleyen kameramanlar oluverirler. Öyle sıradan ve tekdüze bir hayatları vardır ki bu insanların, seyrettikleri kaza ya da kavgayı kendileri yaşıyor gibi hayata tutunurlar. Sadece durup bakarak, sadece izleyerek var olabilen âciz ve hükümsüz bir kitledir bunlar... Yaşamadan yaşıyormuş gibi yaparlar. Mış gibi insanların, mış gibi hayatları...

Bazen inşaatların tepesine çıkıp vincin inip kalkan kancasına takarlar hissizliklerini, bazen de mermilerin yağmur olup yağdığı azılı bir çatışmanın erketesine yatıp dizilirler sinema seyircileri gibi. Tıpkı hikâyemizin geçtiği gün gibi...

“Çabuk olun, buradan çıkmamız lazım.”

“Ne tarafa gideceğiz? Her taraftan sarmaya başladılar.”

“Hastane tarafı olmaz, yolun karşı tarafına geçip denize doğru inmeliyiz. Kabataş’a doğru.”

“Tutmuşlardır o tarafı da, o kadar da aptal değil ya bu polisler?”

“Başka şansımız yok... En azından denememiz lazım bunu. B planına geçiyoruz.”

Sokakları silah sesleriyle cınlatan kısa süreli bir çatışmanın ardından ellerinde Beretta 92 ve Glock 17’lerle Gümüşsuyu Askeri Hastanesi’nin yanındaki dar sokaktan fırlarcasına çıkan dört adam sokağın sonundaki Ayaspaşa Rus Lokantası’nın önünde durup peşlerindeki güvenlik görevlilerinin üzerine birkaç el daha ateş ederek geçtiler caddenin karşı tarafına...

O civardaki asayiş polislerine ve güvenlik görevlilerine Gezi olaylarından beri Dolmabahçe yönünde hazır bulunan çevik kuvvet polisleri de katıldı. Her yanı tutup, tetikte beklemeye başladılar. Dört bir taraf insan doluydu. Yazdan kalma bu eylül gününün melankolik keyfini süren hafta sonu kalabalığı, Gümüşsuyu yokuşundan aheste adımlarla Dolmabahçe’ye doğru akıyordu. Polis ateş ederken temkinliydi. Silahlı adamlar bu yüzden şanslı sayılırdı. Yoksa şimdiye dek mermi sağanağına tutulmuş olmaları gerekirdi...

Yine de kaçacak yerleri kalmamıştı artık. Her taraftan kuşatılmış haldeydiler. Yüzlerindeki panik havasından kaçış umutlarının tükenmek üzere olduğu belli oluyordu.

Sonbaharın sararttığı yarı çıplak kalmış ağaç dallarına basan nemli sıcak, zamanı da ağırlaştırıyordu sanki. Büyük bir telaşın ve çatışmanın ortasında durup dururken her şey yavaşlamış, silah sesleri de seyrekleşmişti. Adamlar ortalıkta görünmüyordu şimdi. Tekinsiz bir sessizliğe gömüldü sokaklar... Bugün anlamsız, garip bir başkalık vardı şehirde ve büyük ihtimalle bu tuhaflığa bulaşanlar için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Öyle çok karga ve martı dolanıyordu ki Gümüşsuyu’nun o eski binalarının çatılarında, çığlıklarındaki boğucu kasveti sezmek

mümkün değildi bugün. Olacakların habercisiydi sanki gökyüzündeki bu huzursuzluk hali...

Silah seslerinin kesilmesiyle başlayan esnaf merakı dalga dalga caddeye, caddeden sokaklara, sokaklardan evlere doğru sinsi bir duman gibi doluyordu.

Cadde üzerindeki Kardeşler Bakkaliyesi'nin önünde, şaşkınlıktan gözleri büyümüş, beti benzi atmış iki kapıcı, çatışmanın üzerindeki bilinmezliği kendilerince aydınlatmaya çalışıyorlardı. Silahların her an yeniden patlayabileceği endişesiyle dükkâna sinner gibi sokulmuş, büyük bir ilgi ve iştahla izliyorlardı sokağı. Bu çatışmanın neden dolayı gerçekleştiğini öğrenmeden eve dönmek hayal kırıklığı olurdu herkes için. Akşam sofrada ve bir hafta boyunca mesai başında konuşabilecekleri daha iyi konuları yoktu henüz. Bu çatışma vurdulu kırdılı bir diziden de heyecanlıydı, futbol derbisinden de...

"Hangi örgütten acaba bunlar?" dedi posbıyıklarına kır düşmüş, zayıf ve çelimsiz olanı...

"Örgütü bilmem ama benim anlamadığım neden Libya Konsoloslugu'na saldırdılar?" diye sordu terli ve göbekli diğer kapıcı. Gözlerini konsolosluk binasına doğru dikmiş, korku ve merak içinde tırnaklarını kemirmeye başlamıştı...

"Anlatılana göre saldırmayı denemişler ama olmamış. Elleri yüzlerine buluşturmışlar. Baskın böyle mi olur kardeşim? Sanki kız kaçırıyorlar. Ah! Ben olacaktım ki..."

"Arkadan başkaları da gelecekmiş..."

"Başkaları da mı gelecekmiş? Yok artık... Polisin eli armut mu topluyor? Oturup baskını mı bekleyecekler, hadi gelsinler de saldırsınlar diye? Bir saçmalık var ama anlarınız elbet."

Söylentilerin aslı astarı yoktu. Ne bir temeli vardı yapılan yorumların ne de anlamı vardı kulaktan kulağa yayılmaya başlayan

bu çatışma efsanesiyle ilgili anlatılanların... Durup dururken ne olmuştu da Libya Konsoloslugu'na ateş açılmıştı? Terörist miydi bunlar, yoksa bir avuç zibidi sarhoş macera aramaya mı çıkmıştı? Her şey olurdu bu memlekette. İlle de mantıklı bir sebebi mi olacaktı her vukuatın? Tepesi atan, eğer belinde silahı varsa gönlünce sıkıyordu sağa sola... Kim vurduya gitmiş garibanlar diyarıydı burası ne de olsa. Balkonda kaza kurşunlarıyla ölen masum insanların ölüm oranı, bir Batı ülkesinin trafik kazalarındaki ölüm oranına eşitti belki de. Her türlü çatışmaya bağışıklık kazanmış bir memleketin çocukları burada yaşayanlar sonuçta. Bu konsolosluk saldırısının altından kız meselesi çıkabilirdi ki buna bile kimse şaşırılmazdı herhalde.

Bakkaldan alışveriş yapan gözlüklü bir adam, “Gözümüzle gördüğümüz her güzel şeyin arkasında mutlaka bir giz ya da bir acı saklıdır...” dedi kendi kendine konuşur gibi. Sonra iz bırakmayan hayalet adımlarıyla uzaklaştı oradan.

Semtin hafızasında bu tür deli sorular dolanıp dururken yine kurşunlar uçuşmaya başladı havada. İnönü Caddesi, sürtündükçe kıvılcım saçan dev bir çatapat gibi patlıyordu durmadan. Silah seslerine yanık bağırışlar da karışmıştı şimdi. Yabancı bir dilde haykırır gibi yankılanan sesler yükseliyordu giderek her yerden.

Kimdi ve ne istiyordu bu adamlar?

Günlerce yanıtsız kalan bu sorular işin aslını gazeteler yazmaya başlayınca aydınlanacaktı ama şimdilik her şey belirsiz, karmaşık, tehlikeli ve garipti...

“Şuradaki binaya girelim, başka çıkışımız yok, tüm sokakları tutmuşlar!” dedi silahlı saldırganlardan biri.

“Süleyman'ın vurulması iyi olmadı, çok kan kaybediyor, yarasını sarmalıyız!” diye karşılık verdi diğeri, nefes nefese, hırıltılı bir sesle...

“Denize bir kavuşabilseydik çok iyi olacaktı. Bize göre değil bu işler demiştim size.”

“B planına geçiyoruz dedim. Bence artık şuradaki binaya girelim, ya herrü ya merrü. Ne olaksa olsun. Yürüyün!”

Caddenin en gösterişli, eski ama bakımlı binalarından Gümüşsuyu Palas’a daldılar can havliyle. Kollarına girdikleri yaralı arkadaşlarını da yanlarında sürüyerek hızlıca merdivenleri tırmanmaya başlayan üç adam, hangi katta duracaklarını bilemeden çaresizce ve el yordamıyla yukarıya doğru çıktılar. Giderek kapana kısıılıyorlardı. Polisin binayı kuşatması uzun sürmezdi. Her birini tek tek avlayacaklardı. Sabırsızlık ve endişe içinde tırmandıkları katlarda daire kapılarına tekmeler indirdiyseler de ne bir kapı açıldı, ne de sığınabilecekleri herhangi bir delik bulabildiler. İstem dışı ve tamamen şuursuzca merdivenleri çıkıp durdular. Ta ki dördüncü katta kapısı sonuna kadar açık duran daireyi görünceye dek... İşte şimdi işler değişebilirdi.

Ellerinde kadehleriyle birbirlerine gülücükler saçarak dolanan ve tatlı sarhoşluklarının keyfini süren bu şık kalabalığın, biraz önce sokakta yaşanan silahlı çatışmadan haberi yok gibi görünüyordu. İçeriden yükselen klasik müziğin rehavetine kendilerini kaptırmış halde eğlenen bu kokteyl ahalisinin huzurlu yüzlerine bakılacak olursa, burada gayet keyifli zaman geçiriyorlardı.

Ellerine çatışmada yaralanan arkadaşlarının kanı bulaşmış silahlı adamların kokteyl salonuna deprem sarsıntıları yaratarak girmesiyle birlikte başlayan panik havası, kısa sürede kokteyl salonunun bütününe sirayet etti.

“Herkes olduğu yerde kalsın! Şu müziği de kapatın derhal! Kimse yerinden kılmıldamasın!” diye bağırان Enver, yaralı arkadaşını diğer ikisine devrederek, silahını kalabalığa doğrulttuğu gibi odaları ve pencereleri kontrol etti hızlıca.

“Hey, ne oluyor burada, siz de kimsiniz?” diye korkuyla inleyen bir kadın, silahlı adamın ona doğru yönelmesine neden oldu birdenbire.

“Durun yapmayın... Hamile kadın var burada. Sakin olun” diye yakınan yaşlıca bir diğer kadın, Enver’in soğuk ve mağrur bakışlarındaki kararlılıktan çekinerek yavaşça bir adım geri attı.

“Herkes içeri geçsin ve sessiz olsun. Sesini çıkaran kurşunu yer!” dedi Enver, kara kaşlarını çatmış, siyah iri bir eriği andıran gözlerinden alev saçarak.

Geniş salonun açık penceresine doğru yaklaşan Enver, başını dışarı uzatıp aşağıdaki polislerin binayı sardığını görünce yarım yamalak bir Türkçeyle seslendi aşağıya.

“Sakin içeriye girmeye kalkışmayın. Yoksa buradakilerin beyinlerini patlatırız!”

Enver’in Arap aksanını bilerek kullandığını kimsenin fark etmesi mümkün değildi. Türkçeye ve Arapçaya öylesine ustaca hâkimdi ki, dilerse her iki dili de falsosuz konuşabilirdi tıpkı diğer arkadaşları gibi...

Genç adamın bu hoyratça kafa tutuşuna ateşle karşılık veren polisler dışarıdan pencereye doğru birkaç el silah sıkınca soldaki pencerenin camı tuzla buz oldu ve içeriye sızan mermilerden biri de duvardan sekerek hamile kadını omzundan yaraladı... Olduğu yere yığılan kadın acıyla ve korkuyla inleyerek ağlamaya başladı. Salondakilerin duyduğu endişe daha da arttı. Kimsenin şakası yoktu ve fütursuzca patlayan silahlar kazayla bile olsa her an birinin ölümüne neden olabilirdi. Polis kapıdaydı fakat buna rağmen henüz hiç kimse güvende değildi. İçeride bulunanların hepsi bu kaza kurşunundan sonra kendilerini istemsizce yere attılar.

Silahlı dört adam kokteyl salonundaki onlarca insanı kendi güvenlikleri için rehin almıştı. Hedefleri neydi, polisle neyin

pazarlığını yapacaklardı bilinmez ama masum insanların canlarını masaya yatırmak pahasına çetin bir alışverişe oturacakları aşikârdı. Göründükleri kadar acımasız, tavizsiz ve kararlıysalar eğer, her an her şeyi yapabilirlerdi...

Asıl büyük çatışma şimdi başlıyordu ve hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.

İstanbul mu?

Umutsuzluktan kıvranan kör bir solucan gibiydi artık.

İnsanlarıysa bu solucanın kanında boğulmuş birer cesetti sadece...

2. Bölüm

Nadir

Saat 08.47

İçindeki sevgiyi öldürmüş adam, artık her şeyi öldürebilir demektir. Nadir bugün içinde ölmeye yüz tutmuş adamı ve sevgisini tekrar diriltmek için harekete geçiyordu.

Kırk yaşındaydı artık. Hayatının en kötü yılları sayılmazdı belki ama çok matah bir dönemde olduğu da söylenemezdi. Kızıl saçlarına beyaz teller dadanmaya başlayalı epey olmuştu.

Tam on sekiz yıl olmuştu Özge'yle evleneli. Bu yol arkadaşlığının altıncı yılında ilk çocukları Toprak dünyaya gelmiş, oğulları dört yaşındayken son çocuk olarak planladıkları Su doğmuştu.

Sarıyer sahilinde, deniz manzaralı dubleks bir evde oturuyorlardı. Sabah gözünü açar açmaz yılların emektar dostu Camel sigarasının sert dumanıyla birlikte denizin iyot kokusunu içine çekmek ve yanında bir acı kahveyle sonsuz ve mavi bir boşluğa doğru düşüncelerinin yularını salıvermek en büyük zevkiydi Nadir'in... Kırk yaşında bir adamın öyle matah zevkleri de kalmıyordu geriye zaten.

Ama bu sabah diğer günlerden farklıydı.

Uzun yıllar sonra ilk defa uyanır uyanmaz geniş pencerelerini ni sabah serinliğine açıp sigarasını yakmamıştı. Aynanın karşısına geçmiş, kendi kendine konuşuyordu Nadir. Dalgınlığından şikâyet edip duruyordu içinden.

“Bugün büyük gün... Yaşlanıyorum... Rutin hayat akışımın ke-sildiği anlarda sürekli dalgınlaşmam da bunun belirtisi...”

Özge ne yapıyor acaba içeride? Ah kadınlar! Her şeyin kendi kurdukları ve korumaya aldıkları düzen içerisinde olmasını istiyorlar.”

Yataktan kalktığından beri kafasının içindeki bu karmaşayla boğuşup duruyordu Nadir. Bazen gözleri dalıyor ve alışkanlıkla, odanın penceresinden izliyordu denizi...

Birilerinin kendisini istedikleri yöne doğru sürüklemelerinin ne kadar kolay olduğunu düşünüyordu... Kendi düşüncelerinin içine onu çekştirip durmaları... Sanki iradesiz herifin teki olduğu alınının ortasında yazıyormuş gibi...

Aynada kendini izlemeye devam ettikçe belli ki daha da geri-lecekti sınırları.

Gardıroptan lacivert ve siyah renkli takım elbiselerini alıp da-ğınık duran yatağının üzerine serdi özenle. Hangisini giyeceğın-den emin değildi ama bugün şık olması gerektiğini biliyordu.

Önemli bir gündü ne de olsa...

Karar vermek, seçim yapmak hep zor gelirdi Nadir’e. Karar vermek sonuca katlanmayı da gerektirir çünkü.

“Siyah mı lacivert mi? Siyah mı lacivert mi?” diye tekrarladı.

Babasıyla da böyle kopmuşlardı zaten... Köklerinden sökölüp parçalanarak dağılmışlar, uzaklaşmışlardı birbirlerinden. Baba-dan kopmak, bin yıldır aynı topraklarda yaşayan bir halkı başka ölkelere sürgün etmeye zorlamak kadar acıydı bir erkek için.

Tam da bu acıyı hissetti içinde Nadir... Daha dün yaşanmış gibi tazeydi sanki her şey... Ne zaman babasından ayrılıp kendi kanat-larıyla havalanmaya kalkışsa ya bir zorunluluk çıkıyordu karşı-sına ya da babasının yaptırımlarının altında ezilip küçölüyordu. Karadeniz’in afili uşaklarından biri olmak yeterince sorumluluk

yüklüyordu omuzlarına, bir de Laz müteahhidin hayırlı evladı olabilmek gerekiyordu bütün bunların üstüne...

Derin bir nefes alıp yatağın ucuna çöker gibi oturdu Nadir... Gün henüz yeni başladığı halde garip bir yorgunluk hissetti üzerinde. Kafayı yastığa vurup uyusa, akşama kadar açmazdı gözlerini. Babasını hatırladıkça yüklerinin de ağırlığı arttı sanki içinde... Baba oğul arasında açılan kapanmaz mesafelerin ilk adımlarının atıldığı on beş yaşın masum ama kırgınlıklarla dolu temiz yüzünü gördü aynada... Yalnız önemli bir fark vardı iki Nadir arasında...

Şimdikinin saçları epeyce dökülmüştü ve kırışmaya başlamıştı artık.

Oturduğu yerden yavaşça kalkıp aynaya iyice yaklaşan Nadir dikkatle inceledi saçlarını. Kesinlikle arka taraflardan daha fazla dökülmüştü. Oysa üniversite yıllarında sadece gür ve dalgalı saçlarıyla bile kızları tavladığı olmuştur. Ne kadar da yakışıklıydı o yıllarda. Nadir'i bir kez görüp de onu unutmak mümkün değildi kızlar için. Uzunca boylu, yeşil gözlü, yumuşacık sesli zarif bir delikanlıydı...

Çürümenin ilk işaretleri dökülen saçlar olabilir miydi acaba? Belki de gözlerinin altında birikmeye başlamış küçük kırışıklardı ya da esnekliğini yitirmiş kaslar... Her biri sanki Nadir'de mevcuttu şu an. Yine canı sıkıldı durup dururken... Bu kez parmak uçlarıyla dişetlerine sert baskılar uygulamaya başladı. Kanıyorlardı işte... Dişetleri bile miadını doldurmak üzereydi.

"Çok ihmal ettim kendimi çok..." dedi kendi kendine. Oysa hâlâ yakışıklı bir adamdı. Kendinden bu kadar vazgeçmesi doğru değildi elbette. Bundan sonra daha dikkatli davranacaktı... Dış görünüşünü ihmal etmeyecekti.

Akşamüzeri yeni mimarlık ofisinin açılışı geliyordu aklına. Heyecanlandı. Kolay değildi yeni başlangıçlar.

“Temiz giyinmek yetmez artık...”

Bundan sonra daha şık, daha gösterişli ve trend şeyler giymeye karar verdi. En kısa zamanda alışverişe çıkması gerekiyordu.

Beyaz gömleğini askıdan dikkatlice alıp ütüsünün bozulmasına izin vermeden hızlıca üzerine geçiren Nadir, etajerin çekmecesini açıp karısının imitasyon takıları arasından kendi kol düğmelerinin bulunduğu kutuyu aldı. Hangi takım elbiseyi giyeceği konusundaki kararsızlığı devam ettiğinden kol düğmesi seçimi yapmakta da zorlanıyordu şimdi. Demek ki alışverişe de yalnız gitmemeliydi. Seçim yapamamak da vakit kayıydı...

İşkence sürecinin bu şekilde uzayıp gitmesine izin vermek istemeyen Nadir, siyah takım elbisede karar kılıp buna göre bir kol düğmesi arıyordu ki, ellerinde boya kalemleriyle çılgık çılgıca yatak odasına dalan çocuklar babalarının üzerine heyecanla atladıkları sırada olanlar oldu... Nadir'in elindeki kutu önce havalanıp ardından halının üzerine düşerken kutunun içindeki kol düğmeleri de renkli yağmur damlaları gibi saçılmıştı etrafa...

Duruma iyice öfkelenen Nadir kaşlarını çatmış halde korkutucu olmayı başaramadı. Şefkatle tınlayan o gür sesiyle sözde azarlamaya başladı çocukları.

“Çocuklar biraz sessiz olun! O kalemlerle sakın duvarlara, eşyalara dokunayım demeyin, canınıza okurum. Toprak bak, gömleğime değdireceksin şimdi o keçeli kalemleri kötü olacak.”

Elbette iki afacan da kulak asmadı bu tehditlere... Su etrafa savrulan rengârenk düğmelerin peşine düşerken Toprak'ın ilgisi tamamen babasındaydı.

“Sen neden bu kadar yakışıklısın bugün baba?” diye sordu hınzırca gülümseyerek. Her ne kadar henüz altıncı sınıf öğrencisiyse de aslında iyi giyinmek ve kız tavlama konusunda babasından çok daha ustaydı Toprak. İyi bir hocası vardı nihayetinde. İyi ki

Tolga amcası kızlar hakkında çok şey biliyordu. Babasına kalsa bu konuda sınıfta çakmış olurdu çoktan.

“Ben her zaman yakışıklıyım evlat...” diye karşılık verdi Nadir tek kaşını havaya kaldırıp afilli aktör bakışlarından birini atarak. Duyduğu iltifattan hoşnut olduğu aydınlanan yüzünden belliydi.

Özge’nin alt kattan yüksek sesle “Nadir şu çocukları aşağıya göndersene. Daha kahvaltı bile yapmadılar. İşiniz gücünüz lay lay... Okula gidecek çocuklar!” diye bağırdığını duyunca, o keyifli halinden eser kalmadı Nadir’in... Aydınlık yüzünde cam kırılmıştı sanki... Donup kaldı.

“Hadi oğlum hadi... Kardeşini de alıp kahvaltıya inin aşağıya. Bak annen seslenip duruyor. Neden bağırtıyorsunuz kadını? Hadi yürüyün bakayım ikiniz de hadi. Sıpalar sizi...” diyerek aşağıya gönderdi çocukları.

Özge, yine her sabah olduğu gibi burnundan soluyordu. Çocukları merdiven başında yakaladığı gibi kahvaltı masasına oturtuktan sonra, sofradaki eksikleri görünce bu kez evin hizmetlisi Hacer Hanım’a çıkışmaya başladı.

“Hacer Hanım çocukların sütlerini getirmemişsiniz, yumurtalar da hâlâ yok masada. Servis gelmek üzere. Size kaç kere sabah saatlerinde kahvaltı dışında başka şeylerle ilgilenmeyin dedim. Okul yeni açılmışken böyle başlarsak işimiz var.”

Kadının karşılık vermesini beklemeden başını merdivenlere çevirip üst kattaki Nadir’e seslendi.

“Hayatım hadisene... Seni bekliyoruz. Çayını koydum.”

Özge kocasına seslenirken az önceki gerginliğini yutmuştu sanki. Sesinin yumuşadığını çocuklar bile fark etmişti. Annesindeki ayrımcılığı yakalayan Toprak’ın, bu fırsatı kaçırmaya hiç niyeti yoktu.

“Babam da geç kalıyor ama sen hep bize kızılıyorsun anne. Bizim geç kalmamız kötü babamınki güzel mi?”

“Bu da ne demek şimdi Toprak? Baban siz okula gittikten sonra çıkıyor evden.”

“Ama anne...”

“Hadi oğlum hadi... Kahvaltını yap lütfen. Seni ilgilendirmeyen şeylere kafanı yorma.”

Aşağıdan gelen sesleri dudağının kenarında kırık bir tebesümle dinleyen Nadir, ailesini ne kadar çok sevdiğini düşündü. İyi ki hepsi hayatındaydı. İyi ki varlardı... Karısının kontrolcülüğünü bazen çekilmez bulsa da, evi çekip çevirebilme becerisinden ve her şeyi kusursuzca düzenleyebilmesinden yana gayet memnun sayılırdı.

Özge hâlâ, onu ilk gördüğü günkü kadar güzel ve çekiciydi... Omuzlarından aşağı süzülen kısl saçları, beyaz pürüzsüz teni ve zarif bedeniyle yıllara meydan okuyordu sanki... Kırk yaşına merdiven dayamış bir kadın olmasına rağmen, bir iki kilo fazlalığı dışında neredeyse kusursuzdu...

Her zaman düzenli ve disiplinli bir kadın olmuştu Özge... Bunu büyük ihtimalle öğretmen olan annesiyle babasından öğrenmişti. Çalışkan ve gözü pek bir kadındı... Her şeyi hep çalışarak elde etmişti. Dört ay önce aldığı profesörlük unvanını da tamamen bilediğinin hakkıyla kazanmıştı. Ne kimsenin torpiline ihtiyacı vardı ne de yardımına... Özge tuttuğunu koparır, almadan da bırakmazdı... Üstelik siyasi geçmişli kariyer yaşamı boyunca karşısına hep bir engel olarak çıkmıştı. Fakat Özge engel tanımazdı. Olmazı olur, kimsenin lafına bakmaz, inandığı şeyin peşinden giderdi... Nadir en çok da bu azmini seviyordu karısının.

Şimdi kendini daha iyi hissediyordu Nadir... Siyah takımını giyip kravatını bağladıktan sonra kişniş ve paçuli kokulu parfümünü önce

boynuna ardından ceketinin omuzlarına sıktı. Gayet şık görünüyor-
du. Uzun boyuna, yapılı bedenine çok yakışmıştı takım elbise...

Ebeveyn banyosuna geçip tıraşını çeşmenin altında ıslatarak
taradı saçlarını sola yatırarak. Tam da hedeflediği gibi havalı ve
yakışıklıydı işte. Kokteylin dikkat çeken adamlarından biri ola-
caktı ama yine de silinmemişti gözlerindeki yorgunluk...

Banyoda seramik üzerine çini mürekkebiyle çizilmiş haritayı
görünce aklına gençlik yıllarındaki gibi kaçmak geldi.

Bazen kendinden kaçmak istiyordu. Yorgunluğundan, saçma-
lıklarından kaçıp gitmek istiyordu... Haritası henüz çizilmemiş
bir ülkede başıboş dolaşan yolculardan olmak, nerede olduğunu
bilmemek...

Peki bunu başarabiliyor muydu? Tabii ki hayır...

Çünkü o içindeki boşlukları önceleri işiyle doldurmayı dene-
miş, daha sonra bu boşluklara anlamsız insanlar yerleştirmiş, so-
nunda da hayallerine sığınmış bir adamdı. Gerçekleştirememiş
hayallerle dolu bir adam...

Nadir kahvaltıya indiğinde Özge'nin kocasına karşı duyduğu
beğeni ona hayranlıkla bakan gözlerinden okunsa da, bunu dile
getirmedi. Kocasına iltifat etmekten imtina edip düşünceli bakış-
larına kaydı ilgisi.

"Çok düşüncelisin bugün Nadir, neyin var?"

"Benim için önemli bir gün, malum yeni ofisin açılışı var. Kok-
teyl günü bugün... Hem gerginim hem heyecanlıyım" diye karşılık
verdi Nadir, Özge'nin karşısındaki sandalyeye otururken.

"Neden bu kadar önemsediyini anlamıyorum. Bundan sonra
ne değişecek sanki iş hayatında? Sen her zaman iyi bir mimardın,
yine iyi bir mimar olmaya devam edeceksin işte. Bunu hayatının
devrimiymiş gibi büyütmeni anlayamıyorum, neden bu kadar an-
lam yüklüyorsun ki buna?"

Özge'nin bu soruyu sorarken umursamaz ya da küçümseyici olmadığını biliyordu Nadir... Kocasının bugün yeni mimarlık ofisini açarak başlayacağı yeni düzenini ve bu işyerinin Nadir açısından ne büyük bir anlam ifade ettiğini anlamıyormuş gibi görünse de, bütün bunları Nadir'i fazlasıyla önemsedigi için sorguluyordu.

"Sorularına açıklayıcı bir yanıt olur mu bilmem ama sana durumu anlamlı bir hikâyeyle anlatmak isterim" diyen Nadir, çayından bir yudum alıp tam anlatmaya başlayacaktı ki çocukların okul servisi dayandı kapıya.

"Dur Nadir... Şimdi dinleyecek durumda değilim. Çocukları servise bindirip geliyorum" dedi Özge. Toprak ve Su'yu kahvaltı masasından kaldırıp yanaklarına da birer öpücük kondurarak servis görevlisine teslim etti. Masaya geri döndüğünde Nadir'in hiçbir şey yemediğini, sadece çayını içmeye devam ettiğini görünce, kocasının gerginliğini hoş görerek, yeni ofisle ilgili üzerine çok gitmemeye karar verdi.

"Hadi anlatsana seni dinliyorum" dedi, ilgili ve sevgi dolu bir tavırla.

Nadir'in deminki isteği kaybolmuş olsa da, anlatmaya başladı.

"Kartallar, uçan canlılar arasında en uzun yaşayan hayvanlardır biliyorsun. Bazı kartallar yetmiş yıl bile yaşıyorlar. Fakat bu uzun yaşamın kartallar için bir bedeli var. Kırk yaşına geldiklerinde çok zor ve ciddi bir karar vermek zorunda kalırlar. Kırk yaş, kartallar için dönüm noktasıdır. Pençeleri daha da sertleşir. Bu yüzden de esnekliğini yitirir. Avlanırken avını sağlamca kavrayıp tutmakta güçlük çekmeye başlarlar. Gagası uzayarak göğsüne doğru kıvrılır. Kanatları güçsüzleşir ve ağırlaşır. Artık kartalın uçuşması ve avlanması iyice zorlaşır. İşte tam da bu noktada kartal, iki ihtimalden birini seçmek zorundadır. Ya ölümü seçecektir ya da yeniden doğuşun acılı ve zorlu sürecini göğüsleyecektir."

Nadir'in anlattığı hikâye Özge'nin ilgisini pek çekmemiş olsa da böylesi heyecanlı ve gergin bir günde kocasına karşı ilgisiz görünmek istemiyordu.

“Nadir neden susuyorsun? Anlatsana hadi! Neymiş bu yeniden doğuş süreci merak ettim şimdi” dedi elini çenesinin altına dayayıp tamamen Nadir'e odaklanarak...

Gerginliğinin giderek dağıldığını hisseden Nadir, karısının ilgisinden hoşnut, keyifle devam etti anlatmaya.

“Bu, beş ay kadar süren bir değişim dönemidir. Kartal eğer ölmek yerine değişime karar verirse, bir dağın tepesine uçar ve kayalıklarda kendisine bir yuva bulur. Orada kaldığı süre boyunca gagasını sert bir şekilde kayaya vurmaya başlar. Sonunda kartalın gagası yerinden sökölüp düşer. Kartal bir süre yeni gagasının çıkmasını bekler acıyla. Gagası yeniden çıktığında bu yeni gagayla bu kez pençelerini yerinden sökerek çıkarır. Derken yeni pençelerinin çıkmasını da acıyla beklemeye başlar. Eski tüylerini üzerinden yolup atar. Yaklaşık beş ay kadar sonra kartal, kendisine yirmi yıllık yeni bir yaşam bağışlayan meşhur ‘yeniden doğuş’ uçuşunu yapmaya hazır duruma gelir. Bu açıdan bakacak olursak Özge’cim, benim yeniden kanatlarım çıkar mı, pençelerim yenilenir mi bilmiyorum ama en azından denemek istiyorum.”

“Bu biraz kişisel gelişim zırvalığı gibi değil mi sanki? Yaşam o kadar da zor ve karmaşık değil bence. Senin de babanla bağı-
nı tamamen koparabilmen için bu kadar mücadele içine girmene gerek yok. Bunu daha önce de yapabiliydin. Bizim senden hiçbir zaman büyük beklentilerimiz olmadı ki. Biz seni hep sen olduğun için sevdik. Neyse ki çocuklarımızda da para şımarıklığı yok.”

Nadir sanki Özge’yi hiç dinlememiş gibi kafasının içindekilerle hesaplaşıyordu.

“Oscar Wilde, ‘Bir milyonere kolay rastlanmaz ama iyi bir milyonere hiç kolay rastlanmaz’ der... Servet sahibi adamların hepsinde önce sevgi ölür çünkü ölmek zorundadır. Sevgi tehlikeli bir zaafıdır. Bu zaafı öldüremezse başaramaz, yenilir, hata yapar ya da vazgeçer. İçinde sevgisi ölmüş adamdan da her şey beklenir. İşte benim babam böyle bir adam Özge. İçindeki sevgisini öldürmüş bir adam o. Benim içimdeki sevgiyi de tamamen öldürmesinden korktum hep.”

Cevap vermedi Özge... Nadir’in yüzündeki derin kederi, kalbindeki eski kırgınlıkları görüyordu. Onun onurlu ve özgür bir yaşama duyduğu büyük özlemi hissediyordu.

Nadir yeniden içine gömülmüştü. Çaresiz hissediyordu kendisini nedense. İçinden küfrediyor, kavga ediyor, kendini helak ediyordu. Sonrası mı? İçinde cılız bir isyanla geri dönüyordu. İşte Nadir’in hayatının özeti buydu.

Cep telefonuna baktığında eylül ayında olduklarını hatırladı. Üniversite yıllarını düşündü. Hüznü bir makyaj gibi üstlerinde taşıdıkları o güzel günleri...

Bu sırada Özge, Nadir’i içdünyasıyla baş başa bırakıp üst kattaki yatak odalarına yöneldi.

Nadir eylülü severdi. Neden eylülü severdi ki acaba? Kime sorarsan, hangi yazara, şaire, sanatçıya, âşığa sorsan seviyordur eylülü. İnsanlar hüznü seviyorlar çünkü... Mutluluğu bile ancak hüznle ifade edebilen bir geçmişten geliyorlar. Aşkı bile acılı seviyorlar. Nedir bu hüznün peki? Tam karşılığı acı çekmek de değil. Mutluluğun içine karışmış acı gibidir hüznün... İnsanlar onsuz asla yapamazlar. Tabiatın sonbaharı eylülde daha çekicisi ve hüznülüsü ise insanın sonbaharıdır aslında. Hem en yaratıcı olduğu hem de en verimli olduğu çağdır insanın sonbaharı. Ama aynı zamanda yavaş yavaş çöküşün başladığı andır o an. İşte o yüzden eylülü insanların yüzünde seyretmek lazım biraz da.

3. Bölüm

Tolga

Saat 09.03

“Artık tahammül edemiyorum sana, çocuktan farkın yok.”

“Ben bir ölüye tahammül edebiliyorum ya, sen neden bir çocuğa tahammül edemiyorsun ki? Çocuk olmak, ölü olmaktan daha iyidir.”

Gözlerini açar açmaz, dün gece karısıyla yaşadığı kavga geldi aklına Tolga'nın. Kafatasının matkapla delindiğini sandı bir an. Her sabah güne yorgun başlıyor olmasının nedeni tartışmalarla geçen huzursuz gecelerdi aslında...

Üstünde yılların bıkkınlığı ve tükenmişliği de vardı artık...

Özenle dayanıp döşenmiş evine, pahalı eşyalarına ve eşsiz manzarasına bakıyor ama her biri öylesine saçma geliyordu ki ona, aynı, sonu ölümle biten bir hayatın saçmalığı gibi...

İçeriden karısının birileriyle telefonda konuştuğunu duyuyor ve bu ses sinirlerini daha da geriyordu. Bu ıstırabı kendisi seçmişti oysa. Sema'yla evlenirken mutlu bir yuvadan çok, zonklayan bir çıban düşlemişti kendisi için. Yaşadığı her ana acı saplayan bir çıban. Öyle de olmuştu. Sema'nın verdiği acıya ihtiyacı vardı Tolga'nın. Ondan boşandığında yaptığı hiçbir şeyin anlamı kalmayacaktı sanki gözünde. Bu zonklamaları yaşamazsa eğer, hayat o minnacık anlamını da kaybedecekti... Acının insanı hayata

bağladığına inanıyordu Tolga... Arabesk dinleyenlerin, kollarına, vücutlarına jilet atanların yaptığı gibi. Bilerek ve isteyerek seçmişti bu acıyı ama artık acı da ağır gelmeye başlamıştı. Yaşlanıyor muyum acaba diye düşündü.

Sema, çılgınca inadının bedeliydi. Sümüklü halini bildiği bir kız çocuğunu, kendisine ceza olarak kesmişti. Zıtların birliği ilkesini kanıtlamak için yan yana gelmiş iki insandı Tolga ile Sema. Paylaştıkları hiçbir şeyleri yoktu. Gelecekte paylaşacakları hiçbir şey olmayacağı gibi.

Evlendiği günden bu yana saçının teline bile dokunmuyordu karısının. Ne arzuluyor ne de özlüyordu onu. Kendisi için bir sorun yoktu. İşin tuhafı Sema'nın da bu durumu benimsemiş olmasıydı ve buna nasıl olup da katlandığını bir türlü anlayamıyordu. Olsa olsa güven duygusuydu herhalde. Belki de güvende olduğunu hissetmek yetebiliyordu bir kadına.

Eylülün güneşi, Boğaz'ın deniz kokusuyla birlikte odaya dolarken, yatağından güçlükle doğrulup ayaklarını sürüyerek banyonun yolunu tuttu. Yüzünü yıkayıp ayrılmaya çalıştıysa da yine yorgun ve uykulu hissediyordu kendini. Bunca yılginlığına rağmen hayat birazdan olağan akışına dönecekti nasıl olsa. Zaten asıl büyük saçmalık da o zaman başlayacaktı. Yaşanmayan bir hayatı yaşamış gibi yaparak.

İşte en çok da bu yüzden en dürüst ve en sahici tartışmalarını hep kendisiyle yaşırdı Tolga... Onun en büyük derdi yine kendisiydi. Bu ilkokulda da böyleydi, lisede, üniversitede, iş hayatında da. Aklından geçenleri sever, onları duyar ve karşılık verirdi her zaman. Tıpkı şu an olduğu gibi...

Yeryüzündeki insan ya da hayvan bütün dişilerin mülkiyetçi olduğunu düşündü Tolga. Kadınların erkeklerle kurduğu tek bir ilişki biçimi vardı, o da sahip olma ve sahip olunma. Hepsini bu...

İçindeki her şeye karşı dizginlenemez nefreti hissetti yine ilikle-rine kadar. Aptal olan, çıkarıcı olan, sahte olana karşı duyduğu bu nefretin günden güne azalacağına çoğaldığını hissediyordu. Nef-ret her adımda onu biraz daha ölüme yaklaşıtıyordu. Böyle anlar-da intihar en güzel cennet hayalinin yerini alıveriyordu.

Biraz önce aklına gelen intihar fikrini sevmiştı. Ama bugün-lerde Tolga'yı intihar fikrinden vazgeçiren, hatta heyecanlandıran başka bir şey daha vardı. Az da olsa keyiflendiğini hissederek, ha-zırlanmaya başladı. Bu sabah da sahile yürüyerek incek ve kah-valtılık ekmeğini mahallenin fırınından alacaktı.

Ruhuna en iyi gelen şey bu sabah yürüyüşleriydi zaten. Sahil boyunca düşünür, kendisiyle konuşurdu. Hem insanların içinde olmak da çok güzeldi. Özüne döndüğü ve sanki kolayca kendisi oluverdiği değerli bir deneyimdi sabah ekmeği alışverişi...

Mahallenin fırını da olmasa kendini iyice mahkûm gibi his-sedecekti Tolga. Ne cezasının dolmasını bekleyecek tahammülü vardı ne de hapsoldüğü duvarları yıkacak kadar güçlü hissediyor-du kendini.

Haciosman'dan Tarabya sahiline inen cadde üzerindeki Nurol Sitesi'ndeydi evleri. Bölgenin eski ve bir o kadar da lüks yerleşim yerlerinden biriydi burası. Zenginlerin çığ gibi büyüyen mülkiyet korkularından dolayı her yanı güvenlik önlemleriyle donatmala-rı fazlasıyla boğuyordu Tolga'yı. Aslında Sema olmasaydı burada asla oturmazdı. O daha bağımsız yerleri seviyordu... İnsanların birbirlerini selamladığı, esnafı yaşayan, ruhu olan yerleri...

Korkulardan ve zorunluluklardan daha büyük bir mahkûmiyet mi vardı sanki hayatta?... Geçenlerde Nadir'le konuşurken, "Be-nim için asıl hapisane kendi hayatım. Evliliğim, çalıştığım işler, hepsi ama hepsi... Mecburiyetten dolayı insanların kurallarına uymak, onlara zoraki gülcükler atmak. İşte benim hapisanem

bunlar” demişti. Nadir’le yeni heyecanı Jale hakkında konuşmadığıını hatırladı, neyse konuşuruz diye geçirdi içinden.

Hapishanesinin duvarlarını yıkmayı düşündüğü de olmuştu, fakat Tolga için bu duvarların ardı da boş ve verimsiz topraklardı şimdiye kadar.

Nadir ve Özge hariç onu anlayan ve yargılamadan dinleyen başka kimsesi yoktu neredeyse. Onlar da olmasa koca evrende tek başına kalmış bir sıçan gibi hissedecekti kendini. “Sınırsız bir hiçliğin içinde debelenip duruyoruz canlarım” diyordu Nadir ve Özge’ye... “Saçmalığa anlam katmaya çabalıyoruz. Hayat gittikçe soğuyor ve sanırım bir süre sonra bedenim de buz tutacak.”

İnsan varlığını bir düşmanla savaşıarak sağlıyorsa, o düşmanın yok olmaması gerekir. Ama bir süre sonra insanın savaştığı düşmana dönüşmesi de kaçınılmazdır. İşte Tolga içindeki düşmanla, istemediği bir hayatı yaşarken, dışarıda edindiği düşmanlarla savaşa savaşa, bir süre sonra onlara benzemeye başladığını fark edememişti. Ta ki Jale’yi tanıyana kadar.

Tolga’nın hayatı sürekli kendini reddediş üzerine kurulmuştu. Çoğu zaman kendini bencil, işe yaramaz ve sahte bulurdu. Oysa dışarıdan bakıldığında ne kadar da kendinden emin, karizmatik, zeki ve yetenekliydi. Saygı duyduğu hiçbir şey yoktu şu hayatta. Her şeyden nefret ediyordu, kendinden bile.

Üniversitedeyken bir gün ders notlarının arkasına şunları yazmıştı:

Ben en başından beri kötüydüm aslında. Annem hep anlatırdı. Emmeyi öyle zor bırakmışım ki kadının içinde süt kalmamış,

kanı çekilmiş, rengi sararmış. Yine de koparırcasına emmişim. Hayatın saçmalığını ta o zamanlardan anlamışım demek ki. Çevremdeki çocuklar hep bir şeyler için yarışarlardı ve bu bana komik gelirdi. Komik demeyeyim de anlamsızdı belki.

Benim için sadece bir tane düşman var, tek bir tane kurt... O da içimdeki kurt, içimdeki düşman. Sadece onunla yarışıyorum. Hayatım boyunca sadece onu muhatap alacağım.

Hiçbir soruya verecek kesin bir cevabı yoktu Tolga'nın. Hiçbir soruyu kaldıracak ruh hali de yoktu aslında. Ne aşkı anlayacak, onu anlamlandıracak mecali vardı, ne de bunun için bir gerekçesi. Sadece sorumlu olmadığı insanları bir nebze olsun sevebiliyordu. Sorumluluklardan nefret ediyordu. Karşılık beklediği hiçbir şey yoktu. Karşısındaki insanların kendisinden bir beklentileri olduğunda onlardan da nefret ediyordu. Umudunu, geleceğini kaybetmiş insanın bıkkınlığı vardı her hücrelerinde. Gençliğinde kendini feda ettiği her şeyin bir bir kendisinden uzaklaşmasını izleyen insanın bıkkınlığı, tükenmişliği hâkimdi üzerinde. Aslında her insandaki bıkkınlık haliydi bu, tek bir farkla: Tolga bunun anlamını ve sebebini biliyordu ve bu onu diğerlerinden çok daha fazla yaralıyordu. Bilmek, gerçeğin saf halini bilmek her zaman büyük bir yükü insanı için.

Belki de hâlâ bir yol arıyordu bu yükten kendisini kurtarabileceği, üzerinde sadece kendisinin yürüyebileceği bir yol, sonunda uçuşum olduğunu bilse de...

Peki bu yol var mıydı? Her gün o yolun sonuna bir adım daha yaklaşıyordu Tolga. Belki de o gün bugündür diye geçirdi içinden.

Mahallenin fırınına geldiğinde, Emin Baba'yı küreğinin başında buldu yine. Yüzü doğuştan güleç bir adamdı Emin Baba. Kızginken bile değişmiyordu ifadesi. Ceza gibi bir lütufta bu aslında... Hayatı boyunca hiçbir zaman hissettiği gibi görünmeyecekti.

“Günaydın Emin Baba! Çıktı mı taze ekmekler?” diye gürledi Tolga gülümseyerek...

“Çıkamaz mı evlat, kaçınıcı tur taze ekmek bunlar, bilmiyor musun? Biz fırıncılar karının sıcak koynunu bilmeyiz. Sıcaklığı, ekmekte ve fırında gördük” diye karşılık verdi Emin Baba, çatallı kısık sesiyle...

“Biz karılarda sıcaklık gördük de ne oldu Emin Baba, başımız göğre mi erdi? Zaten artık sıcak kadın da üretmiyorlar. Hepsi buz gibi... Hepsi defolu, hem de ağır defolu.”

“Senin şu lafların yok mu...”

Emin Baba'yla durup akşama kadar ayaküstü muhabbet etse ne canı sıkılırdı ne de yorulurdu. Ekmeklerini aldıktan sonra mahalle bakkalının yolunu tutarken keyfi iyice yerine gelmişti sonunda. Gerçi karısı onu böyle dükkân dükkân gezerken görse içi burkulurdu garibimin. Güzelim marketler dururken mahalle esnafını dolanıp vakit kaybetmeye değer miydi? Sonuçta mal yine aynı mal... On beş sene öncesinin varoş kızı Sema'nın lüks ve gösterişli hayata ışık hızıyla adapte olup bir dönem içinde yaşadığı koşullara karşı şimdi yabancılik duyması şaşılacak şeydi doğrusu...

Yokuşu ağır adımlarla tırmanan Tolga, bakkaldan da tahin-helvası almıştı. Çocukluğundan kalma bir sevdaydı bu... Keşke biraz vakti olsaydı da Hacıbekir'den alabilseydi helvayı. Üşenmez ta Kadıköy'e geçerdi bunun için. Ama bugün önemli bir gündü. Fazla oyalanmasa iyi ederdi.

Nadir, yeni mimarlık ofisinin açılışını yapacaktı bugün vereceği kokteyle. Arkadaşının yanında olmalıydı. Nadir bu açılıştan

dolayı son zamanlarda fazlasıyla telaşlı ve gergindi zaten. Mimarlık ofisini huzur aradığı için açıyordu Nadir. “İnsana rahat ve huzur içinde yaşamasını tavsiye etmek, insan doğası hakkında hiçbir şey bilmemek demektir, insan doğası sürekli huzursuzluğun peşindedir” demişti Nadir’e. Nadir’in neden bu kadar huzur arayışı içinde olduğuna bir türlü anlam veremiyordu ama sonra hayattaki yerini düşününce daha da karıştı kafası. Elindeki sıcak ekmeklerin taptaze kokusu burnuna Boğaz’ın esintisiyle ulaştı. Belki de Nadir haklıydı, bundan sonra huzur aramalıydı.

Ekmeklerin taze kokusu aklına yalnızlığını getirdi. “Sadece kendisine bölünen asal sayılar gibiyim, bir taraftan güçlü ve asil, diğer taraftan yalnız, yapayalnız” dedi içten içe trajedisine gülerek.

Eve döndüğünde Sema’nın yüzünü görmek istemediğinden kendisini evin en rahat ve en özgür alanı saydığı banyoya attı.

Hayallerle değil, hesaplarla kurduğu bu ev de evliliği de iyice boğuyordu artık Tolga’yı... Yine de kurtulmuyordu işte bu esaretten. Kurtulmak için hiçbir şey yapmıyordu. Tolga’nın evliliğindeki mutsuzluğuna üzülen Özge bir defasında, “Neden bu yükü sırtından atmıyorsun?” diye sormuş, Tolga da ona şu karşılığı vermişti:

“Her gece kafasını aya dönüp uluyan bir kurt kadar çaresiz, vahşi ve yalnız hissediyorum kendimi. Bu yük de olmasa tamamen yapayalnız kalacaktım gibi geliyor. Yaşlandıkça insanlarla aramdaki uçurum derinleşiyor. Bazen gecelerin yetmediğini fark ediyorum, bazen gündüzlerin... Mimar olmak yetmiyor, para kazanmak yetmiyor, en çok eski sıcak dostlukları arıyor insan. İnsan olmak yetmiyor, okuduğum kitaplar, yediğim yemekler yetmiyor... Doyumsuzluğum ve mutsuzluğumun yine beni alıp uzaklara

götürdüğü yerlerdeyim, uçurum büyüyor Özge kardeş. Uçurum büyüyor...”

Beline sardığı havluyla banyodan çıkan Tolga, yatak odasında giyinirken otuz sekiz yaşında bir adam için aslında ne kadar fit ve biçimli bir bedeni olduğunu izledi aynada. Atletik yapıydı. Geniş omuzlu, heybetli ve çekici görünüyordu. Özge’nin de dediği gibi gerçekten, aslında biraz daha yanık tenli olsa, dalgalı saçlarını az daha uzatsa *Günahkâr* filmindeki Banderas’a benzeyecekti...

Keyiflendiğini hissederek belli belirsiz silik bir ılık çalmaya başladı dudağının kenarıyla... Odadan çıktığında karısını merdivenlerden tırmanırken görünce birdenbire ölüm sessizliğine büründü. Günaydın bile demeden geçip gitmek isterdi yanından ama öyle olmadı.

“Ben de seni çağırmaya geliyordum” dedi Sema, asık yüzü, burnu havada, soğuk bir tavırla...

Karısını gördüğü halde onu duymazlıktan gelip yoluna devam etti. Merdivenleri inip kahvaltı masasına oturmuştu ki, Sema kendi kendine yüksek sesle söylenmeye başladı yine her zamanki gibi.

“Çocuğumuz olsaydı böyle olmazdı. Şimdi cıvıl cıvıl sesler olurdu evimizde. O kadar boş ve sessiz bir ev ki, duvarla mı konuşuyorum, karşımda insan var mı yok mu belli değil...”

İşkencecilerin bile korkutamadığı bir adamı ancak bir çocuk korkutabilir...

Bugünkü gücünü Sema’ya karşılık verip onunla tartışarak tüketmeye niyeti yoktu. Kokteylde enerjik olmak istiyordu. Akşam eve döndüğünde mecali kalmışsa eğer Sema’ya cevap vermeyi düşünebilirdi. Fakat hikâyedeki diğerleri gibi Tolga da günün sonunda neler olabileceğini henüz bilmiyordu. Yarın o da aynı insan olmayacaktı. Hatta ilerde yazacağı romana bile şu cümleyle başlayacaktı: “Bazen bir gün o kadar uzundur ki...”

Kahvaltı masasında soğumuş çayını yudumlarken düşünmeye devam ediyordu. Geçen gün arkadaşı Nadir'e anlattıkları geçiyordu aklından.

Tolga rüzgârlı havalardan nefret ederdi. Sanki beyninin çalışmasını engellerdi rüzgâr. Lodos ise kesin başının ağrımaya sebep olurdu. Poyraz üşütür, bundan da nefret ederdi. Her şeyden nefret etmek için böyle bahaneler bulabilirdi. Yeter ki istesin.

Uyuşukluğu, bunalıyı, küçük sıkıntıları binlerce kez yaşıyoruz gün içerisinde. Neden peki? Yaşamak bir zorunluluk mu?

4. Bölüm

Berrak

Saat 09.18

Berrak her zaman olduğu gibi bu sabah da geç kalktı. Uzun zamandır uykuya dalmakta zorluk çektiği için sabahları uyanmak ölüm gibi geliyordu. İçki içtiği zamanlarda bile bu böyleydi. Sert bir kahveyle ayılabileceğini umarak banyodan önce mutfığa doğru yöneldiğinde kocasının masaya bıraktığı taze gülleri gördü. Midesinin bulandığını hissederek sert kahve fikrinden de vazgeçti.

Dün gecenin yorgunluğunun nedeni sadece fazla içmiş olması değildi, içkinin üzerine bir de binlerce kelime ve tonlarca kahkaha da binmişti.

Dün gece hem çok içmiş, hem çok konuşmuş, hem de çok gülmüştü. Masalarına gelen genç çocukları hatırladı önce. Konuştukça onları ne kadar da ürküttüğünü düşünüp gülümsedi kendi kendine.

“Suçluluk duyduğumuz şeyleri çoğu zaman bilerek yaparız” demişti. Gerçekten de çoğu zaman gözlerimizi kapar, suçluluğu isteyerek ve seçerek yaşarız. Yaptıklarımız bizi çok da mutlu eder çünkü suç gibi gelmez önceleri. Bir zaman sonra seçtiğin suça ait olursun. Dünyadaki cehennemini kendi ellerinle yaratmışsındır farkında olmadan. Suçlu ve kötü olduğuna inanırsın sonrasında.

Bu sözlerinin üzerine arkadaşı Arzu elindeki viskiyi keyifle fondiplerken masadaki delikanlılar hesabı bile ödemeye yeltenmeden toz olmuşlardı. Toy çapkınların şaşkınlıklarıyla saatlerce eğlenmişler, gülüşüp durmuşlardı arkalarından.

Eve döndüğünde vakit gece yarısını çoktan geçmişti. Kocasını henüz uyumamış, kendisini beklerken bulunca üzerinden bir heyecan dalgası geçse de hevesi çabuk sönmüştü Berrak'ın. Anlayışlı koca, güzel karısına bu saate kadar nerede kaldığını sormadığı gibi “Gecen güzel geçti mi tatlım?” diyerek huzur içinde yatağına geri dönmüştü. Ama bu kadarı da fazla diye düşünüyordu Berrak. “Erkek dediğin meraklanır, kıskanır, işkillenir... Hay ben senin sevgini, anlayışını sikeyim aptal herif!” demişti içinden.

Bu evliliği de diğerleri gibi hayal kırıklığından ibaretti. Erkeklerden yana şansı pek yaver gitmiyordu. Kime elini atsa, elinde paralanıp dağılıyordu sonunda.

İlk kocası kıskançlıktan cinayet işleyebilecek kadar gözü dönmüş bir adamken, ikinci kocası aksi ve kavgacı bir ruh hastasıydı. Bu iki olumsuz adamın ardından hayat arkadaşı olarak seçtiği mülayim kocanın naifliği ve hoşgörüsü de fazla sinir bozucuydu. Üç kocayı bir araya getirip toptasalar bir tane doğru düzgün adam çıkmazdı ortaya Berrak'a göre.

Berrak'ın kafasının içindeki erkek algısı yine karışmıştı. Bundan sonra erkeklerden hiçbir beklentisi olamazdı artık. Yetmiş üç deneyim ona. Erkekleri gücünü korkaklığından alan çaresizler sürüsü olarak görüyordu.

Her adam bir şey bırakmıştı Berrak'a giderken. İlki güzel bir kız çocuğu, ikincisi onulmaz büyük yaralar, üçüncü sünepeyse mutfak masasına güller bırakıyordu her sabah ve en çekilmezi de bu güllerdi...

Kadın ya da erkek çoğu insan, anne babalarının hayaletiyle girerler yatağa. Sevişirken bile kendilerini kontrol eden, ailelerinin hayaletini seviştiren bu insanlardan biriyle evliydi zaten Berrak... Hiçbir zaman gerçek anlamda kocasıyla sevişmemişti şimdiye dek. Her defasında sanki kayınvalidesine aralamıştı bacaklarını. Bu yüzden de evlendiğinden beri hiç orgazm olmamış, her defasında numara yapmak zorunda kalmıştı. Kaç gece kendi kendine tatmin olmayı denemiş fakat sonunda bundan da bıkmışlık gelmişti.

İlk kocasında yaşadığı kıskançlık krizlerinden kaçarak kendini mutluluğun kollarına attığını sanıp kızını bile gözden çıkardığı ikinci evliliğinde olanlar olmuştu. Kocasının psikopatlığı Berrak'ın üzerinde birtakım psikolojik arızalar bırakmış, hatta uzun süre ağır depresyon tedavisi bile görmüştü.

Geçmiş düşündükçe sınırları gerildi. Üzerindeki siyah saten geceliğin bedenine yapıştığını fark etti sonra... Terlemişti... Kocasına duyduğu tiksinti giderek hastalıklı bir hal almaya başlamıştı. Sadece kalbi değil, artık midesi de sert ve ağır tepkiler veriyordu yaşadıklarına.

Yine de çabuk toparlanıp kendini iyi hissetmek zorundaydı. Ne de olsa bugün heyecanlı ve yoğun bir gün olacaktı Berrak için. Ortağı olduğu mimarlık ofisinin açılış kokteyline katılacaktı ve ev sahibi olduğu için de organizasyonun her detayıyla ilgilenmek zorundaydı. İyi ki Nadir gibi zeki ve ilgili bir ortağı vardı. Kokteyle kızını da götürmek isterdi ama babaannesi torununu çok özlediğinden bugün birlikte vakit geçireceklerdi. Nasılsa daha çok getirip götürecekti kızını ofise.

Kendini, taşımakta zorlandığı bir yükü çeker gibi zorla banyoya attı Berrak. Üstündeki saten geceliği hızla çıkarıp yere bıraktı... Şimdi, tırnakları kırmızı ojeli parmaklarıyla açtığı suyun

ısınmasını beklerken, birden kasıklarının hafifçe titrediğini hissetti... Duş başlığını yerinden kaldırıp ılık suyu bir süre vücudunda gezdirdi. Şimdi gözenekleri tek tek suyla buluşuyor, hafifçe açılıp rahathiyordu... Ama o daha fazlasını istiyordu, az önce hissettiği o tuhaf dürtü yeniden kendini hissettirdi, duş başlığını usul usul vajinasının etrafında gezdirmeye başladı.

Küvete uzanıp bacaklarını araladı. Derecesini hafifçe artırdığı ılık su, artık klitorisine doğru akıyordu. Gözlerini kapatıp daha önce hiç görmediği, yabancı bir adamı hayal etti, onun karşısında bu haliyle olmak istiyordu. Adamın adım adım yaklaşıp vajinasının önce kenarlarını yaladığını, sonra dilinin ucunu klitorisiyle buluşturduğunu düşündü önce. Sonra adamın birden hızlandığını, tüm vajinasını yer gibi yaladığını hissetti. Aynı anda akan su da hızlanmıştı sanki, Berrak'ın elindeki duş başlığı tanımadığı bir yabancının kafasıydı o an... Berrak, gözünün önüne gelen hayalle içi dalgalanıyor gibi hissediyordu, vajinası dolu doluydu sanki, istiyordu, yabancı bir adamın onu yalayıp becermesini istiyordu, inliyordu, inliyordu, geliyordu, o adamı istiyordu, geliyordu...

Berrak, vajinasına boşanan su gibi dalga dalga boşaldı... Şimdi, uzandığı o beyaz küvette, tüm hücreleri yeni dokunulmuş bir küstümotu gibi içine kapanmıştı...

Artık tamamen ayılıp gözü açıldığına göre evde daha fazla oylanmanın bir anlamı yoktu. Zaten kokteylde giyeceği kıyafet de tadilatı yapıldıktan sonra eve yollanacaktı. Hatta şimdi mağazayı arayıp Arzu'nun adresini verse iyi olurdu. Berrak'ın erteleme huyu yoktu. Her şeyi aklına geldiği an, derhal uygulardı böyle. Plan program kadını değildi o... Anın içinde yaşayan, kural sevmeyen, rüzgârın estiği yöne çarçabuk adapte olan pratik biriydi.

Kuaförü ve mağazayı organize edip lüks cipine atladığı gibi Nişantaşı'nın yolunu tuttu. Kemerburgaz'da oturuyor olmasına rağmen şimdiye dek hiçbir yere geç kaldığı olmamıştı. Belki park yeri bulamadığı zamanlarda on beş yirmi dakika caddelerde dolaşmak zorunda kalmıştı ama bunlar da gayet önemsiz şeylerdi.

Neyse ki bugün Berrak'ın şanslı günü gibi görünüyordu. City's AVM'de park yeri bulmuş, dolanmak zorunda kalmamıştı. Berrak'a göre evren bugün kendisine torpil geçiyordu. Başına geleceklerden habersiz ve on sekiz saatin sonunda hayatını yeniden yazacağını bilmeden, Nişantaşı kalabalığına daldı.

Teşvikiye Caddesi boyunca yürürken, insanların mutsuz ve telaşlı yüzlerine takıldı gözleri. Her birinin ne kadar da önemli işleri vardı. Herkes bir yerlere yetişmeye çalışır gibi koşar adımlarla yürüyordu neredeyse. Neyin telaşıydı ki bu böyle? Herkesin ne kadar kıymetli sorumlulukları, ne değerli ilişkileri, alışverişleri, programları varmış meğer?...

Bazılarının bilerek omzuna çarptığını ve yol vermemek için özellikle üzerine doğru yürüdüğünü fark eden Berrak, arkadaşısı Arzu'nun oturduğu Narmanlı Apartmanı'nın önüne kendisini zor attı.

5. Bölüm

Eylemciler

Saat 09.23

Sadece bir odada sigara içiyorlardı. Yaklaşık bir haftadır buradaydılar. Her gün temizliğin yapıldığı beş yıldızlı bir otelde olmalarına rağmen onların odaları dağınık ve kirliydi. Hizmetlilerin bile içeri girmesine izin vermiyorlardı.

Resepsiyona üzerinde kod isimlerinin yazdığı sahte kimlikler bırakmışlardı.

“Her şey hazır mı?” diye sordu Enver, sigara içilmeyen odada sehpa üzerine serdikleri haritaya bakarken.

“Ne hazırını abi? Hiçbir şey hazır değil. Doğru mu yapıyoruz hâlâ büyük tereddüt içindeyim” diye karşılık verdi Halil amca... Kuşku dolu düşünceli bakışlarını yatağın üzerine sıraladıkları silahların üzerinde gezdiriyordu. Bu işin içinden nasıl çıkacaklarından emin değildi... Hiçbir şeyden emin değildi. Gözüne Beretta’yı kestirdi. İşaretparmağıyla dokundu kabzasına ve kanadı kırık bir kuşa dokunmuşçasına karanlık bir keder gölgesi gelip geçti yüzünden.

“Sanki başka çaremiz varmış gibi konuşmayın böyle!” diye sert çıktı birden Enver... Kendi tereddütlerini başkasında iştince daha da sinirlenmişti. “İsterseniz dönün evinize. Kafalarınızı

bir değneğin ucunda sallandırsınlar. Hepiniz bunu mu istiyorsunuz? Ben size en azından onurunuzla ölme şansı veriyorum. İlk gün ettiğimiz yemini unuttunuz mu?”

Kimseden çıt çıkmadı. Kuşçubaşı Eşref konuşulanları işitmiyor gibi gözlerini diktği haritaya kuyumcu hassasiyetiyle bakmaya devam ediyordu.

“Araba kiralandı mı?” diye sordu Enver biraz olsun sakinleşerek.

“Sorun çıkmadı usta, sahte evraklar gerçekten çok iyi hazırlanmış. Kimse çakmadı” dedi Kuşçubaşı.

“Çıkışımız nasıl olacak?”

“Hadi şu planın üzerinden bir daha geçelim o vakit.”

Kuşçubaşı’nın plana fazlasıyla konsantre olduğunu görmek rahatlatmıştı sanki Enver’i.

“Biliyor musunuz arkadaşlar, aslında hiç düşünmediğim bir şeydi bu. Bizim bu noktalara geleceğimizi söyleseler inanmazdım. Sanki hiç batmayacak bir güneşin altındaydık hepimiz. Gençken önümüze çıkan fırsatları, ihtiyaçlarımızı, birikimlerimizi hep daha önceki hayallerimizin sığılığıyla ölçerdik. Hiçliğimizin düşleri belirlerdi sınırlarımızı. Peki şimdi neyin peşindeyiz? Bildiğin çaresizlik işte.”

“Çaresizliğin ne olduğunu hepimiz biliriz usta. Hepimiz yaşadık senin yaşadıklarını. Neyse, şimdi bunları konuşmanın sırası değil. İşimize bakalım biz” diyerek Enver’in sözünü kesen Halil’in tahammülsüz ve aceleci tutumu çocukluğundan beri dert açıp dururdu hep başına. Şimdi yine durup dururken Enver’in gerilmesine neden olmuştu ya neyse.

Her şeye rağmen iyi yürekli, inançlı ve sadık bir dosttu o. Orta boyluydu. Yüzü yakışıklıcadı ama biraz kilo verse daha da iyi

olurdu tabii. Ele avuca sığmaz tez canlı bir çocuk olduğu halde nasıl bu kadar tombul kalabiliyordu hayret!

Plana geri dönen Enver, “Dolmabahçe’ye doğru kaçamayız” dedi. “Mecburen Kabataş’a doğru ineceğiz. Kabataş’a inen ara sokaklar sığınağımız ve güvencemiz olacak. Dün kullandığımız güzergâhı kullanacağız. Başka çıkışımız yok. Arabayı Setüstü denen yere park ettim. Oraya ulaşmamız gerekiyor.”

“Emin miyiz? Belki de Taksim tarafı daha iyidir. Kalabalığa karışabiliriz” dedi Süleyman Askeri.

“Usta haklı, bence de Kabataş tarafı daha doğru, orada dört kola ayrılırız ve aşağıda yeniden buluşuruz” diyerek Enver’i destekledi Eşref.

“Peki, siz öyle diyorsanız tamamdır dostlar” diyerek Süleyman da onayladı planı.

Enver’in hoşuna gitti arkadaşlarının kendi kararına itiraz etmemeleri. Haritayı masadan toplarken, iri üzüm tanesi gözlerini kısıp, “Babam Özgür Subaylar Hareketi’ni nasıl desteklediğini anlatmıştı bir gün bana” diyerek eskilerden bir anısını paylaşmak istedi dava yoldaşlarıyla. “Örgüte girdiği günden sonra hayatının en heyecan dolu günlerini yaşamış. Dedem kendi elleriyle yetiştirmişti babamı örgüt için. Savundukları ideoloji ilk defa o dönemde iktidara çok yaklaşmış. Bunları bana anlattığında ben de henüz on yaşındaydım. O gün için pek bir şey anlamamıştım çünkü o günlerde bizim fikirlerimiz iktidardaydı zaten. Ama babamın sesindeki gururu ve heyecanı hissetmiştim. Hayatım boyunca o coşku dolu sesi bir daha hiç işitmedim ondan. Belki bugün biz de bu işi başarırsak ileride bizim de çocuklarımıza coşkuyla anlatabileceğimiz bir kahramanlık hikâyemiz olur.”

“Usta böyle anlarda ne geçmişi ne de geleceği düşünmek lazım” diyen Eşref, duygusal zaafının işi zora sokabileceğini

farkındaydı. Geçmişe gidip eski defterler üzerinden hislenmemek lazımdı. Sağduyulu olmak zorundaydılar. Zihinleri berrak kalmalıydı. Özlem ve hüznün dolu geçmişlerini hatırlayarak bulandırmamaları gerekiyordu zihinlerini. Bir eylem adamı için en tehlikeli durum budur. Ve hepsi bunu çok iyi biliyorlardı.

Enver, buna rağmen görmezlikten geldi Eşref'in çabasını. Oda'nın penceresinden İstanbul'un o an için bulutla kaplanmış kırık ve renkli ışıklarla dalgalanan karanlık denizine bakarken devam etti konuşmasına.

"Arafta olmak... Din âlimlerinin yıllarca üzerinde kafa yordukları şey... Arafmış!... Pöf! Aslında gelip beni görseler şimdi, arafta olmanın ne demek olduğunu anlarlar.

İyi ve kötünün dengede olduğu yerdir orası. Cehenneme gitmiyorsun ama cenneti de hak etmemişsin. Uzun ve engebesiz bir yol. Araf yalnızlığın yolu. Yalnızlığın mekânı."

O an yalnızlık hakkında konuşmak Süleyman Askeri'ye dokundu. Enver'i rahatlatmak için "Dostluk mum gibidir" diyerek araya girdi Süleyman Askeri, az konuşurdu. "Her yer aydınlıkken belli etmez kendini. Bazı şeyler ancak karanlık bastığında görünürler. Dostluk gibi. Biz senin dostun değil miyiz üstat? Yakıştırmadım sana. Biz varken araf, yalnızlık falan deme böyle..."

"Hayır o anlamda söylemedim Süleyman kardeşim. Yalnız olmadığımı biliyorum elbette" dedi Enver, arkadaşlarının inançlı yüzlerine bakarken. İçerideki havayı iyice ağırlaştıran bu duygusallığın giderek yorucu bir hal almaya başladığını hissetti kendisi de. "Hadi biraz kestirelim artık ne dersiniz?"

Eşref ve Süleyman ayaklanırken, "Ben çıkıp biraz Taksim tarafında dolaşsam olur mu?" diye sordu Halil Paşa, muzır çocuklara taş çıkartacak sevimli mimikleriyle...

Aslında Halil'in nereye gitmek istediğini gayet iyi biliyorlardı. Geçenlerde az kalsın berbat edecekti zaten bütün eylem planını.

Beyoğlu barlarını dolaştıkları bir gece, sarhoşların neden olduğu sokak kavgası yüzünden bir anda polislerle ve siren sesleriyle dolmuştu cadde. Hepsi apar topar otele dönmek zorunda kalmışlardı. Halil Paşa otele dönmek konusunda itiraz etse de, Enver sudan sebeplerle karakola çekileceklerinden endişe etmiş ve Halil'in yüzüne bakarak, "Bütün büyük planlar küçücük bir aptallık yüzünden çuvallar unutma" demişti.

6. Bölüm

Melisa

Saat 09.25

Uykularını bölen kara kâbusla uyandı Melisa. Bu kesinlikle bir karabasan olmalıydı. Rüyadan çok daha gerçek ve daha ağırdı hissettirdikleri. Kız kardeşinin salondan gelen horultusunu duyunca derin bir nefes aldı. Kafası yastıktan düşmüş yine diye geçirdi içinden. İyi ki o vardı yanında. Gerçi mecburiyetten dolayı buradaydı, ama olsun. Hiç değilse kız kardeşi, bir zamanlar ablasının yaptığı gibi aşk sandığı heveslerin peşinden koşup kaçmamıştı evden. Gencecik bedenini psikopat bir adamın kollarına kurban olarak sunmamış, ablasının evine sığınmıştı sadece. Herkesin kaçmaktan anladığı farklıydı elbette. Kız kardeşinin kaçış tüneli ablasına çıkmıştı çıka çıka.

Bugün hayatının dönüm noktalarından biriydi Melisa için. Her ne kadar yaşayacaklarından şimdilik habersizse de diğerleri gibi, bugünün başka bir anlamı vardı. Melisa henüz yirmi üç yaşındaydı ve okulunu bitirdiğinden beri ilk kez bir mimarlık ofisinde işe başlayacaktı. Gezi Parkı olaylarında Taksim Dayanışması Platformu'nun sözcüleri Nadir ve Tolga ile tanışmış olması ne büyük şanstı. Sahi şans diye bir şey var mıydı? Memleketin en meşhur mimarlarından ikisi de. Aradan geçen iki yıl süresinde Melisa okulunu bitirmişti ve Nadir ve Tolga'yla da ara sıra görüşmeye devam ediyordu. Nadir'in yeni bir ofis açıyor olması ve Melisa gibi

yeni mezun, idealist bir çalışana ihtiyaç duyması sadece küçük bir tesadüf müydü yoksa Melisa onu bekleyen kaderinin sesine doğru mu gidiyordu şimdilik bunu kimse bilmiyordu, tıpkı bu gecenin sonunda olacakları kimsenin bilmemesi gibi...

Akşamüzeri ofisin açılış kokteylinde kendisi de hazır bulunacaktı ve artık iş sahibi genç bir mimar olarak sabahları erken kalkacağı için şu an sahip olduğu tembellik hakkını sonuna kadar kullanmak istedi. Yastığından başını kaldırmadan elini yatağının altına doğru uzatıp “Lili burada mısın?” diye seslendi. Hınzır kedi yine Meltem’in yanında uyumuştur belli ki. Kız kardeşi evine yerleştiğinden beri Lili’nin kendi yatağına uğradığı yoktu. Kardeşi insanları çektiği gibi hayvanları da kendine mıknaştırıyordu.

Uyku mahmuru ela gözlerini ovuşturarak çıktı yatağından. Kız kardeşi salondaki kanepede uyuyordu geldiğinden beri. Evin başka odası yoktu zaten. Bir oda bir salon küçücük bir dairede oturuyordu. Melisa yattığı yerden, daha büyük bir eve çıktığını, evdeki odaları nasıl düzenleyeceğini, mutfak, kitaplığı hayal etmeye başladı.

Kocası öldüğünde tutmuştu bu evi. Eski evinden tek bir eşya bile almamıştı yanına. Kocasının ölümünü ve geçmişini içindeki sırlarla beraber gömmüştü oraya. Geçmişini hatırlatan tek bir kare fotoğraf dahi yoktu artık hayatında. Bitip tükenmek bilmeyen karanlık kâbusları dışında... Bu delici rüyalar o günlerin sırlarını, acılarını ve suçlarını dürtüp kanatıyordu sürekli. Melisa ne kadar unutmak isterse o kadar çok hatırlıyordu her şeyi ve bu bazen tahammül edilmez oluyordu.

Kocası öldüğünde epeyce parası vardı cebinde. Adamın garip huylarının olması, daha sonra ne kadar da işine yaramıştı Melisa’nın. Bankalara güvenmeyip de paralarını döşemenin altındaki gizli yerine saklamasaydı, ölümünün ardından bir dolu

mirasçısı çıkacaktı ortaya. Sadece Melisa'nın haklarını yağmalamakla kalmayacaklar, oğullarına çocuk doğurmamak için inatlaşan gelinlerine dar edeceklerdi hayatı. Oğullarından geriye yadigâr bir evlat kalmamış olmasının nedeni gelinlerinin yersiz inadıydı. Bundan sonra şeytan görsün artık onun yüzünü diye konuşuyorlardı.

Melisa, kocasının evde sakladığı küçük servetini yanına alıp üzerindeki kıyafetlerle terk etmişti geçmişini... Kocasını da, onun sırlarla dolu ölümünü de derhal unutmak istemişti. Bir daha ölümle yüzleşmek yoktu Melisa'nın planında ama kaderin ona başka ölümler göstereceğinden elbette şu an için haberi yoktu.

Salona geldiğinde Meltem'in yerinde Lili uyuyordu. Kız kardeşi uyanmış, banyoya girmişti. Kokusu etrafa yayılmıştı çoktan. İsmiyle müsemma, geçtiği her yerde çiçek kokulu izini bırakan, güzel bir kızdı Meltem. Ablasıyla birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama.

Melisa uzun, Meltem kısa boyluydu mesela. Melisa su içse yarar, Meltem dünyaları yese kilo almazdı. Melisa hayatta pek çok şeye karşı, dik kafalı bir kızken, Meltem her şeyle uyum içinde yaşayabilirdi.

Melisa en çok da bu huyunu sevmezdi kardeşinin. Her koşula adapte olmak da ne demekti şimdi? İnsan öyle her şeyi kabullenerek şekil değiştirebilir miydi sürekli? İyi ki bu kalemin olarak doğmamışsın derdi bazen. Meltem'in kendine ya da hayattaki yerine dair hiçbir şeyi sorgulamıyor oluşuna kızardı. Buna rağmen yine de en çok onu severdi hayatta. Sevginin sebepsizliğini yaşardı kardeşinde. Kan bağı teranesi uydurma bir efsaneydi Melisa'ya göre. Asıl bağ sevginin kendisiydi. Sevgi kutsaldı. Hem de kutsal olan tek şeydi.

Ortalama bir insanın yan dönerek çıkabildiği tuvalet kapısından elinde çamaşır sepetiyle rahatlıkla çıkan Meltem, ablasını

biraz önce kendisinin uyuduğu kanepede Lili'yi severken görünce gülümsedi. “Hadi bakalım ablacım, bugün senin günün. Ünlü ve başarılı bir mimar olacağını hissediyorum” dedi cıvıl cıvıl gençlik ateşinin körüklediği coşkulu sesiyle.

“Bak sen, neler de düşünürmüş? Şu elindeki sepeti bırak da ablana bir çay koy. Birlikte güzel bir kahvaltı yapalım.”

“Emredersiniz sayın mimarım. Kendinize iyi bakmaya başladınız bile. Kahvaltıda ne arzu ederdiniz? Omlet mi yapayım, rafa-dan yumurta mı, yoksa...”

“Of çok konuşuyorsun ama sen. Git başımdan deli kız. Sen artık kendi ayaklarının üstünde nasıl duracağını düşün” diye karşılık verdi Melisa, kanepedeki yastığı kardeşine fırlatarak.

“Yine annem gibi konuşmaya başladın ablacım.”

“Kendini tamamen kendine ait hissedebilmen için önce ekonomik özgürlüğünün olması gerekir.”

“Belki de özgür olmak istemiyordumdur ben, olamaz mı? Özgür olmamayı seçmek de özgürlük değil mi ki zaten? Hem senin dediğin özgürlük de ne demek ki?”

“Bilmek istiyor musun gerçekten?”

“İstiyorum tabii, neden istemeyeyim ki?”

“Tamam o zaman gel yanıma otur iki dakika. Sonra hazırlarsın kahvaltıyı. Kulağının kenarıyla dinleme ama beni. Yüzüme bak” diyen Melisa, kardeşini kolundan tuttuğu gibi tek hamlede yanına oturttu.

Ablasının bu ilginç takıntıları her zaman çok güldürüyordu Meltem'i. Kanepeye çakıldığında kıkırdayarak, “Abla çok komiksin ama sen. Ben seni kahvaltı hazırlarken de dinleyebilirim. Sonuçta kulaklarımı kullanacağım seni duymak için, ellerimi değil. Ne bu ısrar böyle?” diye sordu eğlenerek.

“Tamam kalk anlatmıyorum o zaman.”

“Hayır hayır... Seni anlamayı çok istiyorum. Ben özgür olduğumu düşünüyorum abla. Gerçekten özgür hem de... Ama senin özgürlükten anladığın şey başka... Seni can kulağıyla dinliyorum bak.”

Kardeşinin içtenliği, saflığı ve samimiyeti her zaman ikna ederdi Melisa’yı...

“Özgürlük senin seçtiğindir” dedi Melisa, gözlerini kardeşinin yüzüne ciddiyetle kilitleyerek. “Ama sen seçebildiğini sanıyorsun. Bu sadece bir iddia... Seçtiğini sandığın şeylerle kandırılıyorsun. Aç artık şu güzel gözlerini kardeşim. Bak bakalım seçimlerini sen mi yapıyorsun yoksa birileri seçmen gerekenlerin ne olduğunu belirleyip önüne mi seriyor? Sadece sana sunulanlar arasından seçim yapıyorsun. Hani hep diyorsun ya yakışıklı adam, yakışıklı adam. Düşün bakalım bu gerçekten senin yakışıklı adamın mı? Onu bile başkaları sunuyor sana. Seçmek özgürlük demektir. Seçmek sadece iyiyi değil, kötüyü de bilmesi demektir insanın.”

“Ne yani ben hiçbir şeyi kendim seçmiyor muyum? Hepsi senin uydurman garip laflar bence. Ah be abla ben ne yaparsam yapayım seni anlayamıyorum ama yine de çok seviyorum işte” diyen Meltem, arkasına bakmadan mutfağın yolunu tutup iki kişinin yan yana sığamadığı tezgâhın önünde çaydanlığa su doldurdu. Kafası karışmış gibi görünmüyordu. Anlamadığı şeyler hakkında düşünmeye devam etmek gereksiz bir çabaydı ona göre. Melisa’nın anlattığı her şey çoktan uçup gitmişti aklından. Anlamadığı şeyi anlamlandırması mümkün değildi ki zaten.

Bazılarının hayatı yirmisinde biterdi böyle. Yapacakları tüm seçimler yirmisine geldiğinde bitmiştir zaten. Artık sadece kendisi adına seçilenleri yaşamaya mahkûmdur.

Melisa ölene kadar seçimlerini kendisi yapmayı istiyordu. Yaptığı her yeni seçimde yeni bir ben oluşturacağını biliyordu. Bizi

belirleyen seçimlerimizdi. Yaptığı aptallıkların faturasını kimseye kesmezdi. O kendi kaderinin ve seçimlerinin tek sorumlusuydu, çünkü özgürdü. Evli bir adama âşık olup evden kaçarken seçimlerinin bedeline razıydı. Üstelik işkence dolu evliliği boyunca yaşadıklarından dolayı da yalnız kendisi sorumluydu. Hiçbir bahanenin ardına sığınmadı Melisa. Sevilen bir çocuk olsaydım evden kaçmazdım, yaptığım hataların tek sebebi ailemdir demedi hiçbir zaman. Demezdi de. Ucuz olan hiçbir şeyi sevmezdi. Hele ucuz bahanelere hiç dayanamazdı.

O evlilik bir seçimdi. Belki bir çılgınlık ya da aptallık... Fakat her iki durumda da özgürce yapılmış bir seçim.

Henüz on sekiz yaşındaydı Melisa o zamanlar. Kendisinden ve yaşadığı hayattan kaçabileceği tek yerdi o adam. Yapabileceği en iyi şeyi yapmıştı kendince. Okula başlamadan okuma yazma öğrenmeyi başarmış, ailesi için umut vaat eden, zeki ve uslu bir kız çocuğu olarak yine kendisine yakışanı yapıp kendince doğru bildiğinin peşinden gitmişti. Sonunun ne olacağına hiç aldırmadan...

Bu yüzden şimdi Meltem'in onu anlaması mümkün değildi. İçerlemedi kardeşine. Salonun tek penceresinin önüne Meltem'in özenerek hazırladığı sofraya oturup çayının doldurulmasını bekledi. Başını ellerinin arasına alıp kapattı gözlerini. Küçük bir damla yaş süzüldü yanağından. Ağlamıyordu. Sadece gözleri yanıyordu artık. Ne zaman gözkapaklarını indirse alev alıyordu içerisi. Kâbus görmekten yangın yerine dönmüştü güzelim ela gözleri.

“Neden yine dalgınlaştın abla, iyi misin?” diye sordu Meltem. Ablasının bu hallerine alışmıştı artık. Eve geldiğinden beri onu hep böyle durgun, içekapanık ve huzursuz buluyordu.

Eliyle yanağından süzülen yaşı silen Melisa, “Dalgın değilim canım. Sadece biraz endişeliyim. Yeni başlangıçlar bazen beni bile

endişelendirebiliyor gördüğün gibi” diye karşılık verdi kederli bir tebessümle.

“Ben senin çok güçlü ve cesur bir kız olduğunu düşünüyordum.”

“Öyleyim zaten... Fakat güç ve cesaret, cahilce ileri atılmak demek değil ki, bilerek ve isteyerek zorlukların üstesinden gelmek demek.”

İnsan denen mahluk, canlılar içinde başkasına en fazla muhtaçlık duyandı Melisa’ya göre. Bu yüzden de bağımlı bir cinsti... Melisa’nın kabullenemediği bir zafiyetti başkasına muhtaç olmak fakat her nedense şu an yine çok bağımlı hissetmeye başlamıştı kendini.

7. Bölüm

Nadir, Özge

Saat 09.26

Kahvaltının ardından üst kata çıkıp yatak odasında hazırlanmaya başlayan Özge, İzmir’de Kızlarağası Çarşısı’ndan satın aldığı Hitit motifli gümüş kolyesini takmakla meşgulken Nadir geldi yanına. Yılların alışkanlığıyla teklif dahi etmeden karısının elindeki kolyeyi alıp kendisi taktı.

“Biliyor musun Özge, ne zamandır ideallerimle yapabildiklerim arasında gidip geliyorum. Geçmişteki hedeflerimle şu an başarabildiklerim arasında büyük bir uçurum var. Üstelik bu uçurum çok korkutuyor beni. Uçurumu kabullenmekten ya da ona tahammül etmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yok” dedi Nadir, kollarını bağlayıp karısının kendisini izlediği gardırop aynasına omzunu yaslayarak.

Nadir’in üzerindeki tedirginliğin farkındaydı Özge... Bugün garip bir huzursuzluk hissediyordu kocasıyla ilgili ama akşamüzeri yapılacak olan kokteylin heyecanına vermek istiyordu ondaki bu karmaşayı. Ancak yine de kocasındaki bu âcizlik ve kabullenmişlik deli ediyordu Özge’yi.

“Sen buna sabır diyorsun ama bana göre aptallık, korkaklık ya da beceriksizlik. Üçkâğıtçılık hatta... Kılıf bulmak... Âciz, kaderci ve sıradan insanların beceremediği her şeyde Allah’a sığınması

gibi bir tavır bu...” diye karşılık veren Özge, bu sözleriyle kocası üzerinde soğuk düş etkisi yarattığının farkındaydı, ne de olsa ilk kez bu kadar sert ve acımasızca konuşmuyordu.

Nadir, karısının bu denli açıksözlü konuşmalarından fazlasıyla yaralanıyordu çünkü hepsi gerçektir. Ve hiçbir yalan gerçeğin kendisi kadar acıtmazdı.

“Haklısın, şimdiye kadar olan davranışlarımdan dolayı bana korkak diyebilirsin. Ama bunu bugün değiştireceğim, biliyorsun. Çağımızda insanların depresyonlarının temeli başkalarına yararı dokunan gerçek işlerde çalışmadıklarından dolayı kendilerini değersiz hissetmeleri. Albert Einstein’ın da dediği gibi, insan ancak bir başkasının varlığıyla anlam buluyor... Hepimiz bir başkasına bakarak kendimizi anlamlandırabiliyoruz. İnsan ancak ürettiği şeyi gördüğünde, onu hissettiğinde kendini mutlu ve anlamlı hissediyor. Marx’ın yabancılaşma dediği şey tam da bu. Belki yine bina yapacağım ama başı ve sonuyla her şeyi bana ait olacak, benim eserim olacak ve benzersiz olacak. Bu büroyu açmamın sebebi bu... Daha yaratıcı, daha güvenli, estetik ve yaşamsal değerleri göz ardı edilmemiş binalar yapmak istiyorum. Octavio Paz’ın dediği gibi, ellerimle düş görmek istiyorum... Zaten bu yüzden bir içmimarla ortak açıyorum yeni ofisi.”

Nadir durmak bilmeksizin konuşmaya devam ettikçe Özge’nin de kafası karışıyordu. Yeni işiyle ilgili ciddi beklentileri vardı Nadir’in ve idealindeki gibi bir düzen oturtana kadar hayli terle-yecek gibi görünüyordu.

Kocasının gelecekle ilgili ideallerinden çok yeni ortağını düşünüyordu Özge. O kadını pek sevmemişti sanki. Daha doğrusu içine sinmemişti Berrak’la kurulan bu ortaklık... Berrak aklına gelince daha sert bir ses tonuyla konuştu Özge.

“Hepimiz hayatımızı kendi pis ellerimizle yok ediyoruz Nadir... Mesela reklam yazarları hizmet ettikleri işin neye mal olduğunu sonuna kadar takip ediyorlar mı sence? Tabii ki hayır... Neye mal olduklarını bilmeden bir düzene hizmet etmeye devam ediyorlar işte. Bunlar gibi daha niceleri var kuşkusuz. Farkında bile olmadan bütün değerleri bir bir çürütüyoruz. Statü olarak bizden daha aşağıda olduğunu düşündüğümüz herkese kötü davranan beyaz yakalı köleler olmuşuz hepimiz. Birilerinin bizleri yönlendirmelerinin sonucu olarak başkalarına özeniyoruz ve lüks araba, marka kıyafet peşinde koşmaktan başka bir bok yemiyoruz... Nefret ettiğimiz işlerde çalışıyoruz.”

Dudağının kenarında kederli bir gülümsemeyle kocasının en-dişeli gözlerine bakıp özenle taranmış saçlarını okşadı yavaşça... Nadir’in giderek çocukça içine kapandığını ve artık kendisine karşılık vermediğini fark ederek, yaptığı bu konuşmayla ileri gittiğini düşünüp şefkatle sarıldı kocasına.

“Hayat ne kadar yozlaşırsa yozlaşsın benim sana sevgim her zaman güçlü ve özeldir canım kocam.”

Nadir’in sol yanağındaki küçük gamzeyi sabahtan beri ilk kez görmüştü Özge... Nihayet sevgiyle ve gözleri ısıldayarak gülüm-süyordu Nadir... Sevgi, huzur ve ümit ne de güzel yakışıyordu bu adamın yüzüne. Biçimli ince dudaklarını karısının alnına dokun-durup sıcacık bir öpücük kondurdu. Güçlü kollarıyla şefkatle sar-dı onu Nadir... Bu kadının onu sevmemesine dayanamazdı. Elle-rinden kayıp gitmesine izin vermeyecekti hiçbir zaman.

Yatak odasından birlikte çıkarlarken saatine baktı Özge, daha fazla oyalanmasa iyi olurdu. Hızlı adımlarla çocuk odasının önün-den geçerken Hacer Hanım’ı oyuncakları toplarken buldu.

“Her yer yine Lego’larla dolu değil mi? Kalemler, kitaplar, oyuncaklar hepsi birbirine girmiş. Oyuncaklarla okul eşyaları

birbirine karışmasın Hacer Hanım. Sonra ara ara bulamıyoruz hiçbir şeyi” diyerek evden çıkmadan ayaküstü son bir talimat daha vermişti Özge. Kontrolcülüğü bir an olsun bırakmıyordu elden. Bıraksa, Nadir gibi bir adamla dünyanın en mutlu kadını olması işten bile değildi.

Her ne olursa olsun karısının yapmacıksız, akıllı ve güzel bir kadın olduğunu düşündü Nadir. Fakat beceremediği tek şey kocasını azıcık da olsa pohpohlamaktı... Oysa her erkek biraz pohpohlanmak ister. Aşkın değeri, ne kadar sevdiğinle ölçülemez, seveleninin dışında, karşındakini değerli kılan çok önemli bir faktör daha vardır: Kaybetme korkusu...

Yemeği bile güzel kılan şey, aç kalma korkusu değil midir? Mutluluk bile acılar olgunlaştıkça tat vermeye başlayan bir meyve değil midir? Yokluğu sıkıntı doğuracak şeyleri sevmek kolaydır bu yüzden. Özge de böyle bir kadındı Nadir için. On sekiz yıllık evliliğe ve iki çocuğa rağmen her an gitmeye hazır, tavizsiz bir kadındı o.

Dolgun dudakları vardı Özge'nin... Nadir evlendiklerinden bu yana o dolgun dudakları öpmeye doymadı hiç. Zarif ama sert bir yüzü vardı. Karakteristik ifadesi onu daha da gizemli ve çekici kılıyordu. Gözleri kahverengi iri bademler gibi, üstelik anlam yüklü ve derindi...

Evlendikten kısa bir süre sonra sol koluna yaptırdığı büyükçe bir dövmesi vardı Özge'nin. Hayatın karmaşıklığını ve özgürlüğünü simgeleyen bir dövme. Nadir ne zaman Özge'yle sevişmeye başlasa ilkönce onu bu dövmesinden öperdi. Özge de, kocasının onu arzuladığını dövmesini öpmeye başladığında anlardı hemen. Zayıf olmasına rağmen yuvarlak ve dolgun kalçaları vardı. Portakal büyüklüğünde ve hâlâ dipdiri duran göğüsleri ise aklını başından alıyordu Nadir'in...

Portmantonun önünde durmuş, krem rengi gömleğine ve siyah dar eteğine hangi ayakkabının uygun olacağına karar vermekle meşgul olan karısını izlerken erkekliği uyanmaya başlamıştı Nadir'in.

Karısına arkadan sarılıp kalçalarını kendi bedenine çekerek dayadı ve kolundaki dövmeyle küçük bir öpücük kondurdu sonrasında. Saçlarını yana çekip boynundan öpmeye başladı. Sertleşen erkekliğini karısının da fark etmesini sağladı. Kocasının kendisine duyduğu bu arzuya ses çıkarmayan Özge, karşılık vermeye de yeltenmedi. Nadir biraz daha ileri gidip, karısının eteğini yavaşça yukarı kaldırıp iyice sertleşen erkekliğini daha fazla hissetmesini istedi. Portmanto ve Nadir'in vücudu arasında sıkışan Özge, kalçalarını geriye doğru çıkararak kendisini hissetmesini sağladı. Nadir aynadan Özge'nin gözlerinin kapandığını gördü. Bu artık Özge'nin de hazır olduğunu gösteriyordu. Elleriyle kalçalarını tutup erkekliğinin tam araya denk gelmesini sağlayıp biraz daha bastırdı.

Belki artık eskisi kadar ateşli ve iştahlı sevişemiyorlardı ama seviyorlardı birbirlerini. Çocuklar evdeyken rahatça sevişemiyorlar, bu yüzden ancak haftada bir kez, sessiz sedasız ve bastırılmış bir heyecanla sevişebiliyorlardı.

Nadir'in eli Özge'nin memesine gitmişti ki üst kattan Hacer Hanım'ın sesi duyuldu.

“Özge Hanım! Toprak okul harçlığını burada unutmuş galiba...”

Birbirlerinden hızlıca uzaklaşıp toparlanan Özge ve Nadir, kadinın odadan çıkmadan seslendiğini fark edince rahatladılar.

“Bu kadının evin içinde deli gibi bağırmasından hiç hoşlanmıyorum” dedi Nadir. Sinirleri bozulmuştu iyice. Sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı.

“Benim çıkmam lazım artık Nadir. Sen de çok oyalanma. İşinin başında ol. Ne de olsa çok da güven veren bir ortağın yok. Kokteylde her an her şey olabilir. Bence kendin ilgilen” diyen Özge, portmantodan aldığı ince topuklu siyah ayakkabılarını giyip, ceketini koluna aldı.

Çantasından evinin anahtarlarını ararken bu söylediğiyle Nadir’de yarattığı hayal kırıklığının farkında bile değildi. “Aramızdaki en büyük fark ne biliyor musun Özge?” dedi Nadir, sakın ama kırılgan bir sesle. “Sen daha ortada bir felaket yokken bile o felaketi yaşamaya başlıyorsun. Geriye dönüp baktığında, sadece acı hatıraları hatırlıyorsun. Bense henüz gelmemiş mutluluklar için bile sevinç duyabiliyorum.”

“Sen de sürekli bir savaş istiyorsun Nadir. Babanla da, hayatla da, benimle de sürekli savaşmak derdindesin. Bir türlü dengeyi yakalayamıyorsun” diye karşılık verdi Özge. Kapıyı açmaktan vazgeçip arkasını dönmüş, kocasından ummadığı bu tepkiyeysse sinirlenmişti.

Nadir istese de çenesini tutamadı.

“Ben miyim kavgacı olan? Asıl her şeyi kendin düzene koyacağın düşünüp, savaş çıkaran sensin.”

“Kadınlar olmasa siz beş dakika hayatta kalmazsınız be!” dedi yüksek sesle Özge.

“İşte sizin yanlışınız da bu. Böyle bir gerçeklik yok. Sen yokken ben en basit halimle yaşayabiliyorum. Beni yoran sorumluluklar” diyen Nadir, terlemeye başladığını fark edince üzerindeki ceketini çıkarıp omzuna attı. Bu tartışmaya daha fazla devam edecek hali yoktu. Önünde uzun ve stresli bir gün vardı zaten. Bütün enerjisini karısıyla tartışarak tüketmeye niyeti yoktu.

“Aynı sorumluluklar emin ol beni de yoruyor Nadir Bey!” diyen Özge, geciktiği halde tartışmayı sonlandırmıyordu.

“Sürekli dünyadaki tüm sıkıntıların ve dertlerin senin başına geldiğini düşünüyorsun. Oysaki dünyayı bütün olarak görebilsen ne kadar muhteşem olduğunu da anlayacaksın aslında sevgili karıcığım... Ama sen sadece toprağa bakarsan onu çamurdan ibaret sanırsın. Çamura bakarak yaşamak işini giderek zorlaştırır. Yaşamın ritmini kaçırmaya başlarsın. Önce kendine sonra da tüm canlılara düşman olursun.”

Biraz önceki romantik ve ateşli anlar sanki çok eskide kalmış, unutulmaya yüz tutmuş bir film sahnesi gibiydi.

“Buna gerçekten inanıyor musun, benim dünyayı bu kadar karamsar gördüğüme? Kadınların buna mecbur bırakıldığını fark edemiyor musun? Madem her şeyi görüyorsun o halde neden yardımcı olmuyorsun beyefendi? Mazoşist misin ki sen bunlara katlanıyorsun?”

Gücünün ve sabrının giderek tükendiğini hisseden Nadir artık susmayı tercih ediyordu. Bir tarafın alttan almasının zorunlu olduğu noktaya gelmişlerdi işte. Sevdığı kadınla arasına buzdağlarının girmesine izin vermeyecekti.

Evliliklerin, dostlukların ve arkadaşlıkların sınıandığı noktadır bu. Taraflardan biri geri adım atmadığında her ikisinin de uçurumdan yuvarlanabileceği kaygan zeminli ve ne yazık ki ölümlü kazalara neden olabilecek riskli bir alandır burası. Nadir bazen ayağının kaymasına ve o uçurumdan aşağı sürüklenmeye razı hissediyordu kendini. Özge’yi alttan almak kolay iş değildi. Üstelik buna yıllarca tahammül etmesi de pek katlanılabilir sayılmazdı. Belki de artık büyük bir çatışmayı göze almalıydı Nadir... Bunca zaman yeterince alttan almıştı. İş hayatında başlayacak olan bu yeni dönemde, özel yaşamında da tazelenmek iyi gelmez miydi sanki? Belki de bunca yıldır göze alamadığı her şey için cesaret etmeye değerdi. Kaybetmekten korktuğu şey sandığı kadar büyük

değildi kim bilir... Ama hayır Nadir biliyordu ki kaybedeceği şey oldukça büyüktü. Onu hâlâ ilk günkü kadar seviyordu.

“Konuyu değiştirelim mi Özge? Hadi kapıda durup tartışma sen de böyle, gecikiyorsun” diyen Nadir, karısının sinirleri bozulmuş halde ona gülümsediğini fark edince rahatladı.

“Haklısın. Sabah sabah kapı önünde konuştuğumuz konulara bak. Neyse... Hadi sana bol şanslar Nadir. Her şey yolunda gitsin tamam mı?” diyerek kocasının yanağına küçük bir öpücük konularak çıktı evden Özge.

Nadir arkasından bağırdı Özge’nin.

“Bekle, seni ben bırakayım taksi durağına.”

Nadir de onu bekleyen büyük güne cebinde yeni kararları ve birbirinden sahte insanlara karşı sakladığı maskeleriyle düştü yola...

Değişime hazırdı artık.

8. Bölüm

Ganimet

Saat 09.30

“Allah razı olsun bizim Şaziye’den...” diye geçirdi içinden Ganimet... Şaziye olmasaydı mimarlık ofisindeki bu gül gibi işi nereden bulacaktı yoksa? Tertemiz insanlar, mis gibi ortam... Hem yol parası da vereceklerdi, daha ne olsun? Arzu Hanım, yeni ofiste çay servisi ve yemek işleriyle ilgilenecek bir kadına ihtiyaçları olduğunu hizmetlisi Şaziye’ye sorup ondan yardım istemeseydi evde oturup duracaktı hâlâ.

Nadir Bey de Berrak Hanım da iyi insanlardı. İki haftadır yeni işleri için canla başla koşturuyorlardı. Ganimet’in yüzüne bakınca şıp diye anlayıvermişlerdi onun güvenilir ve becerikli bir kadın olduğunu.

Bugün ofise daha erken gitmeliydi Ganimet. Malum akşamüzeri açılış kokteyli vardı, sabah saatlerinde catering firmasından geleceklerdi ikramlıkları bırakmak için.

Şimdi minibüsle metro istasyonuna kadar gitse, oradan da metroya binip Taksim Meydanı’na varırdı. Meydandan Gümüşsuyu’na yürümesi on dakikasını bile almazdı. Her ne kadar kısacık boylu ve tombulca da olsa hızlı yürürdü Ganimet. Kendisine tombul denmesinden pek hoşlanmazdı, balıketiydi ona kalsa.

Her şeye üzülürdü Ganimet. Sokakta gördüğü dilenciye de, komşunun ateşlenen çocuğuna da, gazetedeki intihar haberlerine de tanıdıklarının ani ölümlerine üzülüyordu kadar üzülürdü. Hep

de aynı oranda acı çekerdi. Ganimet üzülmeyi severdi, ama bunu yüzünde sürekli taşıdığı güzel gülücüğüyle yapardı.

Ganimet'i tek bir şey deli ederdi, kaynanası. Ya da kaynanası ile ilgili herhangi bir şey. Ne kadar nefret etse de kaynanası Ganimet'in hayatını kaplıyordu. Yeni çocuğu olan bir kadın nasıl ki sürekli çocuğundan bahsedip herkesi bayıltır veya deli ederse, Ganimet de kaynanası konusunda herkesi deli ederdi. Kaynanasının pis, cimri ve bencil olduğunu söylerdi. Herkesi de kendisi gibi görürmüş kaynanası. İnsanın kendi özü neyse, karşısındaki insanda gördüğü de odur diye düşünürdü Ganimet.

Kaynanası hakkında yapacağı dedikodularla yakarmaları dinleyecek yeni bir çift kulak buldu mu, Ganimet'in keyfini hiçbir şey bozamazdı o gün. Herkes bu konuda bıkkınlık aşamasındaydı. Ev içinde kalması gereken sır diye bir derdi olmazdı Ganimet'in. Annesinden sürekli duyduğu kolun kırılıp yenin içinde kaldığı safstası belli ki onun dünyasında pek bir anlam ifade etmiyordu. Eğer içinde yara olan dertleri birilerine anlatırsa kaynanasına olan öfkesi azalacak sanırdı. Aslında Ganimet böyle yaparak kaynanasına duyduğu öfkeyi taze tutmaya çalışır, bu öfkeyle beslenirdi. Birisi gelip bu köklü duyguları elinden alsa oracıkta ölüverirdi Ganimet. Acılarıyla gün geçiren, öfkeleriyle beslenen insanlardandı o.

Lanet ediyordu evlendiği güne şimdi. Bütün kadınlar gibi. Sanki başka bir adamla evlense aynı şeyler olmayacakmış, aynı hayatı yaşamayacakmış gibi. Tam bir hayal kırıklığıydı evlilik. Kocasının için de kendisi için de. Ama Ganimet'in hayal kırıklığı kocasının kinden fazlaydı. Kısa süre sonra evinden kaçtığı, zulmünden bıktığı babasını özlemeye başladı Ganimet. Baba evi burnunda güzel, sıcak, tereyağlı bir tarhana gibi tütmeye başladı.

Gerçi ilk günlerin haşınlığı yoktu Ahmet'te. Artık daha az hırpalıyordu Ganimet'i. İlk günler acımasızca nasıl da dövmüştü.

Gerçi Ahmet ne kadar dövse de ilk günkü gibi her gece tutkuyla Ganime'te sarılmaya devam etti. İlk zamanlar çok hoşuna giden bu ilgi bir süre sonra canını sıkmaya başladı Ganime't'in. Babası aklına geldikçe onun ağırbaşlılığını aramaya başladı bu kez de Ahmet'te.

İlkönce bazı hafiflikleri yüzünden gözünden düştü Ahmet. Ahmet'in aşırı para kazanma hırsı da zoruna gitmeye başladı. Gerçi ne kadar hırsı olursa olsun kazanamıyordu da... Hiç maneviyatı olmadığını düşünüyordu kocasının. İşten paradan söz etmesinden bıkmıştı, bir namaz niyaz ederken görmek istiyordu kocasını babası gibi. Sonra bu pis halleri de canını sıkmaya başladı. Babasının sabun kokusunu özlerdi. En çok da sabahları uyandığında arardı babasının sabun kokusunu. Ahmet'in sigaradan sararmış kirli sırtışıyla karşılaşmak iyice kendinden geçirir oldu Ganime't'i.

Sonra her şeye alıştı Ganime't. Yavaş yavaş baba evinin kokusu silindi, âdetleri silindi, çocukluğu silindi, saflığı silindi...

Ganime't, yediği dayaklardan çok bu hissizlikten yaralanıyordu aslında. Babası da dayakçıydı ama en azından günde beş vakit namaz kılardı.

Yol boyunca zihninin içinde kocası ve kaynanasıyla kavga edip duran Ganime't, metroya bindiğinde değil oturacak koltuk, tutunmaya yer bulamayınca iyice gerildi. Kaynanasının laneti olmalıydı bu da. Zaten onu ne vakit aklından geçirse işleri ters giderdi.

Zihninden kötü düşünceleri uzaklaştırdı hemen Ganime't. Ne de olsa inatçılığı da pek meşhurdur. Düşünmeyeceğim derse düşünmezdi. Damarlarında dolaşan Arnavut kanı onu bu açıdan hayli dirayetli kılıyordu.

Elbette Ganime't de biliyordu bugün başına gelecekleri. Başına gelecekleri bilse, kocasının pislğine de, kaynanasının dırdırına da katlanırdı. Fakat zaman herkes için olduğu gibi onun için de giderek daralıyordu.

9. Bölüm

Melisa

Saat 09.40

Cihangir'den Gümüşsuyu'na kadar yürümesi uzun sürmezdi zaten. Bu yüzden çok da acele etmesine gerek yoktu. Apartmandan çıkıp caddeye bağlanan sokak merdivenlerini tırmanmaya başladı yavaş yavaş... Buranın metrelerce uzanan dik merdivenleri her ne kadar yorucu ve bazen tahammül edilemez bir işkence olsa da Cihangir'de oturuyor olmaktan memnundu Melisa...

Buralarda ev tutup kirasını sorunsuzca ödeyebilme gücünü elbette ölen kocasına borçluydu.

Merdivenleri tırmandıkça ağırlaşıyordu adımları Melisa'nın... Kalbindeki yüklerden mi, kâbuslarla dolu uykusuz gecelerinden mi bilinmez çabuk yorulup kesilivermişti yine nefesi...

Gerçi Nadir Bey'e anlatmıştı büyük sırrını ama demek yine de hafiflememişti yükü. Açık söylemek gerekirse anlattığı için zihni ve kalbi arasında çelişip duruyordu ne zamandır. Sırlar paylaşıldıkça yükleri hafiflerdi belki ama giderek tehlikeli kozlara dönüşürdü bazen de bunlar. Zihni ürkütüyordu Melisa'yı... Kendisiyle ilgili çok büyük bir koz vermişti aslında Nadir Bey'in eline. Ya gidip resmi kurumlara anlatırsa olan biteni ne olacaktı?

Aslında bir şey olmazdı.

Önemli olan kanıt değil miydi? Herkes birileri hakkında her şeyi iddia edebilirdi belki ama önemli olan bunu kanıtlayabilmekti.

Nadir Bey kime neyi açıklayabilirdi, elinde ne vardı? Hiçbir şey... Sadece bir hikâye.

Melisa da bu iddiada bulunan kişiyi yalancılıkla suçlar, iftira-ya uğradığını söyleyip karşı durur olur biterdi. Fakat kalbi böyle düşündüğü için savaş açıyordu zihnine. Nadir Bey, şu hayatta tanıdığı en dürüst, en güvenilir adamdı. Hiç kötülük yapar mıydı Melisa'ya?... Onun canını acıtmak ister miydi? Hem onun doğruları, ahlak anlayışı herkes gibi değildi ki...

Taşıdığı sır kalbini boğmaya başladığında sonunda dayanamayıp her şeyi dürüstçe ve açıklıkla, hiç tereddütsüz anlatmıştı Nadir Bey'e... Gezi Parkı olaylarında çok vakit geçirmişlerdi birlikte. Çok şey paylaşmışlar, mücadele etmişlerdi idealleri uğruna. Nadir Bey'den başkası anlayamazdı Melisa'yı... Ofisin hazırlık çalışmalarını sürerken, akşam saatlerinde karşılıklı birer yorgunluk kahvesi içtikleri sırada çözülmüştü sırrının ipleri.

“Cicim ayları kısa sürede sona erdi” demişti Melisa. “Her ilişkide olduğu gibi, bizim ilişkimizde de sorunlar çıkmaya başladı. Çok küçüktüm o zamanlar. Tamam her ilişki zaman zaman hastalanır ama tedavisi vardır her şeyin. Bizim ilişkimiz öyle değildi... Bizimkisi ölüme mahkûmdu.”

“Anlıyorum...” diye karşılık vermişti Nadir Bey, yine her zamanki gibi ilgili ve sağduyulu. “Bazen sonunu bilirsin ama süreci yaşamak daha cazip gelir insana.”

Nadir Bey, konuşması için hiç zorlamamıştı onu. Sırlarını dinlemeye gönüllü değildi ama hazırды. Bu Melisa'yı biraz daha rahatlatmıştı.

Melisa gencecik yaşına sığdıramadığı bu büyük sırrı, Nadir Bey'e anlatmak için can atıyordu. Dünyanın en büyük yüküdür paylaşılamayan sır.

“Zaten ailemle aram iyi değildi. Köprüleri yıkıyordum giderek. Yıkamazsam eğer yeniden başlayamazdım çünkü. Yıktım... Sonra

lisedeki solcu çocukların, sen ne biçim anarşistsin, ailenin dizinin dibinden ayrılmıyorsun diye üzerime gelmelerinden de usan-
dım, her ergen gibi dolduruşa gelip evden kaçtım. Uzun zamandır
peşimdeydi Sedat. O zamanlar bu çok hoşuma gidiyordu. Onunla
yaşamaya başladım. Daha sonra Sedat'ın evli olduğunu öğrendim.
Çocuğu da varmış üstelik ama kurşun namludan çıkmıştı bir kere.
Geri dönüş yoktu.”

Nadir bir süre sustu, Melisa da. Nadir Melisa'ya yardımcı ol-
mak için kısa bir cümle kurması gerektiğini düşündü ve “Her in-
san kendi cehennemini yaşıyor değil mi?” dedi.

“Aynen öyle Nadir Bey... Sedat da ben de kendi yarattığımız
cehennemde yaşıyorduk hayatta kalmayı umarak. Çok yalnız kal-
dım. Eve pek sık gelmiyordu. Ben de odamdan bile çıkmıyordum
o zamanlar. Sonra baktım ki uyuşturucu da kullanıyor. Umursa-
madım. Bana ne dedim fakat...”

“Fakat insan başını derde soktuğunda, sadece kendininkini de-
ğil etrafındakilerin de başını belaya sokmuş olur.”

“Ben o dönemde bunu bilmiyordum ama... Sonradan anladım.
Sedat bir sokak serserisi değildi Nadir Bey, çok iyi bir kimyagerdi.
Hem de çok iyi...”

“Bunlar başlangıçta sana güzel gelen şeylerdi kuşkusuz. Aslında
tam olarak güzel de değil farklı... Sen farklı olana aldanmayı seçmiş-
sin Melisa. Onun iyi ya da güzel olup olmadığını sorgulamamışsın.”

“Haklısınız Nadir Bey... Farklıydı ve bu yüzden fazlasıyla ca-
zipti benim için ama bu rüya beş altı ay sürdü. Sonunda uyandım
uykumdan. Aslında hemen kaçıp gitmeliydim o evden. Bunca ezi-
yete neden suskun kaldığımı anlamıyorum.”

“Çünkü düzeleceğini umuyordun. Şiddete maruz kalan hiçbir
kadın bunu ilk deneyimlediği an kaçıp gitmeyi düşünmez. Bekler.
Düzeleceğini düşünür...”

“Aynen öyle Nadir Bey. İyi bir kimyacıydı. Hem de çok iyi, sapkın denecek kadar. Kafası sürekli çalışırdı. İstese çok daha iyi bölümlere girebilirmiş, annesi öyle derdi. Üniversite sınavında aldığı puanları görmesem ben de inanmazdım. Ama rahatlıkla iyi bir tıp fakültesine girecek puan almıştı. O zaman anlamalıydım aslında bunda bir sapıklık olduğunu. Ama o kadar küçüktüm ki. Adam kafadan kontak çıktı ve ben bunu ancak aylar sonra anlayabildim.

İlk zamanlar her şey ne de güzeldi aslında. Evimin dışında olmak, kendime ait bir şeylerin olması, birey olmak ne bileyim güzel gelmişti. Güzel de değil, doğru kelime, farklı gelmişti. Bilmiyorduk. Çünkü bizim gibi kenar mahallede oturanlar o kadar iç içe, o kadar kalabalık yaşarlar ki.

Dediğim gibi, beş altı ay sonra Sedat abartmaya başladı, ilkönce kıskançlık krizleriyle... Mahalledeki bakkaldan kıskandı. Neymiş, neden bana peynirin iyisini, ekmeğin tazesini veriyormuş? Kimmiş o? O gece ağır bir dayak yedim. İki yüz elli gram peynire dört kilo dayak. Şimdiki aklım olsa elbette o gece evi terk ederdim, etmem gerekirdi, fakat yapmadım, bekledim, sizin de dediğiniz gibi. Sonra uyuşturucunun miktarının artması, benim yediğim dayağın da artmasına sebep oldu.

Kaç gün okula gidememiştim. Severe kazandığım mimarlık fakültesine, düşünün. İnsan yüzünde morluklarla nasıl gider okula? Neredeyse projemi bile veremeyecektim. Dört beş ay bu şekilde devam etti. Benim de aklım başıma geldi. Ama bu kez de tehditler başladı, gidersen gebertirim seni, bulur ve gebertirim demeler. O olmadı, kardeşini de, anneni de öldürürüm demeler. Kıskançlık krizleri de günden güne artıyordu tabii. Okuldaki çocukları kafaya takıyor, kafedeki garsonu... Sonu gelmiyor. Uçtuğu vakitlerde şiddet devam ediyor. Artarak hem de.

Bir keresinde bacağımda sigarasını söndürmüştü. O gece kaçtım ama annemleri, kardeşimi arayıp tehdit etti. Nereye gidebilirdim ki hem? Gidecek olsam neyle gidecektim param mı vardı? Gittikçe içime kapandım, odama kapandım. Sadece okul ve dersler.”

“Melisa bu anlattıkların çok zor şeyler... Dinlerken bile zorlanıyorum. Konuşabileceğin, sana yardımcı olabilecek kimse yok muydu?”

“Yoktu maalesef. Tek başımaydım. Evde sürekli bir formül üzerinde çalışıyordu. Boş bulduğu her anı bu formüle ayırıyordu. Çok nadir bir çiçekten elde edilen bir özmüş aradığı. Bir gün çok sarhoş olduğunda anlattı ne üzerinde çalıştığını. ‘Öyle bir zehir yapacağım ki...’ dedi. ‘Hiçbir otopside ortaya çıkmayacak bir zehir. Şu ana kadar yapılmış olanlardan tamamen farklı, içerik olarak da. Bizim salak polisler ve doktorlar ancak eskiye göre düşündükleri için benim zehrimi hiçbir zaman fark edemeyecekler, hiçbir otopside. Ve ben o zehirle beni delirten herkesi birer yıl arayla öldüreceğim.’

Ne kadar sürdü hatırlamıyorum şu an ama, epeyce zaman, her gece her boş anında çok heyecanla bu formül üzerinde çalıştı. O odaya kapandığı anlar benim en mutlu olduğum anlara dönüştü. Sanırım evden kaçmamın üzerinden üç yıla yakın zaman geçmişti. Kendimi tamamen derslerime vermiştim. Boş bir teneke kutudan farkım kalmamıştı.

Okuldan her zamankinden erken çıktığım bir gün eve geldiğimde yatak odasında dolabın arkasında yer döşemesini kaldırdığımı gördüm. Kaldırdığı parçanın altına minicik bir şişe yerleştiriyordu. Sonra unuttum ben bu olayı. Aradan bir hafta geçince oraya ne koyduğunu anladım tesadüf eseri, çünkü bir haftadır laboratuvarında çalışmıyor, sebepsiz heyecan duyuyordu her şeyden. Anladım ki çalıştığı formül bitmişti. Zehri bulmuştu sonunda. Tüm gece sebepsiz yere içimde bir heyecanla sağa sola döndüm. Kendimin bile fark

edemediğim bu heyecan neydi acaba? Sonradan elbette anladım bunu, ama o an anlamamıştım.”

Melisa sanki olanları yeniden yaşıyordu, vücudunun titremesi bunu gösteriyordu.

“İyi misin Melisa? Neyin var, neden sustun?” dedi Nadir, Melisa midesi bulanır gibi karnını tutup öğürmeye ve buz gibi terler dökmeye başlamıştı.

“İyiym Nadir Bey, geçer şimdi... Hep böyle oluyor zaten.”

“Anlamadım? Hep böyle olan ne?”

“O günü hatırladıkça böyle oluyorum, geceleri kâbus görüyorum. İki yıldır derin bir uyku uyumadım.”

“Beni çok endişelendiriyorsun Melisa. Dilersen bunları bana anlatma. Belki bir psikiyatrla görüşmen daha iyi olur.”

“Şu an sizinle konuşmaktan daha iyisi yok benim için Nadir Bey... Hem bir psikiyatra anlatılacak şeyler değil bunlar. Anlayacaksınız şimdi nedenini. Neyse devam etmek istiyorum. Bir hafta kadar daha zaman geçti. İçimdeki heyecan anlamını bulmaya başlıyordu. Kurtulacaktım ondan. Başka çarem de yoktu zaten. Bir insanı öldürmek. Korkunç bir an. Defalarca vazgeçtim belki de. Ama çarem yoktu. Çarem yoktu. Kendimi ikna etmek için bahane de bulmuştum. Ben yapmazsam o her yıl masum bir insanı öldürecekti, durdurmalıydım onu. Ve bunu sadece ben yapabilirdim. Kahramanlıkla çaresizlik arasında gidip geliyordum.

O akşam... İstanbul’un soğuk olduğu o akşam sıcak bir çay kesinlikle iyi giderdi ama içinde birkaç damla zehirle... İçine zehir koyduğum çay fincanıyla mutfaktan dışarı çıktım fakat yine yapamayacağımı düşünüp geri dönüyordum ki bana seslendiğini duyup durdum. Çayı dökmek istiyordum ama bunu şimdi yaparsam şüphe çekerdim. Adam manyak. Üstelik de çok zeki ve dikkatli... Şüphelenirse beni öldürürdü. Deli çünkü... Birkaç kez

çayını istedi. Sinirlenmeye başlamıştı. Çaresizce uzattım fincanı ona... Sadece bir yudum alıp bıraktı. Sonrasındaysa olanlar oldu. Polisler, doktorlar ve otopsi... Teşhis kalp kriziydi. Günlerce yemedi içmedi kesilip ruh gibi yaşadım.”

Melisa, kilitli kapılarını büyük bir güvenle açmıştı Nadir’e... Ne tereddüt etmiş ne de pişmanlık duymuştu. Kaçınılmaz olanı kabullenmek, onu reddetmekten daha zordu belki ama kesinlikle Melisa’ya iyi gelecek olan tek şey de buydu. Eninde sonunda bu yükten kurtulmak isteyecekti.

Melisa’nın gözlerinden boşanırcasına akmaya başlamıştı gözyaşları. Nadir’in güven dolu göğsüne başını yaslayıp hıçkırarak ağlamıştı. Melisa’yı ne suçlamış, ne yargılamış, ne de kendini geriye çekmişti...

Genç kızın omzuna dostça dokunup, “Vicdanınla hesaplaşman gerekecek Melisa. Özgür olabilmen için bu şart. Çoğu insanın içinde vicdan sandığı şey aslında başkalarının ahlaki çerçöpüdür” demişti.

“Ama özgürlük pek güvenli bir şey değil, içinde hep bir tkinsizlik barındırır” diye karşılık vermişti Melisa. “Peki ben kâbuslarımdan nasıl kurtulacağım Nadir Bey? Her gece dehşet içinde uyanıyorum hâlâ.”

“Eminim ki senin gibi güçlü bir kız her şeye sıfırdan başlar ve yeniden eskisinden daha güçlü olarak yoluna devam eder.”

Koşulsuzca sevmeye ihtiyaç duyuyordu Melisa. Ölesiye muhtaçtı buna... Vicdanının hapisanesinde tutuklu kalmış, sevgiyeye muhtaç bir zavallı gibi hissetti kendini. Acınacak haldeydi aslında. Kendini bağışlayamıyor olması da bu yüzdendi belki de... Biri çıkıp koşulsuzca sevse onu, bağışlanacaktı sanki bütün suçları... Temizlenip arınacaktı suçluluğundan. Yeniden doğacak, tazelenecek, canlanacaktı... Katili olduğu kocasıyla birlikte gömüldüğü o mezardan çıkıp kurtulacaktı. Belki de bu gece hayat kaldığı yerden devam edecekti ya da tamamen değişecekti ama bunu ne Melisa ne de diğerleri biliyordu.

10. Bölüm

Eylemciler

Saat 09.43

Halil ve Eşref sigara içtikleri için ikisi aynı odada kalıyordu. Yataklarına uzandıkları halde hayal kurup durmaktan dolayı uyku girmemişti gözlerine.

Halil'in aklında güzel bir kız hayali vardı yine. Sadece âşık olmak yetmezdi ama ona. Halil, heyecan dolu bir adamdı. Macera-perest, aykırı ve hareketli... Sevdığı kızla birlikte dünyayı da dolaşmak isterdi. Sonra sevdığı kızın mutlu olması da önemliydi. Onu gülerken görmeliydi. Neşe ve huzur içinde geçmeliydi hayatları, hiç durup dinlenmeden, seyyahlar gibi oradan oraya akmalıydılar birlikte. Halil hayalinde bulduğu kızla şimdi şakalaşüyor, olmadık eğlenceler düzenliyorlardı birbirlerine. Bunları hayal ederken sanki gerçekmiş gibi düşündüğü için, bir gülümseme belirmişti yüzünde.

Fizan'da doğdu Büyük Reis. Herkes ona ya Büyük Reis der ya da Kardeş Lider. Deli Lider diyenler de vardı, herkes farklı bir isim takmıştı ona. Bir bedevi olarak çölün ortasından Arap dünyasının yıldızı olmayı başardı. Fizan Türkler için de büyük anlamlar ifade eder. Birçok aydın, muhalif, Fizan'a sürgün gönderildi. Fizan deneyim oldu Türkler için, türküler yakıldı, ağıtlar düzüldü hakkında.

Sebha, Ubari, Gat asıl sürgün kentleriydi Fizan'da. Fizan'a gitsen bile bulurum seni derdi Türkler. Böylesine çorak bir yerde halkın açlık ve susuzluğa tahammülü develeriyle aynı ayardıydı. Trablusgarp salnamelerinde geçtiğine göre; tıpkı develer gibi bir oturuşta normal kapasitenin oldukça fevkinde yemek yemeye ve su içmeye alışmış halk, günlerce hatta haftalarca açlığa ve susuzluğa mukavemet gösterebiliyordu.

Trablusgarp sürgünleri arasında, Yıldız Sarayı'nda mabeyin kâtibi Hacı Mustafa Raşit Bey, Hacı Ahmet Efendi, Kocamustafapaşadaki Bedevi Tekkesi şeyhi Naili Efendi, Yusuf Akçura, Ahmet Ferit Tek gibi şahıslar olmuştu.

Fizan'dan kaçan en meşhur firari olan Bahriye Zabiti Sami Bey, Büyük Sahra Çölü'nü altı ayda geçmiş, açlık ve susuzlukla ölümüne mücadele vererek çölü aşmış ve Gine Körfezi sahillerine ulaşmıştı. Bu yüzden sonraki dönemlerde kendisine "Çölgeçen" soyadı verildi. Lakin Sami Bey, böylesi ölümüne bir firarı göze alıp Gine Körfezi sahillerine ulaştığında İstanbul'da çoktan 2. Meşrutiyet ilan edilmiş, sürgünler kurtulmuştu.

Harp Okulu'ndan mezun olduktan sonra memleketin bir köşesine tayin edilen İttihatçılardan biri de Cami Bey'dir. Cami Bey, mezuniyetinden sonra yüzbaşı rütbesiyle, kaymakam olarak Fizan'a gönderilmiştir. Büyük Sahra Çölü'nün kuzeyini kapsayan sürgün mıntıkası Fizan, bu sıralarda kuzeyden İtalyan, batı ve güneyden Fransız ve doğudan İngiltere sömürgeciliğinin hedefidir. Üç büyük sömürgeci güç arasında Osmanlı menfaatlerini korumaya çalışan Cami Bey, aynı zamanda sömürgecilere karşı yerli kabilelerin korunması görevini de üstlenmiştir.

Sıcak, çok sıcak bir gündü. 23 Ağustos'ta şehir düştü. Yıllarca Batı'nın sürdürmüş olduğu ambargo ve savaş tehditleri sonunda işe yaramıştı. Kendilerine Ulusal Geçiş Konseyi denen bir grup

adam işi ele aldı. Ama işleri bitmemişti. En önemli kişi henüz ortada yoktu çünkü. Kardeş Lider bulunmadığı için Enver ve arkadaşlarının hâlâ bir umutları vardı. Yeryüzüne çıkmamışlardı. 1911’de kurulan örgütleri tamı tamına yüz yıl yaşamıştı. 20 Ekim’de aradıkları Kardeş Lider ele geçince Enver ve arkadaşları da yolun sonuna geldiklerini anladılar.

Yan odada yatağına uzanmış dinlenen Enver, ne yaptığının, kim olduğunun, nereye gittiğinin hesaplaşması içindeydi. Ne zamandır gözlerini bile kırpmadan izlediği tavana bakmayı sürdürerek “23 Ekim’den sonraki günleri hatırlıyor musun? İnsan bazen en çok o anları unutmak istiyor ama unutamıyor...” dedi yanında ki yatakta uzanan Süleyman’a.

Enver’in sorusunu duyduğu halde karşılık vermedi Süleyman. Anlatmaya devam edeceğini biliyordu. Öylece bekledi tavandaki aydınlatmaya yapışmış küçük kelebeğe bakarken. Canı yanıyor muydu acaba ateşin üzerinde yürürken? Belki de yanmayı seviyordu o da, tıpkı kendisinin de sevdiği gibi... İnsanın canını yakmayan bir hayat ne de sevimsiz olurdu.

“Fizan’a, çölün sıcağına, kumun saklayıcılığına sığınmıştım. Fizan bana benziyordu. Çıplak, çaresiz ve bomboştum.

Kerpiçten evlerden müteşekkil Merzuk kasabasının sarı tozlu sokaklarında yırtık pırtık kıyafetlerimle dolaşırken, bir akasya ağacının gölgesine sığınmıştım. Daha önce bu gölgede dinlenmiş, soluklanmış olan bütün Arap halklarının çaresizliğini de kendi sırtıma yüklemiş oldum böylece. Şimdi ne olacaktı bu halk. Barbarlığa yeniden dönecekti. Bedeviler ile kahraman Tuareg halkı bizim yanıımızda olsa ne güzel olurdu. Acımı hangi

kum tepeciğinin altına gömsen, biraz sonra çıkacak rüzgârla birlikte acım yeniden açığa çıkacaktı. Yalnızdım, arkadaşlarımdan uzakta, en kötüsü de büyük hayallerimi, ideallerimi kaybetmiş birisi olarak perişan haldeydim.”

Sustu bir süre, o günleri, çok da uzakta olamayan ama Enver’e bin yıllar gibi uzak görünen günleri tekrar yaşıyor gibiydi.

“Çöle doğru yürüdüm” diye devam etti Enver. “Yanmış, yıkılmış metruk bir binaya ulaştım. Yoksa hayal mi ettim bilmiyorum. Her yer alabildiğine toz, kül ve kumdu. Hayal mi gerçek mi emin olamadığım binanın içinde oturdum bir süre. Tavanı yoktu zaten. Dört duvarın arasından baktım gökyüzüne. Çöl uyukluyordu sanki. Horlar gibi derin bir uğultu yayılıyordu etrafa. Gökyüzü beni izliyordu. Sonra birden gözlerim karardı. Belki de kararan dünyaydı bilmiyorum. Bir gölgenin adım adım bana yaklaştığını hissettim. Ardından yanıma oturdu galiba. Beni bulduklarını düşündüm. Oysa onlar gelmeden ölmek isterdim. Artık yaşamamın ne anlamı olabilirdi ki benim için? Meğer yanıma çöken o gölge senmişsin kardeşim. İyi ki sendin... Beni bulmasaydın kendimi öldürecektim. Belki gecikseydin orada cansız bedenimi bulacaktın.”

Yattığı yerden doğrularak yastığını sırtına dayayıp oturdu Süleyman, durgun sular gibi hareketsiz ama derin bakışlarını arkadaşının üzerine devirerek izlemeye başladı onu sessizce... Konuşacaklarını tartıyordu sanki kafasının içinde. Sarf edildiğinde heba olmasından imtina eder gibi boş yere söylenmiş tek bir söz dahi çıksın istemiyordu ağzından.

“Ben seni hep izledim reis” dedi sonra. “Aynı şeyleri ben de yaşadım. Ben senden de çaresizdim. Sen liderdin. Ama biz öyle değildik. Yapabileceğim tek şey seni izlemektir. Sen bana doğru yolu gösterirdin. Eğer orada senin cansız bedenini bulsaydım, ben de kendimi öldürürdüm.”

Enver, taşacak kadar dolan gözlerinden yaşların süzülmesinden çekinirken kapı vuruldu birden. Boğazına düğümlenen yumruyu yutup kalktı hemen yataktan. Halil ile Eşref'i aldı içeri.

Her zamanki pervasız tavrıyla selamsız destursuz paldır küldür içeri dalan Halil, “Bence güzel bir yemek yiyelim gitmeden önce. Ölürssek de işkembemizde güzel Türk yemekleriyle ölelim” dedi eğlenerek.

“Oldu olacak donunu da değiştir bari. Leş gibi gitme öte tarafa” diye dalga geçti Kuşçubaşı...

Az önce anlattıklarından dolayı üzerinde kalmış olan kederin tesiriyle sesi çatallaşan Süleyman, “Sence ölür müyüz?” diye sordu Enver’e. Ölmekten çekindiği falan yoktu. Arkadaşlarından birini kaybedeceğinden korkuyordu daha çok. Buna dayanamayacağını düşünüyordu Süleyman.

“Ülken ve inançların uğruna ölmüşsün çok mu?” diye soran Enver gerilmişti yine. Korku, telaş ve kuşku baş gösterdiğinde her şey sarpa sarabilir, plan çökebilir ve boş yere hedef olabilirlerdi polis kurşunlarına. Bu kadar kolay ve ucuz yoldan ölmeyi hak etmezdi hiçbir eylemci. Enver bunu her defasında dile getirmişti arkadaşlarına. Şimdi onları böyle diken üzerinde ve şüphe içinde görmek sinirlerini bozuyordu.

Süleyman, gerçek kaygısının ne olduğunu açıklamaya kalkışmadı. İçinde kopan fırtınadan herkesin haberinin olması gerekmiyordu. Asıl bu çabayla ağzından dökülecek olan sözler israf olurdu. Gerek yoktu. Başı önde sustu. O gözünü budaktan ayırmayan bir dava adamıydı. Gerisini tartışıp durmanın bir manası yoktu.

Bugün Libya Konsolosluğu bölgesini son kez keşfe çıkacak olan arkadaşları teçhizatı kontrol ederken o da yatağından kalkıp aynalı konsolun önünde duran sandalyeye oturup ardında bırakaçağı biricik annesine mektup yazmaya koyuldu.

Enver arkalarında hiç iz bırakmamaları konusunda arkadaşlarını defalarca uyarmış olmasına rağmen, Süleyman'ın annesine duyduğu büyük sevgi ve sorumluluk bu emre riayet etmek konusunda ekipten ayırıyordu onu.

İki yıldır bıyıkları yolunmuş kediler gibi yönlerini kaybetmiş halde dolaşıyorlardı. Yön yok, gelecek yok, hayal yok, beklenti yok...

Olaylar ilk başladığında yüz yıllık örgüt hazırlıklı değildi olanlara. Aslında ilk kurulduğu yıllarda ani dalgalanmalar karşısında alınacak önlemler hakkında gayet başarılıydı. İktidar olmak, örgütü hazırlıksız yakaladı. İktidar olunca hareket kabiliyeti kayboldu örgütün.

Bugüne kadar gizli tutulmuş tüm bilgileri mahzene kapattılar onlar da. Örgütün kullandığı birkaç mekân da ofis ya da kütüphaneye dönüştürüldü.

Aradan birkaç hafta geçtiğinde örgütten hiç kimsenin, devleti yıkanların bile haberinin olmadığı anlaşıldı. Zaten örgütü bilen devlet adamlarının sayısı beşi geçmezdi. Onlar da daha ilk günlerde öldürüldüler, sorgusuz sualsiz. Belki sorgulansalar örgüt ortaya çıkacaktı. En son babası kaldı Süleyman'ın. O da bir serseri tarafından görülür görülmez katledildi. Böylece örgütten haberi olan kimsecikler kalmadı ortada.

Yazmaya ara verdi Süleyman, anlatacak şey bulamadı çünkü hayatında baskın rolü hep babası oynamıştı. Örgütleri öyle bir örgüttü ki babadan oğula geçen bir yapılanması vardı. Dışarıdan çok ama çok az insan girebilmişti. Çekirdek kadro yüz kişilik bir kadroydu. Gerisi istihbarat, propaganda gibi aktif bölümlerdi. Buradaki görevliler hangi örgüte hizmet ettiklerini bilmiyorlardı. Bir örgütte çalıştıklarının farkında oldukları halde örgüt hakkında hiçbir fikirleri olmuyordu. Zaman içinde dededen babaya babadan da kendilerine geçmişti örgütteki görevleri...

11. Bölüm

Tolga

Saat 09.45

İnsanoğlunun temel sezgilerinin korku, nefret ve şehvetten ibaret olduğunu düşünürdü Tolga her zaman. Sıradan bir hayatın içinde sıradan bir oyuncuydu sadece o... Özellikli ya da ayrıcalıklı değildi. Kendini ne kadar sıradan bulursa bulsun, etrafındaki hiç kimse onunla aynı fikirde değildi.

Tolga gayet sıra dışı bir adamdı onlara göre... Memleketin gözde mimarlarından biriydi. Zeki ve çok yakışıklı...

İyi kazanan, dikkat çeken, umut vaat eden bir adamdı. Dışarıdan bakılınca onun iyi bir eş olduğunu düşünen ve hatta iyi bir baba olabileceğini tahmin edenler de çoktu.

En yakın arkadaşı Nadir'in de Tolga'yla ilgili bir fikri vardı elbet. Çoğu zaman şöyle tarif ederdi onu:

“Tolga mı? Onu her gördüğümde önümde heybetli bir beynin yürüdüğünü düşünürüm. Kimsenin sormaya cesaret edemediği soruları soran güçlü bir beyin... Ve bunların yanı sıra dünyanın tüm kadınlarını dölleyebileceğine inanan koca bir erkeklik organı asılıdır o heybetli beynin önünde...”

Tolga sıradan görünümünün ardında aslında içdünyasında bambaşka biriydi... Tam da Nadir'in dediği gibi kocaman beynine, kocaman bir erkeklik aleti takılı halde yürüyen tuhaf bir yaratıktı. O eğer bir şey yapacaksa en iyisini yapmak isterdi...

Mesela yemeğin en iyisini yemeyi tercih ederdi. En pahalısını değil, sadece en iyisini... Kıyafetin de en iyisini giyerdi. En pahalısını değil, sadece en iyisini... Sevişirken de en uçlarda ve en çılgıncasını severdi. Heyecansız ve sıradan olanı değil... Tekrarlardan nefret ederdi. Zaten genelde seviştiği hiçbir kadınla ikinci kez birlikte olmamıştı. Karısıyla yaşamadığı seksi başka kadınlarla yaşıyordu.

Kimseye ihtiyaç duymadan yaşayabilecek özel bir adamdı Tolga... Issız bir adaya düşse, yıllarca gıkı bile çıkmadan tek başına hayatta kalabilirdi orada.

Kendince sıradan bir aktördü yaşam sahnesinde.

İçindeyse durumlar başkaydı. İçerisi dipsiz bir kuyuydu.

Çok zaman kendinin bile bakmaya cesaret edemediği karanlık ve gizli bir kuyu... Yoksul öğrencilik günlerinde solculuğu, sonrasında büyükşehirde yalnızlığı, isteği dışında yükselmesi, isteği dışında maceralara girmesi, sürüklenen başıboş bir kayık gibi geçen bir hayat. Ama o bir nihilistti ve yaşamı saçma buluyordu, saçma bulduğu yaşama anlam katma çabası içine de hiç girmiyordu. Bu sürüklenişinin bir nedeni de buydu. Ama ne kadar toplum dışı olmaya çalışırsa çalışsın, çevresi onu en tepeye doğru sürüklüyordu.

Bir kadını elde etmek istediğinde zekâsı doruklarda çalışırdı. Asla ama asla başka erkeklerin aptal ve sıradan yöntemlerini kullanmazdı kadınlara yaklaşırken. Hatta diğerleri ne yapıyorsa o tam tersini yapardı...

Kedi gibi ürkek ve tetikte olurdu bir kadının peşine düştüğünde. Bir an önce ona sahip olmak için tüm iradesini devreye sokardı. Avını elde ettiğindeyse iştahını kaçırarak bir kusur bulurdu her birinde. Becerdiği kadınlardan kaçmak onları avlamaktan daha zor gelirdi. Kaçabilmek için keskin zekâsını yoğun bir şekilde kullanması ve çok daha fazla çaba sarf etmesi gerekirdi ama başarırdı da. Mutlaka kaçmanın bir yolunu bulurdu Tolga...

Seçim yaptığı her anda yeni bir ben olacağını bilmenin yükü sırtında koca bir kambur yaratıyordu. Onun için her tercih bir devrim niteliği taşıyordu ve devrimin yükü de oldukça ağırdı. Bu yüzden sürekli bir yorgunluk hali hâkimdi onda. Sınanmamış her yeni tercihin büyük ağırlığı vardı sırtında. Sınanmamış yeni alanlar, sınanmış olan güvenli alan karşısında ne kadar da zordur.

Pek bir şey anlatmazdı ama anlattığında da kendine, doğduğu şehre, babasına ve karısına dair söylediği şeyler huzursuz ederdi insanı. Sanki bütün bu hikâyeler, gerçek olan hikâyeyi saklamak için anlatılıyormuş hissi verirdi dinleyene...

Kadınlardan aldığı haz duygusu insan ruhunun sınırlarını zorlayan, hatta belki baskı altındaki potansiyelinin fişkırlarak ifade bulmasına zemin hazırlayan yaratıcılıkla dolu sonsuz bir evrendi... Tolga için hazdan daha güçlü bir duygu varsa eğer bu da ölüm olabilirdi ancak... Hazzın bittiği sonsuzlukta ölüm başlıyor olmalıydı. Zira hazzın yokluğunu ancak ölüm doldurabilirdi. Zaten bu yüzden haz duygusunun sınırlarını zorlayan pornografinin aslında cinsellikten çok ölüm hissiyle alakası vardı. Haz mutlu olmak için değil, ölüme yakın olmak için yaşanırdı... Haz yarı ölüm demekti. Ölüme her adımda yaklaşıyordu Tolga...

O gün de her zaman yaptığı gibi ofisine yürüyerek gitmeyi tercih etti. Eviyle ofisi arasında yirmi dakikalık bir mesafe vardı. Bu mesafeyi de yürüyerek değerlendirmeyi tercih edip kendisi için eşsiz bir fırsata dönüştürmüştü. Sadece kendine ait, özgürce nefes alabildiği, savaşmak ya da çatışmak zorunda kalmadığı en dingin zaman aralığıydı bu yürüyüş mesafesi...

Sol tarafında boylu boyunca uzanan Boğaz'ı hayranlıkla izleyip kendini denizden yükselen serin ama hafif esintiye bırakarak yürümeye devam etti Tolga. Erken saatlerden itibaren ellerinde küçük kovalar ve oltalarla sahile çöken amatör balıkçılara baktı özenerek. Hareketlerindeki yavaşlığa, telaşsız ve acelesiz oluşlarına, yüzlerindeki beklentisiz huzura kilitlendi bakışları.

Son zamanlarda roman yazmaya heves ediyordu. Ne büyük bir özgürlüktü yazmak... Yaşam gibi saçma da değildi yazmak. Yaşamın bir sonu olduğu için ne kadar saçmaysa, roman yazmak, sonsuzluğa ulaşmanın bir parçası olarak o kadar anlamlıydı. Kitap sonsuzluktan ve sonsuzluğa kalandı. Alabildiğine kendi olabildiği sonsuz bir evren kucaklıyordu onu boş sayfalarda. Dilediğince yazmakta ve yaşamakta özgürdü orada... Yavaşlığı da yazmalıydı. Yavaşlığın içindeki hızı da...

“Yaşam çok kısa ve insanoğlu o kadar evcilleşti ki, kendisine ait hiçbir şey kalmadı arkadaşım bu yüzden yazıyorum” demişti Nadir'e bir defasında.

Nadir de ona, “Senin için önüne gelen her şeyi yıkmak değil mi? Düşünceleri, kabuklaşmış bulduğun ahlaki kuralları, anlamsız tabuları, hukuku ve insanın içinde ur gibi büyüttüğü güveni...” diye karşılık vermişti.

Bu konuşmanın da son cümlesini çok zaman olduğu gibi yine Tolga kurmuştu.

“Yanıyorsun Nadir! Her şeyi yıkmam ben, sadece ölü olanları ve farkında olmayanları gömerim. Sahteliği ve mış gibi yaşayanları gömerim ben.”

Aslında hiçbir zaman doğru dürüst, baştan sona ve ciddi ciddi yoğunlaşmamıştı yazmak için. Her defasında okumayı daha çok sevdiğini hatırladı. Lise yıllarından bu yana öyle çok, öyle yoğun ve sistemli okurdu ki bu açıdan Tolga'ya yetişmek çok da kolay değildi.

Her şeyi okurdu Tolga... Tarih, felsefe, antropoloji, arkeoloji, psikoloji ve tabii ki edebiyat... Roman ve şiir. Birkaç gün önce yine ofise giden yolu yürüdüğü sırada başına gelen olayın ardından romanı için bir şeyler yazmıştı. Onu hatırladı şimdi:

Yürüyorum... Acelesizim ama... Olgunluk diyorum içimden, hiçbir şeyde acele etmemektir. Yürürken, yürüdüğün yere bakmayı öğrenmektir diyorum olgunluk. Yemek yerken doymak için değil tadını almak için yemekdir olgunluk.

Okuduğu kitaplardan verdiği örneklerle boş zaman kavramını irdelemişti sonrasında. Roman şu şekilde devam ediyordu:

Gün içinde bankamatiğin önünde konuştuğum kadına, “Bu biriktirdiğin boş zamanlarda neler yapıyorsun? Kiminle ve ne için paylaşıyorsun bu boş zamanı?” diye sormuştum ve kadının boş bakışlarıyla karşılaşmıştım. Oysa sorduğum sorunun yanıtını Momo çok güzel veriyor aslında. Momo’da şöyle yazar:

“Artık öğrendiği bir şey vardı, başkalarıyla paylaşılmayan zenginlikler ve boş vakitler insanı mahvediyordu...”

Halbuki Marx ne diyordu:

“Bizim doktrinimizin en temel sorunu insanlara boş zaman yaratabilmektir. İnsanlar sadece yiyebileceği kadar ürettiğinde, sadece giyebileceği kadar kıyafet diktiğinde, her insan eşit olarak çalıştığında insanlara birçok boş zaman kalacaktır.”

İşte bu boş zamanlarımızda ne mi yapacağız? Âşık olacağız, şiir okuyacağız, balık tutacağız, kırlarda dans edeceğiz.

Tam da bu noktadayız, sistem bizden sürekli zamanımızı alıyor, giymediğimiz elbiseler, harcayamayacağımız paralar, aşk için kullanamayacağımız bir dolu kitaplar almamıza teşvik

ediyor bizi sürekli. Momo'nun Duman Adamlar'ı sürekli peşimizde, boş zamanımız kalmışsa eğer onu da televizyon denen garip kutuyla ya da dokunamadığımız sanal kişilerle harcamızı salık veriyor.

Ofise iyice yaklaşmıştı artık. Birkaç dakika sonra oradaydı. Bu sıcak eylül gününün ılık Boğaz esintisi bedenine nüfuz ettiğinde bütün düşünceleri de dağılıp havalandı birden.

Misinası dolaşmış ihtiyar balıkçıyı görünce ona doğru yönelip yanındaki boş banka oturdu. Yazısında bahsettiği balıkçı hikâyesini anlatmak isterdi ihtiyara ama bu fikrinden de çabuk caydı. Bütün günü burada geçirecek hali yoktu. Yazmakla ilgili hevesi hazır canlanmışken bu fırsatı kaçırmak istemeyen Tolga, siyah deri çantasının içinden saman kâğıdından defterini çıkarıp kurşunkalemini eline aldı ve dün akşam yaşadıklarını yazmaya başladı. Üniversiteye başladığı günden bu yana saman kâğıdından defteri ve kurşunkalemi hiç değişmezdi. Her şeyi değiştirmeyi sever ama bu alışkanlığını değiştirmeyi hiç istemezdi.

Yazdı, yazdıkça kendisini daha iyi hissetti. Evet artık istediği roman şekillenmeye başlamıştı. Yazdığı bölüm Jale ile ilgiliydi.

Yazdıkça miskinleştiğini hisseden Tolga'nın bu kızı düşündükçe kafası karışıyor, heyecanı yükseliyor ve daha önce hiç tecrübe etmediğini fark ettiği garip hislere kapılıyordu. Aşk mıydı? Tolga aşkın ne demek olduğunu bilmiyordu ki... Bunları düşünmeye kalkarsa akşamı bulurdu. Ofise gitse iyi olurdu. İşler onu bekliyordu ne de olsa.

Yazı veya günlük her ne haltsa işte, yazdığı şeyi yarım bıraktı. Birçok kez yaptığı gibi. Defteri çantasına koydu ve kalktı yavaşça...

12. Bölüm

Jale

Saat 09.50

Jale'nin en dikkat çeken yönü enerjisiydi. Bitmek tükenmek bilmeyen, her daim taze ve canlı bir enerji... Coşku dolu, yerinde duramaz ve hep güler yüzlü...

Üstelik de öyle politikacılarıinki gibi sahte bir gülümseme de değil... Candan ve içtenlikliydi onun gülüşleri... Duvarları çınlatan, cam kırılması gibi heyecan vericiydi kahkahaları...

Evcilleşmemiş yabani hayvanlarıinki gibi kontrolsüz enerjisi, erkekleri deli ederdi. Nereye doğru sürüklendiklerini bilmeksizin ve hiç sorgulamadan öylece akıp giderlerdi Jale'ye doğru... Bedenlerini de ruhlarını da adarlardı ona... Kadınların en tesirli silahı içlerindeki cayır cayır yanan diş kanlarıysa, bundan Jale'de bolca vardı.

Erkekler küçük sürüler halinde Jale'ye doğru akarken, onun bedeni ve kalbi Tolga'ya doğru akıyordu durmadan...

Benim ne işim var bu adamın yanında dediği de olmuştur zaman zaman ama her durumda duyguları Tolga'ya sürüklemeye devam ediyordu onu. Seviyordu onu... Öyle böyle değil. Ciddi ciddi seviyordu. "Serüven gibi bir şey onun yanında olmak, onu

dinlemek ve onunla sohbet etmek. İnsanı tahrik eden bir yanı var” diye anlatıyordu arkadaşlarına. “Tolga onu ne kadar sevdiğimi hiçbir zaman bilemeyecek” derdi. Gösteremezdi çünkü ona sevgisini. Tolga’yla sadece oyun oynanırdı, eğlenilirdi, maceraya düşülürdü ama sevilmezdi. Tolga’ya böyle ağır duygusal yükler verilemezdi. Zira Tolga nefret ederdi duygusal yüklerden. Bunu defalarca duymuştu Jale. Bu yüzden Tolga’yı tamamen kaybetmemek için, aralarında yaşadıkları tutku ve ihtiras dolu oyunlara aşk ve sorumluluklar yüklememeye gayret ederdi. Ne de olsa bu oyunlara Tolga kadar Jale’nin de ihtiyacı vardı. Bu hercai adamı elinde tutabilmesi, oyunların heyecanına ve duyguların özgürlüğüne bağlıydı. Ona yaşattığı rüya kadar var olabilirdi hayatında.

Yüz yıl kadar önce yapılmış binanın merdivenlerinden çıkarırken sağ elini sabun gibi kaygan ve serin mermer tırabzanın üzerine koyarak yavaş yavaş tırmandı üst kata.

Tolga’nın odası üst kattaydı. Mimarlık bürosu olan üç katlı yerinin üst katı tamamen Tolga’ya aitti. Sabahları en erken Jale gelirdi ve akşam yine en geç o çıkardı ofisten. Tolga Bey’in özel asistanı olmak kolay iş değildi. Herkes Jale’nin ağır bir iş yaptığını düşünse de Jale koşullarından gayet memnundu. Burada ne kadar uzun kalsın o kadar mutluydu.

Ofis çalışanlarının odaları alt katlardaydı. Yukarı çıkan pek olmazdı. Kendilerinin çözemedikleri büyük bir sorun olmadıkça Tolga Bey’i rahatsız etmemeye özen gösterirlerdi. Herkes işinin başında ve tam konsantrasyonla çalıştığından çok zaman öğle yemeği molası için bile başlarını kaldırmazlardı işlerden. Üst kat sanki Tolga ve Jale’ye tahsis edilmiş gibi sakin ve hareketsizdi.

Gün içerisinde ofise gelen zengin kaltaklardan, güzel mankenlerden ve kodaman işadamlarından, sandıklardan çıkarılmış gibi pahalı naftalin kokuları yayarak dolaşan ihtiyar hanımefendilerden artakalan zamanlarda, bu kat tamamen ikisine aitti. Bembeyaz bir alandı burası. Her yer alabildiğine beyazdı. Zeminden duvarlara, eşyalara ve özel dekorasyonuna kadar her şey genel olarak beyazdı. Aralara çok özel ve zıt renkli birkaç eşya atılmıştı o kadar. Duvarlarda az sayıda ama çok kıymetli ve kaliteli tablolar asılıydı. Alt katlar ofis çalışanlarının ruhlarına göre dayanıp döşenmişti. Herkes kendi alanına kendi imzasını atmakta özgür bırakılmıştı. Tolga'nın özgür ruhu buram buram yerleşmişti ofisin her yerine.

Jale akşam olmasını istemezdi. Tolga'yı bırakıp eve tek başına dönmek ve yalnızlığına sığınıp uzun ve ıssız bir geceye tahammül etmek kolay değildi. Gündüz saatlerinde hayat başkaydı tabii. Etraf kalabalıktı. Kimse yalnız değildi. Bir dolu kalabalık ve gürültü içinde yaşıyordu herkes. Jale için de günün en sorunsuz ve eğlenceli saatleriydi bunlar. Fakat geceler bu kadar huzur dolu ve keyifli değildi Jale açısından.

“İnsan gündüz vakitlerinde hep bir şeylere, bir yerlere ya da birilerine sığınabiliyor. Ama o geceler yok mu? Çırılçıplak bir yalnızlık...” diye yazmıştı bir defasında okuduğu bir kitabın arkasına... Tolga'yla yaşadığı hiçbir şeyden dolayı gocunmuyordu. Üzerinde hiçbir ahlaki baskı hissetmiyordu. Tolga ile ilişkisini bilen, kendisini eleştiren bir arkadaşına çok sert bir çıkış yapıp, “Hepimiz bir sevişmenin ürünüyüz... Bunda şaşılacak bir taraf yok... Tam da bu yüzden, hepimizin içinde biraz aşk, biraz şehvet, biraz acı ve biraz da günah mevcut...” demişti.

Jale de, en az Tolga kadar severdi yazmayı. Okuduğu kitapların neredeyse hepsi bir günlük kadar yazı ve karalamalarla dopdoluydu.

İkisinin ruhu birdi. Fakat Tolga bilmiyordu bunu henüz... Neredeyse üç aydır devam ediyordu ilişkileri. Aralarındaki fiziksel merak ikisinin de iştahını birbirine karşı sürekli tetikte tutuyordu. Ayrıca bu durum birbirlerini başkalarıyla kıyaslama şansı da verdiği için ilişkilerinin son demlerinde daha da çok bağlanmışlardı.

Jale bir defasında yakın bir kız arkadaşına Tolga'dan bahsederken, "Aslında yaşadığım ilişkinin ahlaksızca bir şey olduğuna inandırabilirdim kendimi. Birçok bahane üretebilirdim. Ama bu o kadar kolay değil. Çünkü birini çok arzuluyorsan hiçbir ahlaki yasa sana engel olamaz. Ona sahip olmak, onun yanında olmak ve oyunlarına katılmak... Ah! İşte bunlar deli ediyor beni!" demiş ve eklemişti:

"Sonuçlarına katlandığım ve bedelini ödediğim hatalarımdan dolayı kimse beni yargılayamaz..."

Onca sevişmelerine rağmen yatakta bile "Tolga Bey" diye hitap ediyordu ona. Tolga çılgınca hoşlanıyordu Jale'nin yataktaki resmiyetinden. "Bu kız nerede nasıl davranacağını, kimi nasıl delirtip yörüngesine çekeceğini çok iyi biliyor" diye düşünürdü Jale hakkında.

Üst kata çıktığında, önce kendi masasına yöneldi Jale... Tolga'nın odası kilitliydi, henüz gelmemişti zaten. Ceketini çıkarıp sandalyesinin üzerine bıraktı. Önce cep telefonunu, ardından not defterlerini çıkardı çantasından. Dün akşam yazdığı günlüğü

de yanındaydı. Neden yanına almıştı ki onu?... Anlam veremedi yaptığı şeye... Günlüğünü eline alıp dün gece yazdıklarını okudu hızlıca:

Onun yanında yeniden doğmuştum sanki. İlk defa nefes alıyordum, ne kadar güzel dedim havanın kokusu, suyun bıraklığı... Sanki kalbim bir daha asla kırılmayacaktı, sanki tüm bedenim bir kalpten oluşuyordu o an... Hayat veren tanrısal bir ırmak, tüm dünyayı besleyen, sulayan, yeşerten... Onun yanında sanki bir daha yaralanmayacaktım, bana hayat veren bu nehir tarafından sürekli beslenecek ve temizlenecektim...

Bana bir çocuk gibi çıplak ve suçsuz, bir bebek gibi anlamsız ve hiçbir şeyi olmadan gelmesini istiyorum.

Defteri kapatıp çantasının içine yerleştirdi. Ofiste her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etti hızlıca. Etraf temizlenmiş, tozlar alınmış, gönderiler masasına bırakılmış... Şimdilik sorun yok gibi görünüyordu. Dahili hattından mutfağı arayıp Senem Hanım'dan sade bir kahve yapmasını rica etti. Tolga Bey birazdan gelirdi ve gelir gelmez kahvesini içmek isterdi.

Mermer basamaklardan gelen ayak seslerini işittiğinde Tolga'nın geldiğini anlayıp heyecanlandı.

"Günaydın."

"Günaydın efendim."

"Bugün bizim Nadir'in açılış kokteyli var Jale. Oraya gideceğim. Birazdan Nadir gelecek, birlikte çıkarız. Bugün işler sana emanet. Kokteyl saat dört gibi başlayacak... Gümüşsuyu'nda... Gümüşsuyu Palas'ta. Saat üç gibi sen de buradan çıkıp oraya geleceksin, tamam mı?" Jale nihayet verdiği emeklerin karşılığını alan bir bilimadamının rahatlığını hissetti üzerinde. Tolga da onu

seviyordu işte. Yoksa en önemli gününde, çevresindeki herkesin olduğu bir toplantıda açık açık herkesin görmesini istediğine göre...

Tolga, odasının kilidini açıp içeri girdiğinde, Senem Hanım da elinde Türk kahvesiyle gelmişti...

Jale odada anlamsızca dolaştığının, yukarı aşağı volta attığının farkında bile değildi. Sonra pencerenin önünde durup beyaz jalu-zilerle oynamaya başladı.

Tolga'yı düşünüyordu yine. Daha doğrusu onunla yaşadığı ilişkiyi. Bu ilişkide Jale'ye düşen tek şey susmaktı ne yazık ki. O da kısa sürede alışmış, kabullenmişti suskunluğunu... Onun sınır tanı-mazlığını, vurdumduymazlığını, ama illa ki zekâsını... Bir kadını bir erkekteki zekâ kadar başka ne etkileyebilir ki?...

Balikesir'den öğrenci olarak gelmişti İstanbul'a. Masum Ege kızı Jale... Dünyanın en muğlak, içi en boş ve anlamsız branşla-rından saydığı halkla ilişkiler bölümünü tam dört yıl okumuştı. Seray ve Derya'yla da yurttan arkadaşlıklar. Üçü de okul bittikten sonra işe girip İstanbul'da kalmışlardı. Jale iki yıldır da Kurtuluş'ta Seray'la aynı evde kalıyordu.

Artık çocuk sayılmazdı. Yirmi dört yaşındaydı... Tam bir ka-dın olmuştu. Uzun siyah saçları vardı. Boyu da uzuncaydı. Etine dolgun, güzel ve dikkat çekici bir kızdı Jale. Ela gözlerinin içi pırıl pırıl, aşk ve umutla bakardı hep...

Çenesindeki küçük oyuk kimsenin aklından çıkmazdı.

Onu tarif etmeye bu çene gamzesinden başarlardı. Üstelik er-kekler kadındaki ayrıntıya âşık olurlar. Ve bu Jale'de vardı.

“Acaba Tolga Bey benim hangi ayrıntıma ilgi duyuyor?” diye düşünürdü çoğu zaman. Sağ kalçasındaki benle ilgilenmişti geçen sefer. Bir öncekinde de kalçasıyla benin bitiminde oluşan gamzeyle.

Jale henüz odadayken Tolga geniş ve görkemli masanın alt çekmecesini açarak deodoranını aldı. Hep aynı deodoranı kullanırdı yıllardır. Ve her zaman bir tane çantasında, bir tane de çekmece-sinde bulundururdu. Jale de bayılırdı bu kokuya. Tolga çekmece-sinde anlamlı bir şey bulmanın keyfiyle koltuk altlarına sıktı deodoranını. Birkaç gece önce sevişirlerken Tolga'ya, “Kokunla bile boşalabilirim...” demişti Jale.

Şimdi Tolga'yı elinde bu deodoranla görünce gülümsemişti ona. Tolga da aynı şeyi düşündüğü için küçük bir tebessümle karşılık verdi güzel kıza. Fakat şimdi oyunun sırası değildi. Birazdan Nadir gelecekti. Oysa önemli işleri olmasaydı hemen şuracıkta satlerce sevişmeye hazırdı ikisi de...

Jale odadan çıkarken bir kez daha muzipçe bakıp göz kırptı Tolga'ya. “Ben yan taraftayım” diyerek kapattı kapıyı.

13. Bölüm

Berrak, Arzu

Saat 10.12

Arzu Teşvikiye'nin en eski binalarından Narmanlı Apartmanı'nda oturuyordu. Anneannesinden kalmıştı bu daire. Kocasından ayrıldıktan sonra yeniden buraya dönmüştü. Sanki eskiye dönmek ruhunu ve yaşadığı tüm acıları hafifletecekmiş gibi... Psikiyatrı da, “Ana rahmine dönmeyi istemek gibi senin bu eve taşınma sebebin” demişti konuyu değerlendirirken. Arzu bu açıklamadan pek tatmin olmadıysa da en azından güzel ve huzurlu günler geçiriyordu artık.

Yaşadığı ev dört oda bir salon ve kocaman bir holden oluşuyordu. Tek başına yaşanabilecek bir yer değildi. Tarihi dokusuna rağmen modern ve şık eşyalarla dayanıp döşenmişti. Arzu'nun ruhudaki tezatlığı yansıtıyordu kesinlikle.

Pahalı eşyalara sinmiş olan derin sevgisizlik fazlasıyla hissediliyordu. Hiçbir eşya sevgiyle ve emekle yerleştirilmemişti. Bu yüzden odaya girer girmez insanı geri iten sert bir yoksunluk sezilirdi.

Birazdan çocukluk arkadaşı Berrak gelecekti. Berrak'ın babası müteahhitti. Zengin kızların genelinde görülen asalet Berrak'ta da vardı. Üniversiteyi bitirir bitirmez tam da babasının karşı çıkacağı türden bir evlilik yapmıştı Berrak. Adam kendisinden epeyce büyük ve çok zengindi. Bildiğin playboy... Evliliklerinin ilk yılında

kızları da dünyaya geldi. Çok geçmeden adam ortarlardan kayboldu, Berrak da evladıyla ortada kaldı sonunda. Sonra geri dönse de bu kez Berrak ikinci kocasına âşık olup kaçtı. Arzu, çocukluk arkadaşının yaşadıklarını düşündüğünde ona içten içe üzülse de kendi yaşadıkları daha trajik gelirdi sonra gözüne. Hemen vazgeçerdi bu merhamet duygusundan. “Bana kim acıyacak?” deyip kapatırdı konuyu.

Arzu, evinin hizmetlisi kadına ortalığı toplamasını söyledi. “Çocukluk arkadaşım da olsa kadın kadındır, buraları böyle görürse içinden kim bilir neler geçirir...” diyerek söylendi kendi kendine.

Dün akşam hayvan herif sanki tüm kemiklerini kırmıştı. Hem alkol hem de kokainin etkisiyle saatlerce sevişmişlerdi. Kendi yaşındaki bir kadını ancak genç bir erkeğin doyurabileceğine inanırdı.

Arzu da her kadın gibi beğenilmek ve arzulanmak istiyordu doğal olarak. Elbette bu dileğinde herhangi bir gariplik yoktu ama beğenilmeme kaygısını yoğun yaşadığından kendisine sürekli acı da çektiriyordu. “Ya beğenmezlerse?” endişesi Arzu’yu hem yıpratıyor hem de fazla yoruyordu. Mağazalarda, kuaförde ve bakım salonlarında uzun saatler geçiriyor, zamanının ve emeğinin büyük bir kısmını erkeklerin beğenebileceği bir kadın olabilmek için harcıyordu. Karnındaki yağa, kalçasındaki selülite kafayı takıp kendinden öğrendiği bile oluyordu.

Bu da ne yazık ki Arzu’nun sinirlerini bozuyordu çoğu zaman.

Kısacık bir etek ve o eteğe zıt bir iç çamaşırı giymek, bluzunun bir düğmesini bilerek açık bırakmak onun küçük oyunlarındandı. Güzellikinden hep sosyal bir avantaj sağlardı. Kimsenin açamayacağı kapıları bu avantajla aralayabilirdi. Ama sadece aralardı, çünkü ondan sonrası olayı gerçekliğe iteceği için o da yanaşmazdı.

Kadının kahveyle birlikte getirdiği küçük kahvaltılık atıştırma-lıkları masanın üzerine bırakmasını isteyip pencere önündeki kol-tuğundan kalktığında “Ah!” diye inledi yüksek sesle. Dün geceki hayli sert sevişmenin gün boyu ağrılarını çekecekti. Tabii bir de olanları Berrak’a anlatması vardı. Berrak, Arzu’nun seks macera-larını dinlemeye bayılıyordu.

“Onun zevki de dinlemek. Dinleyerek boşalıyor garibanım ne yapsın? Kızcağızın kocası koca değil ki sümsüğün teki... Benim dün geceki hayvanı salacaksın ki Berrak’ın üstüne... Of of of! Dört beş saat durmadan sikecek. Ağızdan, önden, arkadan, göğüsler-den möğüslerden dalacak... Ah ya zaten canım acıyor. Niye izin verdisem arkadan becermesine! O da ne tutturdu be! Krem de sürmedi o koca şeyle! Adama para ödemiyorum ama aldığım hediyelerin hakkını da veriyor kerata!” diye geçirdi içinden. His-settiği zonklamalara rağmen keyfi yerindeydi.

Kapı çalındığında istifini bozmadı Arzu... Ancak Berrak içeri girdiğinde sanki oturduğu yerden kalkacakmış gibi hareketlenip arkadaşını öptü.

“Ah hayatım hoş geldin” dedi, zoraki bir tebessümle. “Mis gibi kurabiye kokuyor. Sen mi yaptın yoksa kadın mı?” diye sordu Berrak merakla. Gayet iyi görünüyordu. Sabahın bu saatinde, o sümsük kocaya rağmen enerjik ve neşeli sayılırdı.

“Ben yaptım hayatım. Hadi otur da kahveyle ikram edeyim sana da...”

“Ah tatlım hiç yayılmadan şu senin kuaföre gitsek olmaz mı? Kurabiyelerimizi de alalım yanımıza. O manikürcü kız ne güzel el falına da bakıyordu. Yayıla yayıla fallaşırız. Sana gelmeden dün şu

bizim Şeyda kaltağına uğrayıp fal baktırdım, içimi bunalıttı. Güzel bir şeyler duymaya ihtiyacım var.”

“Ay vallahi kuaför teklifine hayır diyemeyeceğim. Dur kız giyineyim o zaman bekle iki dakika” deyip kıkırdayarak cilveli hareketlerle ayaklandı Arzu.

Apartmanın eski usul cam kapılı gıcırdayan asansöründen geçtikleri katları izleyerek indiler aşağıya. Kuaför yürüme mesafesinde olduğundan konuşa konuşa karıştılar Teşvikiye kalabalığına.

Berrak iki arada bir derede lafı kocasının vurdumduymazlığına getirmeyi başarmıştı yine.

“Allah aşkına Arzu, hangi kadın sevdiği adamla önce kavga edip sonra da şehvetle sevişmek istemez ki? Bence bu sahneye her kadının ihtiyacı var arkadaşım. Ya da en azından benim var. Ama bu adam ona bağırıp çağırmama dahi göz yumuyor bebeğim. Ağzını bile açmıyor. Karıcım, karıcım diyerek yılmışıyor. Düşünebiliyor musun? Tamam uyumlu, sevecen, sabırlı ve sadık olsun dedik de bu ne be?... Hangi kadın böylesi bir sünepeye âşık olabilir ki soruyorum sana?”

“Kadın olmak zor hayatım” diye karşılık verdi Arzu, konuyu çok da uzatmaya hevesli olmadığını hissettirerek. En nihayetinde o da bıkmıştı artık aynı şeyleri dinleyip yorumlamaktan. Fazlasıyla sıkıcı bir konuydu bu Arzu için. Üzerinde düşünüp zaman harcamaya değmezdi. Yine de Berrak’ın güzel hatırı için dinler gibi yapıyordu işte.

“Her şey bu şehirde kadın olmakla alakalı aslında, düşünsene Anadolu’nun bir kasabasındaydık, ne biçim kadınlar olurduk

ikimiz de” dedi Berrak. Arkadaşının bu konuları konuşmaktan sıkıldığının farkında bile değildi. Dertleşip konuşmaya öyle çok ihtiyacı vardı ki, karşısındakinin buna hazır olup olmadığıyla zerre kadar ilgilenmiyordu. Ya da belki görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

“Bu şehirde her kadın orospu olduğu için rekabet oldukça zordur bizler için. Tüm erkeklerin karşısında sürekli iyi orospu rolü oynamak ne demektir bilir misin sen? Ama nereden bileceksin ki?... Sen önce tasmayı takip sonra yaşıyorsun her şeyi.”

Berrak'ın garantiliğiyle eğlenen Arzu, cümlesini işveli kahkahalarıyla bitirdi. Yürürken hâlâ kalçaları acıyordu. Adım atmakta bile zorlanıyordu. Berrak, arkadaşındaki sıkıntıyı hissetmişti. Hem yılların deneyimi hem de eski arkadaşının içini dışını iyi bildiğinden olayın ne olduğunu da az çok sezmişti ama yine de bir şey sormadı. “Demek ki dün gece benden ayrıldıktan sonra yine bir çıtır düşürdü ağına” diye düşünmeden edemedi ama Arzu'ya belli etmedi ve sohbeta kaldıkları yerden devam etmeyi tercih etti.

“Elbette çok zor bu şehirde kadın olmak... Düşünsene, ihtiyarlayıp çirkinleşmekten ne kadar da çok korkuyoruz hepimiz. Yok oramıza şunu, buramıza şunu yaptırıp duruyoruz. Unutulmaktan ve beğenilmemekten ölesiye korkuyoruz. Yüzüme öyle bakma, buna ben de dahilim...”

“Biz yine yarışa önce başladık sayılır hayatım. Güzellik doğuştan gelen bir torpildir insana.”

Ama Arzu'nun bilmediği şey güzellik aynı zamanda doğuştan gelen bir lanet de bahşeder. O aynı zamanda her şeyi kolay elde eden ama sürekli izlenen ve yağmalanan bir bedeldir. İzleyene ilk etapta ilham veren ama sonrasında değersizliğini hissettiren bir şeydir güzellik. Güzellik doğru kullanmayan için

insanı kirleten, aptallaştıran bir etkiye sahiptir ve içten içe çürütür insanı.

Arzu bunları söylerken diğer yandan da kendini sorguluyordu. Ne kadar da çürüdüğünü hissetti içten içe.

Berrak konuşurken bir yandan da arkadaşının yürürken ne kadar zorlandığını izliyordu.

Teşvikiye Camii'ni geçip Feyziye Mektepleri'nin önüne gelmişlerdi bile. Karakolun yanından sola döndüklerinde varmış olacaktı kuaföre.

“Çocukluğumuzu, gençliğimizi düşünüyor musun hiç?” diye sordu Berrak içtenlikle.

“Elbette düşünüyorum. O zamanlar şimdiki gibi dünyadan kaçmayı, her şeyden kaçmayı hayal etmiyordum. O zamanlar henüz dünyayı kucaklamayı, dolaşmayı hayal ediyordum” diye karşılık verdi Arzu.

Berrak'ın aklına gittikleri kuafördeki Ayfer geldi. Geçen geldiğinde saçlarına balyaj attığı sırada şöyle demişti ona:

“Bir erkekle birlikteysen dikkat etmen gereken şeyler vardır. Eğer kendin hakkında konuşursan seni sıkıcı bulurlar. Başkaları hakkında konuşursan sana dedikoducu derler. Ama ona onu anlatırsan, dünyada senden iyi, akıllı ve güzel kimse yoktur.”

Çoğu kadını, erkekteki göçebe ruh hali çeker. Hep gidecekmiş hissi uyandıran bir erkeğe, her kadın kolayca âşık olur... Serseri ruhlu bu adamlar hep bir huzursuzluk yayarlar. Sürekli uzaklara bakan bir çift gözdür kadının gördüğü. Uzaklara susamış bir ruhun dışavurum hali. Terk edenlerin garip güveni... Kaç erkek bir kadını terk edebilir ki zaten? Bilinen şey şudur, erkek terk etmez, terk eden hep kadındır. O yüzden kadınlar kendilerini terk edebilecek erkeklere âşık olurlar. Kadın hep tetikte durmak ister, endişeyi sever kadın ruhu. Gözleri yere bakan erkeği sevmez kadın

ruhu, gözleri ufka bakan erkekleri sever. Sanki erkeklerin içlerindeki seyahat arzusu bir tutku ile birleşir gibi gelir kadınlara. Her zaman çelişkili olan ilgilerini çeker.

Bu iki kadın da farklı değildi diğerlerinden. İkisi de ilginç deneyimler yaşamışlardı farklı türlerde de olsa. İkisi de aradığı erkeği bulamamıştı aslında, gerçi hangi kadın bulmuştur ki?...

Arzu'nun bütün enerjisi bir anda düşüverdi. Erkeklerden konuşmak ne kadar hoşuna gidiyor gibi gözüксе de, her zaman yaralayan bir tarafı vardı.

“Şimdi şu söyleyeceğim şeyi erkeklere söylesem anlamazlar. Ama bir kadın anlar. Bu şehirde biz kadınlara iki tane amcık lazım. Birisi iş için birisi de eş için. Başka türlü işleri yoluna koymamız zor” dedi Arzu, yüzüne çöken kederi arkadaşından gizlemeye çalışarak.

Arzu'da narsistik kişilik bozukluğu olduğundan şüphelenilirdi. Bu rahatsızlığı yaşayan kişiler saklı tuttukları duygusal boşluklarını ve güvensizliklerini gizleyebilmek, boşluklarını doldurabilmek için daha yüzeysel olan şevklerin ve eğlencelerin peşinden koşarlar, ama her eğlencenin sonunda biraz daha eksilerek hayatlarına devam etmek zorunda kalırlar.

Bazen rahatsızlıklarını sınırdan yaşayanlarsa ister kadın olsun ister erkek, kaçtıkları duygudan dolayı, bu duygusal boşluğun yerini fiziksel acı yaşayarak kapatmak isterler. Bedenselleştirme denilen bu yöntemde bilinen savunma mekanizması, duygusal acıların fiziksel acıyla yer değiştirmesidir. İşte büyük ihtimalle Arzu'nun hikâyelerindeki acı sahnelerinin bunlarla ilgisi vardı. Para ve hediye yağdırdığı jigololara canını yakmaları için nasıl da yalvarırdı.

O dakikadan sonra düşünceleri iyice sarpa sardı Arzu'nun, düştükçe düşüyordu artık.

Kuaför salonunu gördüğünde akşamüzeri katılacağı kokteyli düşündü Berrak. Güzel görünmek istiyordu gerçekten. Ama henüz bilmiyordu ki bu geceden itibaren bildiği her şeyi yeniden sorgulamak zorunda kalacak, belki de hayatı asla eskisi gibi olmayacaktı.

Salonun üç ya da dört dükkân ötesinde eski mankenlerden Simge'yi fark etti Berrak. Sanki kırk yıllık samimi dostlar gibi sahte gülücükler saçarak uzun uzun sarılıp öpüştüler. Berrak'ın cepleri bozuk para gibi insan doluydu. Her an her yerde durup dururken birileri çıkıverirdi böyle ortaya.

Arzu'nun morali de düzelmişti şimdi. Daha dün gece bu mankenin dedikodusunu yapmışlardı. Neler söylemişlerdi kadının arkasından neler. Meğer başına gelmeyen kalmamış. Bunları düşündükçe rahatladı Arzu. Ne de olsa insanı en çok kendisinden daha büyük derdi olan insanlar rahatlatabilirdi.

Ne olursa olsun Arzu, gürültüyü patırtıyı, şehrin kalabalığını, bu savruk hayhuyları seviyordu. Dünyayı yaşarken görmek, sürekli içinde taşıdığı endişeleri bir nebze olsun hafifletiyordu. Bu kalabalıkta yalnızlık korkusunu biraz olsun atıyordu üzerinden.

14. Bölüm

Özge, Nadir

Saat 10.14

Nadir ketum bir adamdı. Az konuşur iyi dinlerdi. Tolga'yla Rum mezeleri yapan Kurtuluş'taki o meşhur meyhanede kafaları çektikleri zamanlarda konuşurdu en fazla... Tolga böyle iyi yerleri nasıl oluyorsa buluyordu işte. Zaten Tolga'nın bir mekâna ayağı alışı mı çok geçmeden orası pek bir ünleniverirdi. Herkes gidip gelmeye başlayınca da hem büyü bozulur hem de mekân sahipleri parayı bulunca eski samimiyetlerini ve özenlerini yitiriverirlerdi. Paranın dünyada kirletmeyeceği hiçbir şey yoktur. İşte bunlardan dolayı mekân değerini yitirirdi Tolga'nın gözünde. Derken yeni mekânlar keşfetmek zorunda kalırlardı hep.

Nadir ne kadar ketumsa babası da bir o kadar gevezeydi. Bu açıdan babasıyla birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Oysa yaşlandıkça babasına benzeyeceğinden korkardı. Nadir'in babası yaşlandıkça daha çok konuşan daha fazla huysuzluk eden öfkeli bir adama dönüşmüştü. Tanınan Laz müteahhitlerden. Çocuk yaşta İstanbul'a gelip inşaat işçiliğinden koskoca müteahhitliğe yükselişi ibretlik bir hikâyeydi aslında. Sonrasında büyük bir çöküş yaşasa da o hâlâ eski azametli günlerini yaşırdı. Her çok çalışan hırslı adam gibi Nadir'in babası da sert kayaydı. Her şeye karşı sertti üstelik... Karısına, çocuklarına ve çalışanlarına karşı...

Çok dayağını yemişti Nadir babasının. Bu hem babasının hırslı yüzündendi hem de en büyük erkek çocuk olmasından kaynaklanıyordu. İlk çocuklar babalarının deneme tahtalarıdır. İlk çocuklar babalarına baba olmayı öğretirler. Bedelini ödeyerek yaparlar bunu. Sonraki çocuklarda babalar yumuşar, hele de kız çocukları da doğduysa giderek pamuklaşırlar.

Nadirler beş kardeşti. İki erkek üç kız. Kızlar üniversiteyi bitirdikçe babaları tarafından evlendirildiler. İtirazsız. Zaten itiraz etme hakları da yoktu. Haylaz erkek kardeşin henüz başı bağlanmadığından hâlâ Etiler-Bebek hattı boyunca karı kız peşinde koşturup takılıyordu gecelerde. Şimdi de yurtdışındaydı. Kız kardeşleri de şu an başka şehirlerde yaşıyorlardı. Ailenin en küçüğü ve en kıymetli erkek evladı olunca demek böyle olunuyormuş diye düşünürdü Nadir. Şımarık ve sorumsuz... Neredeyse sıfıra yakın ilişkisi vardı Nadir'in kardeşleriyle.

İş ve disiplin delisi babasının baskılarından kurtulabildiği zamanlarda sadece arkadaşlarıyla oyun oynamıştı Nadir. Yaşadıkları yer İstanbul'un yeni kentleşmeye başlamış bir mahallesiydi. O zamanlar şehre uzak bir mahalledeydiler, hatta varoş bile denebilirdi. Ama evleri büyük ve güzeldi.

Her ne kadar şımaradığını düşünse de, herkesin imrendiği bir çocuk olduğunun farkındaydı. Şımarıklığını hoşnutlukla taşıdı içinde. Abartmadan, göze batmadan ve kimseyi rahatsız etmeden. Açık söylemek gerekirse sadece ergenliğinde iyice hissedilir olmuştu şımarıklığı. Kızlara bakma yaşı geldiğinde işler de değişmişti kuşkusuz. Hem oturdukları mahalle de iyice gelişmeye başlamış, yaşadıkları ev de giderek genişleyip konforlu hale gelmişti.

Lise yıllarında babasının sayıları beşi altıyı bulan arabalarından birini çalıp okula giderek kızlara ve yaşıtı çocuklara hava attığı da olmuştu ama bu dönem çok uzun sürmedi. Lise ikinci sınıftayken

bir gün edebiyat öğretmeni hastalanıp da okuldan ayrılınca yerine yenisi gelmiş, Nadir açısından önemli bir dönemin başlamasına aracı olmuştu. Müfredatın dışına çıkıp, yeni kitaplardan, sevdiği eserlerden ve bunlar hakkındaki düşüncelerinden bahsederdi çok zaman yeni edebiyat öğretmeni. Nadir ilk defa bir dersi severek dinlediğini fark etti. Matematikte de fende de iyiydi ama onlar bir doğallık içinde iyiydi. Sevmekten kaynaklı değil, kafasının çalışma şeklindendi yani.

Oysa edebiyat öyle miydi? Sonsuz bir deniz, dipsiz bir evren... İlk okuduğu kitap *Martı*'ydi... Sonra Yaşar Kemal'in *Yer Demir Gök Bakır*'ı ve Jack London'ın *Martin Eden*'i izledi onu.

İlk zamanlarda haftada bir kitap bitirirken sonraları haftada ikiye çıkardı okuduğu kitapları. Bu sadece babasından ilk kopuşu değil, kendinden de ayrılmasıydı onun. Ve ne yazık ki her kopuş gibi sancılı bir süreç başladı böylece.

Lise üçüncü sınıfta edebiyat bölümünde okumak istediğini söyleyince babasının okkalı şamarı yüzünde patlamıştı Nadir'in. Babası da çok pişman oldu vurduğuna ama olan olmuştu artık. Bir daha da asla el kaldırmadı Nadir'e. Oğlunun geleceği ile ilgili düşünmeliydi artık. Sonunda yeni bir hedef belirledi Nadir'le ilgili. Madem kendisi alaylı bir inşaatçıydı, o halde oğlunun okullu inşaatçı olması gerekiyordu. Başka yolu yoktu bunun.

Bu baskı ve sorumlulukla gitti üniversiteye Nadir. İstanbul dışında bir üniversiteyi zar zor kazanabildi. Çünkü son zamanlarda kitap okumaktan derslerine zaman ayıramıyordu. Babası buna da şükür dedi elbette. Neticede istediği olmuş, oğlu mimarlık fakültesine girmişti. Her şey yolundaydı gittiği şehirde. Babasının Edirne'de Kutlutaş semtinde tuttuğu evde tek başına yaşıyordu. Özgürlüğünün tadını çıkardı ilk yıl. Sevgililer, yaramazlıklar, okul faaliyetleri ve edebiyat okumaları devam etti uzunca bir süre.

Sevgilisi de oldu. Kızıl saçlı alev gibi bir kız, hem de üst sınıftan. Nadir'in arabası, tek başına yaşadığı güzel bir evi, yakışıklı bir yüzü ve erişilmez bir havası vardı tabii. Kendinden büyük kızları etkileyebilecek her şeye sahipti. Lisede de sevgilileri olmuştu tabii ama üniversitede her şey başka oluyordu. Daha cesurca ve daha yetişkin gibi yaşanıyordu ilişkiler. Aynı evde kalmalar, birlikte yemek yapmalar, film izlemeler falan... İlk yıl böyle keyifli geçti Nadir için. İkinci yıl da gayet güzel gidiyordu. Fakat okulun kendini beğenmiş çocuğu Tolga ilgisini çekiyordu Nadir'in... Okulda tek temas kurmadığı insandı o. Nadir bazı derslerden kalıp da alttan ders almaya başladığında tanıştı Tolga'yla. Alt sınıflardandı Tolga, üstelik de parlak bir öğrenciydi. Kimseyle takılmayan, ne yaptığı bilinmeyen gizemli ve çekici genç bir adam. Her dersten, özellikle projelerden en yüksek notu alan öğrenci olarak kısa sürede şöhret sahibi bile olmuştu. Kızlar "Çok cool!" diyorlardı onun için.

Fakirlikten dolayı mı acaba bu çocuk böyle uzak, mesafeli ve çalışkan diye düşünürdü Nadir. Sonra vazgeçerdi Tolga'yı düşünüp durmaktan. Ne gerek vardı? Kendi daha havalı ve gözdeydi ne de olsa.

Ortak aldıkları derslerin birinde Tolga sınıfa elinde Oğuz Atay'ın *Tutanamayanlar* romanıyla geldi. Nadir de o sıralar kitabın kahramanlarından Turgut Özben olarak görüyordu kendini. O da mühendisti ya, sürekli hayal kuruyordu böylece. Güya evlenmiş, sonra da evi bırakıp uzun bir yolculuğa çıkmış...

"O zamanlar hepimiz sefalet içinde olmak, açlığın hüznünü yaşamak istiyorduk. Çoğumuzun babasının durumu iyiydi. Ama kendimizi sokaklarda aç biilaç dolaşırken hayal ediyorduk. Dostoyevski okuyor, Raskolnikov oluyor, Knut Hamsun okuyup açlık çekiyorduk. Sonra kendi halimize acıyıp bir de üstüne ağlıyorduk. Sonunda da Oğuz Atay'ın tutanamayanı olup yollara düşüyorduk.

Gerçekten fakirlik çeken arkadaşlarınsa bütün bunlardan haberi bile olmuyordu” diye anlatmıştı bir defasında Nadir, o günleri hatırlayıp...

Bu hayhuy içinde bir yıl daha geçirmişti Nadir... Babası gayet memnundu oğlunun okul yaşamından. Üçüncü yıl, Tolga’yla bir şekilde samimi de oldular. Tolga, Nadir’den iki yaş daha küçüktü. İlkokulda sınıf atlamış, okumayı çabuk öğrenmişti.

Bir süre sonra Tolga’nın evine misafir oldu Nadir. Tek odada iki kişi kalıyorlardı. Mutfakları yoktu, hatta banyoları bile. Tuvalette yıkanmak zorundaydılar. “Böylesi yurttan daha ucuza geliyor” demişti Tolga.

“Tam da düşündüğüm gibi” diye geçirmişti içinden Nadir. “Bütün bu soğuk tavrının altında yaşadığı yoksulluk yatıyor...”

Oysa hiçbir şey düşündüğü gibi değildi. Evet, Tolga yoksul bir gençti belki ama zehir gibiydi. İnanılmaz bir özgüveni vardı, müt-hiş bir kendini yetiştirme çabası içindeydi. Nadir böyle düşününce kötü hissetti kendini Tolga’nın yanında. Felsefe biliyor, tarih biliyor, siyasetten bahsediyor, edebiyat zaten acayip...

Günleri hep Tolga’yla geçmeye başlamıştı artık. Tolga da çok sevmişti Nadir’i. Samimiyetini, içindeki çocuğu, bulunduğu kalburüstü sınıfa karşı duruşunu da... Dobralığını, özgüvenini, edebiyatı derinden kavrayışını da sevdi ayrıca Nadir’in. Ayrılmaz iki dost oldular o günden sonra. Uzunca bir süre çok istemiş olmasına rağmen Nadir, Tolga’nın kendisinde kalmasını teklif edememişti bir türlü. Her şeyin kendiliğinden olmasını beklemiş, sonunda Tolga, Nadir’in evinde kalmaya başlamıştı.

Tolga üniversitede öğrenci derneği üyesiydi. Solcuydu. Nadir de derneğe üye oldu. Ne tesadüf ki üye olur olmaz bir eylemden dolayı soruşturma yediler birlikte. Bu haber babasına uçtu gitti tabii ki. İşte Nadir’in babasıyla yaşadığı ikinci büyük kopuş da böyle gerçekleşti.

Büyük kavga çıktı aralarında. Oğluna düzenli olarak yolladığı parayı kesti babası. Anne araya girdiği halde buzları eritemedi fakat babadan gizli para yollamaya devam etti Nadir'e. Birkaç zaman sonra baba da yumuşadı elbette.

Yaşanan her kopuş, içinde derin izler ve yaralar bıraksa da uçurumun özgürlüğünü de getirdi yanında. Nadir eylem düzleminde olmasa da bir Marksist'ti artık... Zaten istese de birçok örgüt kendisini içine almadı. Giyimiyle, yaşayışıyla, duruşuyla, okuduğu kitaplarla dışlandı. Yine de yılmadı. Nasıl olsa arkadaşı vardı yanında. Birlikte okudular, birlikte geliştiler. Hep ütöpik bir solcu oldu Nadir de Tolga da. Ütopyası kaybolmuş bir solu içlerine hiç-bir zaman sindiremediler.

Okulun artık son sınıfındaydı. Dersleri iyiydi ama Nadir okulu bitirmek istemiyordu çünkü mezuniyet demek babasının yanına dönmek demekti. Tolga ise bir an önce okulu bitirmek, kendisini biraz daha özgürlüğe kavuşturacağını düşündüğü kendi parasını kazanma şansına sahip olmak istiyordu. İkisnin de son yılıydı çünkü Nadir bir sene bilerek uzatmıştı okulu.

Mimarlık fakültesinin arka kısmında bulunan fen-edebiyat fakültesinde bir toplantıya katıldıklarında Özge'yle tanıştı Nadir. Uzun boyu, kendine güvenli duruşu, derin ve anlamlı bakışlarının yanı sıra hiç kimseye taviz vermez hali etkilemişti Nadir'i. Tarih bölümünde okuyordu Özge. Nasıl olmuştu da hiç karşılaşmamışlardı bunca yıl?

Uzun sohbetler ve ardından hiç konuşmadan kendiliğinden gelişen birtakım eylemler, el ele tutuşup saatlerce sessiz sedasız yürümeler derken, ilerledi ilişkileri.

Nadir'in kadınları iyi tanıyan, dürüst ve saygılı bir tavrı vardı. Ama Özge'yi en çok cezp eden şey çocuksu hali ve ruh temizliği oldu. Ayrıca çok da yakaşıklıydı.

İlk sevişmelerinin ardından “Hadi evlenelim!” dediler. Edirne’de üniversite okuyorlardı o zaman ve üç gün içinde nikâh masasına oturdular.

Özge dışarıdan bakıldığında her ne kadar sert ve tavizsiz bir kadın gibi görünse de aslında kırılgan bir içdünyası vardı onun. Belki de takındığı bu sert tutum, kolay kırılmamak için taktığı maskeydi. “İnsanın en büyük kaybı, kendine verdiği değeri yitirmesidir” derdi hep.

Öyle derindir ki Özge’nin içi, hani dibi görünmeyen bir kuyuya taş atarsın ve derinden gelen bir ses verir ya, işte öyle küçük bir şey atsan onun içine, yankılanarak, büyüyerek çıkar sesi dışarı.

Bu sabah da tartışmaya hazır bir tavrı vardı ama Nadir iyi tanıyordu artık karısını. Onun kırılganlıklarının da farkındaydı elbette. Evden çıkarken yaptığı şeyin farkında olmayarak, eskiden kalma alışkanlıkla tuttu Özge’nin küçük ve zarif elini. Yürüdüler... Eski günlerdeki gibi...

Özge kocasındaki duygusal çöküntüyü fark etti. Daha fazla üzerine gitmemeye karar verdi. Gerçek sevgi zaten böylesi anlarda ortaya çıkar hep. Bir taraf ileri gittiğini fark edip geri çekiliyor, sonrasında karşı taraf büyük pişmanlık hissederek aslında onu ne kadar da sevdiğini anlayıp sarılıveriyordu.

Özge elini tuttuğu kocasına bakarak “Şu banklarda biraz oturalım mı?” diye sordu.

Garip bir his vardı içinde. Anlamlandıramadığı bir sezgi belki de. Her ne kadar diğer günlerden farksız gibi görünse de bugünün tekinsiz bir yanı vardı ama nedir ne değildir anlayamıyordu Özge. Bu belirsizlik anlarında yavaşlamak en iyisiydi. Özge, onca işi gücü olmasına rağmen acele etmek istemedi. Durup yavaşlaması sanki daha doğru olacaktı. Böyle yaparak belki de kaderini değiştiriyordu.

“Olur oturalım. Acelemiz yok zaten” dedi Nadir, deniz kenarındaki banklara yönelerek...

Burası Sarıyer sahilinin en güzel, en havadar, sakın ve temiz bölgesiydi. Geniş gezinti yolunun üzerinde seyrek aralıklarla yerleştirilmişti banklar. Sanki kimse yan bankta konuşulanlara kulak kabartmasın diye.

Yan yana oturup sustular... Birbirlerinin omuzlarına yaslanarak kapattılar gözlerini.

Güvende olduklarını düşündü Özge. Birlikteyken daha güçlü ve güvende olurdu aileler...

Dışarıdan bakıldığında güçlü bir kadındı belki ama onun da uykusuz geceleri vardı. Kimse onun kendisine yaptığı eziyetin farkında değildi. Güçlü görünmenin aslında ne kadar güç bir şey olduğunu kimse Özge kadar bilemezdi. Evde anne, okulda hoca, kocasına karşı fahişe... Aynı anda hem birçok kadındı, hem de hiçbir kadın. İçinde biriktirdiği buz parçacıkları üşütüyordu kalbini artık.

İkisi de düşüncelere daldılar Boğaz'ın esintisi altında...

15. Bölüm

Nadir, Tolga, Jale

Saat 10.54

Özge'yi taksiye bindirdikten sonra Tolga'nın ofisine doğru yürüdü Nadir. Deniz kenarından yürüdüğü sürece yolun uzun ya da kısa olması umurunda değildi. Şehir bile değıştirse yorulmazdı. Yeter ki denizi görmeye devam etsin.

Boğaz'ın akıntılı sularına ayakkabılarını atıp sonra o ayakkabıyı yakalayabilmek için birbiriyle yarışan çocuklara daldı bakışları. Çocuklar için hareket eden her şeyin bir anlamı ve zevki vardı...

Sağda solda birikmiş Arap turistler de eğlenen çocukları izleyerek gülüşüyorlardı... Sanki gösterişli bir sirk çadırındalarmış gibi ilgiyle bakıyorlardı çocuklara. Bugün cumartesiydi ve her yer Arap turist doluydu. Ekonomi el değıştirdikçe İstanbul'a gelen turistlerin memleketleri de değışmişti.

Yolun sonunda nihayet üç katlı koyu kırmızı renkli eski yalının bahçe kapısından içeri giren Nadir, artık üzerine basılmaktan iyice yıpranmış görünen mermer merdivenlerden yavaşça çıktı yukarı.

Kapıyı çaldığında giriş bölümünde konukları karşılayan sekreterin homurdandığını işitti. "Sabahın köründe kimdir acaba bu gelen densiz?" demiş olmalıydı.

"Ooo, Nadir Bey siz misiniz?" diyen esmer tenli sıska sekreterin yüzündeki yorgun tebessümü izleyen Nadir, "Evet benim. Niye bu kadar şaşırdın? Sen kimi bekliyordun sevgilini mi?" diye karşılık verdi esprili ve içten bir tavırla...

“Bizde sevgili falan nerde Nadir Bey, hangi şanslı kız kaybetmiş de biz bulalım?”

“Hadi oradan yediğin naneleri biliyoruz, patronun hepsini öğrenmiş o da bana anlattı.”

“Gerçekten mi? Tolga Bey duymuş mu?” diyerek küçük gözlerini irice açan kızın az önceki tebessümünden eser kalmamıştı.

“Yahu ne saf kızsın sen, yok öyle bir şey. Durduk yere tüm foralarını ortaya dökceksin şimdi.”

“Ah siz de Nadir Bey çok fenasınız yani biliyorsunuz değil mi?”

“Neyse yukarıda mı Tolga?”

“Evet, buyurun.”

Nadir, Tolga’nın odasına girmeden evvel kapıya vurma gereği duymadı. Zaten hiçbir zaman Tolga’nın yanına seremoniyle çıkmazdı. Holün sonundaki geniş ahşap masasının başına kurulmuş, hararetili telefon görüşmeleri yaparak not alan asistan kıza başıyla küçük bir selam verip yavaşça girdi odaya...

Nadir’in sessiz girişini fark etmeyen Tolga, ihtişamlı deri koltuğunun içine neredeyse gömülmüş halde masasına kapaklanmış bir şeyler karalıyordu. Elinde bir kurşunkalem ve önünde açık duran deri kaplamalı saman yapraklı bir defter...

Nadir, bir süre arkadaşının yazarkenki halini izledi. Tolga öylesine kendinden geçmiş görünüyordu ki, arkadaşının bu maskesiz yalın halini izlemekten büyük keyif aldığını hissetti o an.

Kim bilir neler yazıyordu şimdi o deftere...

Eğer böyle devam edersen geri zekâlı dağıtıp sapıtacaksın iyiden iyiye. Ben senin ne bok olduğunu bilmez miyim?...

Tolga, başını kaldırmadan yazmaya devam etti. Ne zaman içinde bir huzursuzluk hissetse kendisiyle böyle uzun uzadıya tartışmalar

girerdi. O sadece kendisiyle tartışabilirdi çünkü. Kendisinden başka, bir aptala daha tahammül edemezdi böyle durumlarda.

Tepesinde dikilen karaltının ne olduğunu görmek için başını kaldırdığında Nadir'in sevgi dolu gülümseyen gözleriyle karşılaştı.

Defterini kapattığı gibi yerinden kalkarak, "Ooo, Nadir Beyler gelmişler. Büyük gün bugün ha sevgili dostum. Gel otursana şöyle. Bak çok sevdiğin berjer koltuk seni bekliyor orada" diyerek yanına gelip kucakladı arkadaşını.

Dahili hattından aramak yerine kapıdan asistanına seslenerek, "Jale'ciğim bize iki sade Türk kahvesi söyler misin?" dedikten sonra sandalyesine geri döndü.

"Ulan yirmi senedir seninle her sabah sade Türk kahvesi içiyorum. Ne sıkıcı bir dünya bu böyle ya!" diyerek kahkahayı patlattı Nadir...

Çok geçmeden Jale elinde tepsisi, kendi elleriyle pişirdiği Türk kahveleriyle girdi içeri. Kahvelerin yanında Hacıbekir'den alınmış çifte kavrulmuş fındıklı lokum vardı. Her zaman olduğu gibi.

Dolgun kalçalarıyla iki arkadaşın arasındaki dar boşluğu dışılığıyla dolduran Jale, kibarca üzerlerine doğru eğilerek ikramını yaptıktan sonra kırıtarak odadan çıktı.

"Sendeki değişikliğin farkında olmadığımı sanma sakın" dedi Nadir, Tolga'nın kızın arkasından attığı bakışları fark ederek.

"Ne demek istiyorsun, ne alaka şimdi?"

"Bir kadına bakışlarındaki eski hoyratlığın, çıldırtıcı sertliğinden eser yok çünkü. Sahi ne kadardır çalışıyor bu Jale seninle?"

"Bir yılı bulmuştur, belki de biraz daha fazla bile olmuştur. Zaman kavramıyla aram fena derecede limoni biliyorsun. Jale nereden çıktı üstelik?"

"Birbirinize bakışlarınızdan tabii ki. Oğlum yirmi küsur senedir tanıyorum ben seni, ciğerini bilirim senin. Bu bakışları daha

önce hiç ama hiç görmedim ben sende. Oldu mu şimdi, ne demek istediğimi anladın mı?”

“Yavaş konuş duyacak.”

“Niye korkuyorsun ki duymasından? Sen hiç korkmazdın kadınlardan ne oldu? Hadi anlat ne zamandır var? Gerçi sen bir kadınla bir seferden başka olmazdın ama, bu sanki farklı. Âşık mı oldun yoksa sen be?”

“Âşkın ne demek olduğunu bilmiyorum ki ben Nadir sana bu aşktır, değildir diye ahkâm keseyim. Üç aydır birlikteyiz. Hep yanımda olsun istiyorum. Hatta bugün senin açılışa bile davet ettim. Bu ne kadar farklı şeyler hissettiğimi anlatır sanırım.”

Bu arada Tolga elindeki kahveyi sehpaıa bırakıp ayağı kalktı. Ofisin büyük camından Boğaz’ı izlemeye başladı. Epey bir sessizlikten sonra Nadir “Ulan be, inanılır gibi değil. Yıllardır beklediğim buydu senden, gerçi bana ne oluyorsa” diyerek şen bir kakhaha patlattı. Kakhahanın ardından Tolga yerine oturdu ve “Çünkü gerçekten beni seviyorsun, gerçek dostumsun, o yüzden benimle ilgili her şey seni de ilgilendiriyor. Seninle ilgili her şeyin beni ilgilendirmesi gibi. Hatırlamıyor musun, Özge’ye âşık olduğunu söylediğinde, seni kaybedeceğim diye sana neler yapmıştım” dedi.

“Peki seni kendine nasıl âşık etti bu kız? Sen ki İstanbul’un en gözde hatunlarını bile bir kereden fazla becermeyi kendine zül saydın. O kadar mankende, oyuncuda, zengin kadında olmayan ne var bu kızda?”

“Sanırım kimsenin yapmayı aklına getirmediğini yaptı. Hem tüm hırtlıklarını oyun olarak gördü, hem de kendisi oldu. Kendinden hiç ödün vermeden oynadı tüm oyunlarını. Zekâsı ve oyun oynama kabiliyeti yüksekti de diyebiliriz. Okuduklarımız, yazdıklarımız, bu kısım önemli bak, o kadar benziyor ki.”

Sehpada duran kahvesini eline aldı ama kahve bitmişti. Tekrar yerine bıraktı fincanı. Kaldığı yerden devam etti.

“Biliyor musun, benden kaçsın diye kıza etmediğim kalmadı. Acımazsızca acı bile çektirdim, hem de ilk birlikte olduğumuzda. Uzaklaşsın diye, bütün fantezilerimi uyguladım. Ama o hepsini bir oyuna çevirdi. Sanırım ikimizin ruhunda da zekâ ve oyun başrolü oynuyor. Bunun ne kadar imkânsız olduğunu bilirsin, zekâ, oyun ve cesaret... Muhteşem üçlüm benim. Bu Jale’de de var işte.”

Nadir o anda arkadaşını hem kıskandığını hissetti, hem de onun adına ne kadar sevindiğini.

Tolga içindekileri ilk defa açan insanın heyecanıyla anlatmak istiyordu, durmadan anlatmak...

“İkimiz de yazıyoruz biliyor musun? Yani en azından yazmak istiyoruz. Biliyorsun gençliğimden bu yana en büyük hayalim yazmaktı. Ama bu işler, çevrem beni olmadığım bir adam haline getirdi. Kendimden o kadar uzaklaşmıştım ki, şimdi Jale ile birlikte o senin beni ilk tanıdığın günlerime tekrar döndüm. En sevdiğim yazarlardan biri Henry Miller’dır. Onun *Oğlak Dönencesi* gibi bir kitap yazmak istiyordum hep. İçinde felsefe olan... İnsanın en çıplak hali... Erotizm, seks... İçimizde ne varsa işte. Şimdi sanırım, Anaïs Nin’imi de buldum. O da biliyorsun kadın yazarlar içerisinde erotizmi ve felsefeyi, kadın olgusunu en iyi işleyen, zamanına göre çılgın bir yazardı. Her ikisi de yasaklılar listesinde kaldı uzun süre. *Henry ve June* filmini izlemiş miydin, ikisini anlatır?”

“Dur konuşuruz bunları daha detaylı. Hatta sen kesin yeni bir mekân bulmuşsundur, orada rakı içerken anlatırsın. Bugüne sıkıştırılacak konular değil bunlar. Aşk, edebiyat... Önemli konular bunlar.”

“Ama ben kitaba başladım bile biliyor musun? Dediğim gibi kendi oğlak dönencemi yazıyorum. Sana en erotik kısmını okutayım istersen” derken yine o en muzır, en yaramaz çocuk ortaya çıkmıştı.

“Olur, çok ama çok sevinirim. İlk okuyanın benim olmam, bana büyük bir onur verir. Gerçi senin gibi yerinde duramayan, aynı fikirden bile sıkılan bir adam uzun erimli bir roman nasıl yazar bilemedim ama. Öykü filan mı yazsan önce? Sen tembel adamın tekisindir, bitmez o roman, en iyisi böyle parça parça okumak.”

“Benim tembelliğim herkesin anladığı tembellik değil” diye karşılık verdi Tolga... Belli ki o da hoşlanmıştı bu sohbetten. “Benim tembelliğim zaman zaman saatlerce sırtüstü yatmakken, zaman zaman da birkaç gün hiç uyumadan kitap okumaktır. Benim tembelliğim sürekli tasarı değiştirmek, bir iş ortasındayken başka bir işe meyletmek, birini yarım bırakıp başka başka şeyler düşündürmek. Çok sevdiğim bir kitabı bırakıp başka birkaç kitabı karıştırmaktır benim tembelliğim. Benim tembelliğim, başkalarının bana buyurdıkları şeylere karşı bir tembelliktir. Yoksa sevdiğim şeyleri yapmak konusunda toplumdaki herkesten çok daha fazla çalışırım. Ortak bir yaşama alanında cereyan eden tembellik, o topluluğun sonunu getirirken, bireysel tembellik tamamen yaratıcılığı ortaya çıkarır. Bunu da unutma dostum... Bence bu lafı da sen yaz bir kenara...”

“Tembellik iyidir zaten boş ver” dedi Nadir. “Bana sonucu söyle sen, yazacak mısın yazmayacak mısın Tolga Bey? Öyle lafebeliği falan da yapma bana. Bilirsin ki bu herkese sökse de bana hiç sökmez.”

“Dediğim gibi başladım yazmaya. Ama sever misin bilmiyorum. Gerçek isimlerimizi kullandım ama sanırım sonra isimleri değiştiririm.”

“Bence benim adıma karar verme... Kıvrırma da ver okuyayım şunları.”

Bir an için tereddüt ettiyse de yazdıklarını okutacak olma fikriyle heyecanlanmıştı sanki Tolga.

“Aramızda ama bak tamam mı? Kimseye ucundan bile okutmak, hatta bahsetmek de yok.”

“Tamam tamam... Anlaştık, hadi söz...”

Pencere kenarındaki konforlu yerinden kalkıp masasının başına geçen Tolga, az önce yazdığı defteri çıkardı alt çekmecedен. Farkında değildi belki ama çocuk kadar hevesli ve telaşlı görünüyordu dışarıdan bakıldığında.

“Bunlar henüz çok ham hali. İçine felsefe ekleyeceğim hikâyesinin öyle düşün. Derlenip toparlanmaya ihtiyaçları var elbette. Ama sen bunların çok üstünde durmadan hikâye gibi oku işte” diyerek arkadaşının yanına gelip şevkle uzattı defterini Nadir’e.

Tolga’nın kendini mutlu hissettiğini düşündü Nadir. Onun bu çocuksu tavrından etkilendi içten içe... Defteri aldığı anda derin bir nefes alıp bu defterin içindekileri bir an evvel okumak için ne kadar da iştahlı olduğunu hissettirmek istedi Tolga’ya.

“Hadi okuyalım bakalım.”

“Dur kapıyı kapatayım önce... Jale görmesin şimdi. Aşağıdaki sekreteri de arayayım da, telefon falan bağlamasın.”

“Vay Tolga kardeşim! Bu aşk işi, yazma işi seni ne kadar da etkilemiş. Ne bu telaş böyle?”

“Bilirsin işte... Eskiden beridir bir şeyler karalar dururdum kendi kendime. Ama bu kez kesin karar verdim.”

“Öyle tabii... Bilmez miyim? Ne yaptın o eski yazdıklarını duruyor mu hâlâ?” diye sordu Nadir merakla... Eskilerde kalmış küçük ama kıymetli anılardı bunlar. Bazıları için unutulmaya yüz tutmuş, önemsiz gibi görünen ufak tefek şeylerin ikisi arasında hâlâ taze ve daha dün yaşanmış kadar heyecan verici olması paha biçilemezdi...

“Eski yazıların hepsini yaktım biliyor musun? Tabii senin bundan haberin yok. Her yazdığımı yakardım ben. Ateşin yazıyı yalayıp yutmasına bayılırdım. Kimseye okutamıyor, ateşe veriyordum yalayıp yutsun diye... Ama gel gör ki ateşin fitratında kül etmek var... Yine de büyük bir hazla yakardım yazdıklarımı. Bu yalnız benim

hakkımdı ve açık söylemek gerekirse beni iyileştiren bir tarafı da vardı. Şimdi ilk defa bir şeyler yazdım ve yakmadım. Sanırım ya yaşıyorum, ya duygusala bağladım ya da kökten değişiyorum.”

Tolga kapıyı kapadıktan sonra sekreteri telefon bağlamaması ve yukarıya kimseyi göndermemesi konusunda uyardı. Nadir’in karşısındaki koltuğuna yerleşip arkadaşının sevgi dolu gözlerine baktı.

“E hadi... Şimdi başlayabilirsin okumaya” dedi Tolga, içindeki coşkuyu dizginlemeye çalışarak... Biraz korkmuştu o yüzden açıklama yapma gereği hissetti. Araya espri katarak olayın ciddiyetini hafifletmek istedi. “Henry Miller romanları gibi yazmak istedim... Aslında, şey...”

“Tamam açıklama yapma, bırak da okuyayım.”

Nadir, her ne kadar kucağında tuttuğu yazıları okumak için can atsa da deri kaplı deftere bakıp elini üzerinde gezdirmekten alamıyordu kendini. Okumadan önce yazıları kutsarmışçasına ayın yapar gibiydi.

“Demek deftere yazıyorsun ha kardeşim... Defter... Sarı yapraklı defter... Aynı üniversite yıllarındaki gibi. Çok güzel” dedi Nadir. “Ayrıca farklı şeyler her zaman ilgimi çeker, cesurca, kim-senin denemediği şeyler...” Tolga hâlâ açıklama yapma peşindeydi, sonra vazgeçti.

“Evet... Defterleri ve kurşunkalemleri çok severim. Kadıköy’de meşhur 11-B Mücellithanesi var biliyorsun ya sen de. Küçükayasofyalı Sansar Doğan’la Peygamber Altan’ın yeri hani. Hâlâ elle yaptırıyorum bu defterleri onlara. Seviyorum bu el işçiliğini. Bu zanaatın son temsilcileri onlar. Dokunarak yazmak, dokunarak yaşamak his kaybını önlüyor. Bazı şeylerin dijitalleşmesine tahammül edemiyorum bu yüzden. Kokusu ve dokusu olmayan her şey hızlıca unutulmaya mahkûmdur ne de olsa.”

Nadir yavaşça defterin sayfalarını çevirmeye başladı. Tolga'nın elyazısını izledi bir süre. İlk sayfada büyük harflerle yazılmış bir aforizma çarptı gözüne. Tolga'nın sürekli tekrar ettiği mottosuydu bu:

*Sizin buldum dediğiniz tüm cevaplara karşı
benim henüz sorulmamış tonlarca sorum var...
Çünkü siz durdukça ben yürümek istiyorum...*

Sayfaları çevirirken durdu birden... Kitabın adı *Kırılma*'ydı... Nadir çok sevdi bu ismi. Tam okumaya başlayacaktı ki, Tolga tekrar araya girdi ve özellikle okumasını istediği bölümü gösterdi. Her zamanki muzırlığı ve sıra dışılığı tutmuştu yine. Ve ekledi: "Aslında bu defterden önce bir defter daha var, yani hikâyeye oldukça ortasından gireceksin ama idare et."

"Bir susmadın ki başlayalım" diyen Nadir, özellikle Tolga'nın gösterdiği yerden başladı okumaya, yazılanların neredeyse yarısından başlayordu gösterdiği yer.

Telefondan taşarak etraftaki duvarlarda bile çınlayan o tiz sesle başladı her şey. "Kıskanıyorum ama..." diye bağılıyordu... Üstelik gülüyordu da.

Söylediği bu sözün şakayla karışık bile olsa büyük bir gerçeği ifade ettiğini de anlatlıyordu kız... Kıskandığı ise diğer genç kızdı. Aynı evde birlikte yaşadığı kız, yani Seray... Üstelik de kendisi tanıştırmıştı ikisini.

Adam, kıskançlık krizinin kızın bütün bedenine sirayet ettiğini hissediyordu telefonda. Bu sesteki tutkuya ve cilveye daha fazla dayanamayacağını düşünüyordu artık...

Nadir hikâyeyi soluksuz okuyordu. Çünkü tüm bunların Tolga'nın yaşadıkları olduğu çok belliydi. Ne kadar iyi tanırsa tanısın

insan arkadaşının gizlerini öğrendikçe garip bir zevk alıyordu. Okumaya biraz atlayarak, başka bir aforizmanın oldu yerden devam etti:

*Hiçbir şeye inanmayan bir adamın bile
kendisine inanan bir kadına ihtiyacı vardır.*

Asistanı Jale henüz yirmi dört yaşındaydı. Biricik Tolga Bey'inin her işini takip eder ve eksiksizce yerine getirirdi. Hem çok çalışkan hem de fazlasıyla çılgın... Zıpır mı zıpır... Alev topu gibi bir şey... Bazen 1960'ların çiçek kızlarını anımsatırdı giyinişi ve davranışlarıyla, bazen de tam bir işkadını.

Tanışmalarının üzerinden aslında altı ay geçmişti. Hiç sevmeyişi halde bir mimar arkadaşını bürosunda ziyaret etmiş, mimar arkadaşının asistanını gayet çalışkan ve becerikli bulmuştu. Hatta etine dolgun diri bedeni ona oldukça seksi bile gelmişti. Normal şartlarda önüne gelen kadınla yatmazdı Tolga... Oldukça seçiciydi bu konuda. İlkeleri vardı. Bir kadınla ikinci kez seviştiği olmamıştı. Hele genç kızları hiç sevmezdi... Mıymıntı bulurdu onları. Kıskanç kadınlardan da nefret ederdi ayrıca... Seviştiği kadınlarla dost olabilirdi, sakıncası yoktu... Ona göre sevişebileceği kadınlardan iyi dost olurdu...

O güne kadar yapmadığı bir şeyi yaptı ve arkadaşının genç asistanıyla sevişti o gece... Bu açgözlülüğünün nedenini kendisi de bilmiyordu. Gece dışarı çıkmışlar, Seray'ın evine birlikte dönmüşlerdi. Sabah uyandığında da Jale'yle karşılaşmışlardı mutfakta. Genç kızın iş aradığını öğrenince ofise çağırmıştı onu. Ertesi gün iş görüşmesine geldiği ofiste hemen işe başlamıştı Jale...

İlk zamanlar fazla dikkat etmemişti Tolga Jale'ye. Sesinde ki tınıda da, kahkahalarında da uyarıcı bir şeyler vardı ama o sıralar Tolga kendisini dış dünyaya kapatmış sadece ve sadece

kendisiyle savaşmakla meşguldü. Kitap okuyor, bir şeyler yazmaya çabalıyor, bunları beceremediğinde ise kendisini işine veriyordu. Sonrasında o dönemde yazdıklarını okuduğunda kendisi bile dehşete kapılmıştı. Şöyle yazmıştı defterine: “Tüm insanlığı parçalayacak tutkulara sahibim ve kendi tutkularımla paramparça olmuş haldeyim. İnsanlığı, yaşayan her şeyi tutup kaosa fırlatmak istiyorum. Kendi kaosuma tüm canlıları ortak etme çabası sanırım bu. Sonra kendimi uçurumdan aşağıya atmak...” Sonra başka bir yerde şöyle devam ediyordu yazdıkları: “İçime kapanıyor ve orada kimsenin bilmediği bir dünya yaratmaya çalışıyorum. Her ne kadar belirgin görüntülerden oluşmasa da, sadece gölgelerden oluşsa da bu yarattığım dünya bana yetiyor. Ama güneş doğduğu anda, gölgeler bir bir yok olurken, hem yarattığım dünya, hem de ben parçalanıp gidiyorum.”

Hayatta olduğu gibi yazıda da sınır tanımıyordu Tolga. Sınırları zorluyor, önünde durmaya çalışanları sert tekmelerle deviriyordu.

Arada hikâyede konuşmalar ve kurlar nasıl yapıldı onlar yazıyordu. Jale’nin işvelerinden ve karşılıklı oynanan oyunlardan bahsediyordu. Nadir okumaya devam etti:

Birkaç gün sonra Seray’a asistanı aracılığıyla hediye gönderen Tolga, bu tavrıyla Jale’yi kamçıladığını, kızın hislerini kendisine doğru döndüreceğini elbette biliyordu. Tolga artık bir şeylerin olmasını istiyor, ama bir taraftan da hâlâ yaptığıının saçmalık olduğunu düşünüyordu. Ama Tolga hangi oyuna girmemezlik edebilmişti ki?... Hediyeden sonra Jale telefonda “Kıskanıyorum ama...” diye bağırıp kahkahalar attı.

Seray’a alınan hediyeden dolayı kıskançlık krizine gireceğini bildiği için Jale’yi de ihmal etmemişti Tolga. Ertesi gün mağazaya

bizzat kendisi gidip elleriyle seçmişti asistanına vereceği hediyeyi. Siyah renkli zarif ve modern bir iç çamaşırı takımı satın almıştı güzel asistanına... Geniş kalçaları vardı Jale'nin. Bu yüzden de ona tangadan çok Latin model bir külot yakışacağını düşünüp seçimini de buna göre yapmıştı Tolga. Beden konusunda oldukça ustaydı. Yılların deneyimiyle her kadının iç çamaşırı bedenini kolayca tahmin edebiliyordu. Şimdiye dek yanıldığı hiç olmamıştı.

Akşam olmuş yorucu bir günün daha sonuna gelmişlerdi. Ofiste kimse kalmamıştı. Dahili hattan Jale'yi aradı. Hediyeyi vermek için bahane bulmalıydı. Aklına viski geldi. "Bana bol buzlu bir viski getirir misin?" dedi Jale'ye. Bir süre sonra Jale elinde viskiyle geldi. Tolga o esnada kanepede oturuyordu. "Masaya bırakır mısın?..." dedi Tolga. Jale elini bile üşüten bol buzlu viski kadehini masaya bırakıp tam odadan çıkacakken, Tolga bir saniye bekle dedi. Sonra eliyle deri koltuğa vurarak, "Buraya gel, otur şöyle" dedi. Jale ayakta bir an tereddüt etti, yüzünde utanmaktan kaynaklı hafif bir pembeleşme oldu ama Tolga Bey'ine itiraz etmeden gösterdiği yere oturdu.

Jale'ye hediyesini vermeden evvel onu bu çamaşırların içinde düşledi Tolga. Yakışacağını hayal ediyordu. Onu kanepede uzanmış hediyesini sergilerken canlandırıyordu gözünde... İşte yine erkekliği sertleşmişti. Hatta Jale de fark etti sanki bunu. Yan yana oturdukları kanepede daha da bir yaklaştı Tolga'nın yanına. Kızın vanilya kokan saçlarından yayılan o mest edici kokuyla birlikte Tolga daha fazla dayanamayacağını hissedip, "Dün bana küsmüştün ya hani, sana hiç hediye almıyorum diye..." dedi. Bir an evvel konuya girmek ve Jale'nin dolgun kalçalarını izlemek istiyordu doyasıya...

"Hâlâ küsüm ama size Tolga Bey... O Seray denen kıza alıyorsunuz ama bana yok!"

“Ama o senin ev arkadaşın, kıskanma hem sana da aldım.”

“Gerçekten mi? Hadi göstersenize Tolga Bey... Hani benim hediyem?” diyerek atıldı Tolga'nın kucığına. Koca göğüslerini onun yüzüne dayarcasına yaklaştı... İşte yine o şuh ve şımarık küçük kız oluvermişti Jale.

Nadir nefes almakta zorlanıyor ama bunu belli etmek istemiyordu. Hikâye Jale'nin hediyesini denemesinden, oynanan oyunlardan sonra şöyle devam ediyordu:

Sonra aniden mini eteğini kaldırıp indirdi Jale. Hatta bu hareketi birkaç kez tekrarladı.

“Gördünüz mü aldığımız yeni külotumu sevgili patronum? Yakışmış mı?” diye sordu.

Acımasızca bir oyundu bu. Üstelik gayet de iyi oynuyordu küçük kız...

“Hayır” dedi Tolga... İçi bir tuhaf olmuştu. Erkekliği yine sertleşti aniden.

Bunun üzerine Jale yeniden kaldırıp indirdi eteğini ama bu kez çamaşırını sergileme süresini iki katına çıkarmıştı. Tolga daha fazla dayanamayacağını hissediyor ancak oyunu bu kadar da çabuk sonlandırmak istemiyordu. Haz bir sonuç değil, süreçti ne de olsa...

“Hiçbir şey göremedim ama ben... Yaşlı bir adamım artık. Patronun sandığın kadar genç değil” diyen Tolga, pencerelerin jaluzilerini indirip masasının tam karşısında duran geniş kanepeye yayılarak oturdu. Birazdan en sevdiği filmi izleyecekmiş gibi kollarını başının arkasında birleştirip sırtını yasladı keyifle...

“Henüz üstünü de görmedim daha” dedi Tolga... Bunun üzerine tişörtünü yukarı sıyırdı Jale... Ona kadar sayıp indirdi tekrar. “Patronuma bu kadarı yeter... Sonra kalp krizi geçirmesin

sevgili patronum. Yaşlı da zaten” diyerek muzırca kıkırdamaya başladı Jale... Eğlenmek için kimseye ihtiyacı yok gibiydi.

“Eski toprağım ben... Bir şey olmaz bana. Korkma, göster hadi.”

Jale bu kez eteğini kaldırıp ona kadar saymaya başladı yine. Fakat artık kendi etrafında dönüyor, geniş kalçalarını cömertçe sergiliyordu. Nefis görünüyordu... Tam da Tolga'nın düşündüğü gibiydi. Siyah külot kalçalarını sıkıca kavramış, yuvarlak hatlarını iyice ortaya çıkarmıştı. Kesinlikle çok yakışmıştı. Ona kadar sayması bittiğinde eteği aşağı indirdi hemen Jale ama Tolga'nın gördükleri hayal gibi gözlerinin önünde sabitlenip kalmıştı. Eli istem dışı erkeklik organına gitti sonra... Sertleşmişti... Hem de çok sert... Elini geri çektiğinde Jale'nin onu izlediğini gördü. Yaramaz kız çocuğu... Kim bilir neler geçiyordu aklından...

“Çok yaramazsın, benim sevgili efendim.”

Efendim...

Nedense bu hitap hepsinden fazla hoşuna gitti Tolga'nın... Bu muzır kız çocuğunun efendisi olmak, hiç de fena fikir değildi. Bunu severek yapardı. Onun sahibi olmak, kendisine köle edip her istediğini tek tek yaptırmak eğlenceli olacaktı.

Efendi rolüne çabuk ısındı Tolga... Daha buyurgan ve sert bir sesle emrederek konuştu Jale'ye.

“Hediyemi tam olarak istiyorum. Sen benim kölemsin ve dediklerimi hemen yapacaksın. Hadi şimdi aç ve bana göster...”

“Başüstüne sevgili efendim... Siz emir buyurursunuz da ben yapmaz mıyım hiç?”

Jale sonunda tişörtünü çıkardı. Sutyen de gerçekten çok yakışmıştı. Nefis görünüyordu. 85D beden tam oturmuştu diri göğüslerine.

Biraz sonra yaşanabilecekleri düşünüyordu şimdi Tolga. Duvarlarda çınlayan haz dolu çığlıkları, ter içinde kalmış ateşli

bedenleri, kesik kesik soluyarak inip çıkan göğüsleri ve yalvarır gibi bakan arzu dolu gözleri... “Unutacağım hiçbir sevimyeyi yaşamak istemem, unutamayacağım hiçbir şeyi yaşamak istemem aslında” diye geçirdi içinden. Zihninde çoktan soymuştu bile Jale’yi. Onun o diri göğüslerini, yuvarlak kalçalarını, uzun saçlarının ipeksi dalgalarla etrafa vanilya kokuları yayarak kalçalarına doğru akıp gitmesini, o saçların eline dolanmasını...

Acıkmış toprak gibi kokuyordu bedenini.
Tenindeki bütün teri kana kana içmek için
bekliyordu dudaklarını.

Tolga beklenmedik bir hamleyle aniden kalktı yerinden ve tişörtünü çıkarmış türlü çeşitli cilveler yapmaya devam eden güzel kızı saçlarından yakaladığı gibi çalışma masasına doğru sürükledi. Ummadığı bu hamleyle sarsılan Jale, kendini gafil avlanmış hissederek direnmeden teslim oldu efendisinin komutlarına. Kızı yüzükoyun masaya eğerek arkasından beline dolanan Tolga, hediye ettiği sutyenin, içindeki diri göğüslerle masayı ezdiğinden emin olduktan sonra, sertleşen erkekliğini kızın kalçalarına yaslayarak, “Efendin seni şimdi cezalandıracak güzel kız...” diye fısıldadı kulağına.

Jale, maruz kaldığı bu şehvetli ve baskıcı ilgiden hoşnuttu. Saçlarına doladığı elleriyle başını iyice bastırıyordu. Yüzü yan dönmüş masaya sertçe sürünüyordu. Göğüsleri de masaya yapışmış ezilecek gibiydi. Toy delikanlıların asla cesaret edemeyeceği bir şey yapıyordu bu adam. Sert davranarak aslında kızın kendisinden delice beklediği tutumu sergiliyordu ona. Her kadın gibi Jale de, kendini teslim edeceği erkeğin gücünü ve kararlılığını bedeninin her zerresinde hissetmek istiyordu. Hırpalanmayı, sarılmayı, arzulanmayı bekliyordu. Hoyratça söylenmiş açık saçık

sözler işitmek istiyordu. Tolga'nın bu kendinden emin deneyimli tavırları çılgına çeviriyordu Jale'yi. Artık sıırıslıklam olmuştı.

“Cezam ne efendim?” diyerek inledi Jale ezilmiş dudaklarının arasından, üzerine sertçe bastırıldığı masada hazla kıvranırken.

Tolga'nın güçlü elleri hâlâ kızın saçlarından sıkıca kavramış haldeydi. Jale'nin eteğinin üzerinde kalçalarını dolaşan sertliği bir güç gösterisi olarak algılıyor, o gücün kendisini koruyacağını düşünüyordu. Birazdan aynı gücün kendisine vereceği hazzı, acıyı, zevki ve hüznü aynı anda yaşıyordu.

Tolga, Jale'nin eteğini yukarıya sııırdı sertçe. Külotunun üstünden okşamaya başladı kalçalarını. Saçlarından çekip kızın başını kendisine yaklaştıırarak kulaklarını ısıırıyordu hafifçe. Tıpkı Jale'nin beklediği gibi açık saçık konuşuyordu. “Cezamı vereceğim birazdan” diyordu. “Canını yakacağım senin. Bir hayvan gibi becereceğim seni...”

Sonra uzun parmaklarıyla kızın külotunu kenara sııırııp açılan sıcak ve kaygan kuyunun etrafında parmaklarını gezdirdi. Jale, fazlasıyla ıslanmıştı. Tolga diğer eliyle fermuarını açıp erkekliğini kavradığı gibi hiç bekletmeden hızla kızın içine daldı ve beklemeye başladı. Jale bıçak gibi keskin bir çığlık attı ama Tolga içinde sabit bir şekilde kalmaya devam ettikçe rahatlayıp kesti sesini. Derin nefesler almaya başladı.

“Burada kalsın efendim, hep burada kalsın hiç çıkarmayın onu ne olur...” dedi inleyerek.

Tolga'nın erkekliği kızın içinde hareketsizce beklemeye devam ediyordu. Kızın içini bütünüyle hissetmek istiyordu. Onun ıslaklığını, kadınlığını, alevini ve kıvranmalarını, içinin kasılmasını erkekliğinde hissetmek istiyordu. Jale'nin içindeki duvarlara erkekliğini dokundurmaya başladı küçük hareketlerle. Sonra yine bekledi, çıkardı, girdi... Yine bekledi, yine çıkardı, yine aniden

kızın içine bıraktı erkekliğini... Artık taş gibi olmuştu. Ağzından alevler saçarak patlamaya hazır ejder gibiydi...

Jale içinin tamamen dolduğunu hissediyordu. Böyle güçlü bir erkek tarafından beceriliyor olmanın tadına bu beklèmeler sırasında daha çok varıyordu. Hep orada kalsın istedi, orada yaşınsın, orada hayat bulsun, o boşluk hep onunla tamamlansın.

“Devam et, devam et!” diyordu Jale.

“Şimdi de içindeki tüm ıslaklığı dilimle alacağım” diye karşılık verdi Tolga... Jale’nin acı çeker gibi hazdan kıvrılıyor olmasını izlemek eşsizdi.

“Buna dayanamam efendim, acıyın bana.”

“Dilimle becereceğim seni... Kölem değil misin benim? Sahibin değil miyim? Dayanacaksın.”

Uzunca bir “Of!” çekti Jale...

Tolga, Jale’nin içinden erkekliğini geri çekip arkasında diz çöktü ve kızın kalçalarını aralayarak ulaştığı kadınlık organını diliyle yoklamaya başladı. Vajinasının dudaklarını emdi usul usul... İştahla ve tadını çıkararak... Jale artık tepkilerinin kontrolünü tamamen yitirmişti. Çıldırır gibi sürekli çığlıklar atıyordu. Belki de boşalıyordu şu an... Tolga emmeye devam etti.

Nadir tüm yazılanları şimdi gözünde canlandırıyor, canlı, capcanlıydı her şey. Kaldığı yerden okumaya devam etti:

Tekrar ayağa kalkıp içine girdi aniden kızın. Jale tekrar derin bir of çekip kasıldı. Bir taraftan da avuçlarını cömertçe dolduran sivri uçlu memelerini sıkmaya başladı kızın. Pembe ahududu taneleri gibi parmakları arasında ezmeye başladı meme uçlarını.

“Şimdi de sen benim tadıma bakacaksın!” diye buyurur gibi konuştu Tolga.

“Nasıl?” diye sordu Jale. Sesi kısılmıştı sanki.

Tolga, Jale’yi saçlarından çekerek kaldırdı masadan ve kızın başını bastırarak önünde diz çöktürdü. Tamamen sertleşmiş ve gözle görülür bir şekilde zonklayan kocaman organını Jale’nin ağzına verdi. “Tadıma bakacaksın ama aynı zamanda da kendi muhteşem tadına da bakmış olacaksın” dediği anda, Jale tereddüt etmeden ağız dolusu emmeye başladı. Bu kez Tolga inlemeye başlamıştı zevkten. Jale ağzındaki erkekliği yutmak ister gibiydi. Tadı bugüne kadar hep aradığı o eşsiz lezzetti sanki. Emdikçe ve ağzında o sertliği hissettikçe daha da fazla emmek istiyordu. Efendisinin inlemeleriyle heyecanlanıyor, erkeğine bu zevki yaşatabildiğinden dolayı büyümlü bir haz duyuyordu. Hepsini ağzının içine alamıyordu. Almak istiyor ama çok büyük olduğu için bunu beceremiyor, yine de hepsini almak için hâlâ uğraşıyordu. Diğer eliyle de taşaklarını hafif hafif sıkıyordu. İşte bu iki şey, hem hepsini alma çabası hem de taşaklarının sıkılması Tolga’yı delirtiyordu.

Tam o anda elini masanın üzerinde duran viski kadehine uzattı Jale. Bardağın içindeki buzlardan birini alıp ağzına attı. Sonra tekrar Tolga’nın erkekliğini emmeye başladı. Daha önce hiçbir kadın yaşatmamıştı bu deneyimi Tolga’ya. Muhteşem bir zevkti.

Tolga, Jale’yi bir kez daha saçlarından tuttuğu gibi sertçe çekerek ayağa kaldırdı ve “Şimdi beni asla unutmaman için öyle bir canını yakacağım ki benim küçük fahişem” diyerek Jale’nin pembe yanaklarını, ıslak ağzını ve akan makyajını izledi.

“Canımı yakma ne olur efendim...” diyerek debelendi Jale. “Hep sizin küçük fahişeniz olurum, ne olur bana acıyın efendim...”

Tolga artık tüm benliğini yitirmişti. Biraz önceki pozisyona getirdi yine Jale’yi. Kızı masaya yüzüstü kapaklayarak aralanıp açılan geniş kalçalarına yaslandı. Elini dudaklarına götürüp “Tükür!” dedi. Jale, emre itaat edip söyleneni yaptı. Tolga kızdan

aldığı sıvıyı hem kendi aletine hem de Jale'nin daha önce hiçbir sevişmeye açmadığı yerine sürdü. Kalçalarının arasındaki dokunulmamış, derin ve karanlık çukura. Jale'nin içi ürperdi birden. Başına geleceklere sezmişti sanki ama yine de tam olarak emin olamıyordu olabileceklerden. Tolga'yla her şeyi yaşamak istiyordu ama... Her şeyi efendisiyle yaşamak... Ona her şeyi o öğretsin, o yapsın küçük fahişesine...

Tolga beklemeden sert bir hamleyle Jale'nin kalçalarının arasına girdi. Jale dayanılmaz bir acıyla keskin bir çığlık attı. Canı çok yanmıştı. Oysa Tolga'nın henüz sadece erkekliğinin baş kısmı girmişti. Bu noktada insaflı davranır gibi biraz daha bekledi Tolga. Acıya alışmasını bekledi. Kımıldamadan ve sabırla bekledi. Sonra Jale'nin rahatlamaya başladığını düşündüğü anda erkekliğinin tamamını içine itti sertçe. Jale yine büyük ve acı dolu bir çığlık attı. Derin bir yırtılma ve yanma hissetti. Bunun üzerine Tolga yine bekledi. Yılların deneyimiyle biliyordu bunu. Beklemediği takdirde kadının çektiği acının hazza dönüşmeyeceğinin farkındaydı.

Hazırlamayı, beklemeyi, hızlanmayı... Bir sevişmedeki bütün doğru zamanları bilirdi Tolga. Her şeyin bir zamanı ve kararı vardı. Hazzın altın oranı...

Hikâye sona yaklaştıkça Nadir de okuduğu satırların esiri oluyordu.

“Sana şimdi özgürlüğünü vereceğim. Daha önce ayakları yapıştığı sahte balın içinde esir kalmış küçük bir arıydın. Seni temizledim, kurtardım. Kanatların olduğunu hatırlattım sana. Artık uçmak ya da uçmamayı istememek tamamen sana kalmış.”

Jale, bilincini yitiriyormuş gibi kendinden geçmişti artık. Boşalmak üzereydi... Tolga da sonuna gelmişti nihayet. Bulunduğu

arka dehlize patlayıp boşaldı. Jale de o sırada bağıra bağıra boşalıyordu.

İkisi de titreyerek yere yığıldılar.

Nadir yaşadığı şaşkınlığı aşır kendine gelemedi bir türlü. Daha önce Henry Miller'ı okumuştı ama en yakın dostunun böyle yazabileceğini tahmin edemezdi. Bu kadar ileri gidip, böyle bir romanı gün yüzüne çıkarabilecek cesareti kendisi asla bulmazdı. Bir kıskançlık dalgası yine geçti içinden.

“Neden böyle bir şey yazdın?” diye sordu Nadir merakla... Yargılamıyor, eleştirmiyor, sadece samimiyetle anlamaya çalışıyordu arkadaşını.

“Belki sırtımda bir yük var ve ondan kurtulmak istiyordumdur. Kitabın devamını okumayacak mısın?” diye karşılık verdi Tolga... Keyifli olduğu her halinden seziliyordu.

“Okuyacağım elbette bekle” dedi Nadir. O, Tolga gibi düşünmüyordu seks hakkında. Kadınlara bakışı Tolga gibi değildi kuşkusuz. Tolga sahip olmak, acı vermek ve böylece her kadın için hiç unutulmamak isterken, Nadir ise birlikte büyüüp birlikte yaşamayı tercih ederdi. Onun kaybetmek ya da unutulmak korkusu yoktu zaten. Bu yüzden sekste de daha çok kadının hâkimiyet kurmasını severdi. Kadının eşit gücünü hissetmek çok değerliydi Nadir için. Kadının ona boyun eğmemesini yeğlerdi.

“Kıza neler çektirdiğimi anladın mı biraz olsun?”

“Kimden bahsediyorsun sen?” diye sordu Nadir. Bu gerçeklikten koptuğunu, okuduğu metnin dehlizlerine daldığını, okuduğu metni bir başkası yazmışçasına etkisi altında kaldığını gösteriyordu.

Sonra kendine geldi ve “Evet neden âşık olduğun da anlaşılıyor aslında, senin gibi libido tankerini de ancak böyle bir kadın yola getirebilirdi. Gerçi yola mı gelirsiniz, tüm dünyayı dolaşıp, kitap okuyup, sevişip ve sadece yazarak mı vakit geçirirsiniz bilemiyorum” dedi.

Bahsettiği kitabın devamını okuyacaktı Nadir ama tam bu sırada Jale girdi içeri kapıyı vurmadan ve izin beklemeden. Jale’nin gelişiyile irkilir gibi donup kalan iki adam da soğukkanlı görünmeye çalışıyorlardı fakat genç kız burada kendisiyle ilgili bir konu konuşulduğunu hissetmişti sanki. Nadir elindeki defteri dikkat çekmemeye çalışarak sakince kapatıp çantasına koydu.

Tolga’ya anlamlı bir bakış atarak “Bunu metroda okumak da gayet keyifli olacak. Hikâyenin devamını merak ediyorum gerçekten. Bence gayet sıkı bir anlatımın var. Bahsettiğin her şey sinema filmi gibi, gözümün önünde cereyan ediyor sanki şu an” diyen Nadir, bugünün kendisi için önemli bir gün olduğunu hatırlatmak ister gibi saatine bakıp hazırlanmaya başladı çıkmak için.

“Acele etme, telaş yok” dedi Tolga, Jale’nin yeni getirdiği filtre kahveleri servis etmesini beklerken. Kızın ifadesiz bir yüzle ve bakışları yerde odadan çıkmasıyla birlikte arkadaşına döndü. “Hırs beni ancak, aşk ve seksin beni özgür bıraktığı anlarda yakalayabilmiştir. O anlar da o kadar azdır ki...”

Tolga’da hırsın zerresi olmamasına rağmen işlerinin garip bir şekilde iyi gitmesi sayesinde iyi para kazanır olmuştı. Bunu isteyerek, bunun için kendi ruhundan ödün vererek yapmıyordu. Sadece oluyordu. Kısa süre sonra bilinçsizce bu bol paralı tatlı hayatın büyüüne kapıldı. Bu yaşayışın yumuşak ve ısıltılı hali onu da etkiledi. Ama kısa sürdü. Tolga rahatı hiç sevmezdi, hem bedenem hem de zekâ açısından.

“Herkes çocukluktan itibaren okumalısın der durur. Bizim çocukluğumuzda bir evde kitap oldu mu kutsal olurdu o ev” diye

devam etti Tolga. Neden yazıyor olduğunu açıklamak ister gibiydi. Kahvesinden kallavi bir yudum alıp devam etti. “Bak şunun ne kadar kitabı var derlerdi. Halbuki bir insanın ne kadar çok kitabı varsa o kadar yalnızdır. Ne kadar çok kitabı varsa o kadar az ihtiyaç duyar başka kimselere de ondan. Şimdi babam şu halimi görse, ah be evladım ne kadar yalnızsın der, üzüldü der sanırım.” Evindeki en büyük odayı kitaplık yapmıştı Tolga. Şimdi de ona atıfta bulunuyordu.

Nadir, dikkatle yüzüne bakıyordu Tolga’nın. Susmaya devam edip Tolga’nın konuşmasına devam etmesini bekledi.

“Yanımda yatan kadınlara sabah olduğunda çoğu zaman tiksintiyle bakarım. Oradan bir an önce kaçmak için içimden bahaneler üretmeye başlarım. Kısa bir süre sonra da kaçarım zaten. Bahane arandığında en kolay bulunan şeydir zaten. Peki ama bu kızda neden böyle olmuyor?”

Konuşmaların arasında telefon çaldı. Tolga Boğaz’a bakan koltuğundan kalkıp masasına gitti.

“Efendim?”

“Tolga Bey, Duru Hanım arıyor. Eviyle ilgili bir şey sormak istiyormuş.”

“Geri zekâlı mısınız nesiniz yahu! Telefon bağlamayın demedim mi ben size? Siktirme şimdi Duru Hanım’ı da evini del!” deyip telefonu sertçe kapattı.

“Gerçekten hayat değil şu yaşadığımız. Ve o kadar uzun bir yol ki bu sikilmiş hayat...”

Nadir arkadaşını yatıştırmak için işi felsefeye döktü.

“Hayat bir yol değil ki bitsin Tolga’cığım, uçsuz bucaksız bir ülke o.”

Tolga, odanın penceresini sonuna kadar açıp klimayı kapattı. Derin ve tuzlu bir nefes çekip cevap verdi arkadaşına.

“Hayat bir yol evet. Saçma sapan bir yol Nadir’ciğim. Nereye gittiği belli olmayan, bir yere varmayan bir yol. Anlamsız, garip, geri dönüşü olmayan, durup dinlenemediğin bir yol. Bu yolun anlamı sonunda falan da değil üstelik, tüm zevki yolun kendisi. Ve en güzel yol yalnız gidilen yoldur, sana ayak bağı olmayan, seni tökezleten birilerinin olmaması. Bu geri zekâlılarla birlikte yürümek zorunda olmak koyuyor adama.”

“Peki o yol sonuca ulaşsa daha mutlu olmaz mısın?”

“Ama sistem bizi o kadar kapana kısıtıyor ki, Sisifos’un kayası gibi. Bin bir emekle kayayı zirveye çıkarmak için uğraşıyoruz, tam vardık, tamam kurtulduk derken kaya yeniden aşağıya yuvarlanıyor. Evet hayatımız bu işte bizim. O yüzden saçma, ben o saçmalığa katlatmak için sizler gibi mutluluğu aramıyorum sadece, huzursuzluğu arıyorum. Huzursuzluğu ararken zaman zaman hedonizme kayıyorum farkındayım. İşte tam bu yüzden yazmak ve Jale bana iyi gelecek diye düşünüyorum.”

Nadir ve Tolga bir süre karşılıklı sustular. Aslında ikisi de yorulmuştu. Ne zaman bir araya gelseler böyle uzun uzun konuşurlar, sonra da mutlaka eski günlere gidip, eski anıları deşerlerdi. Bugün de bu kural değişmemiştir. Durup dururken Nadir öğrencilik günlerinden bir anıyı anlatmaya başladı Tolga’ya.

“Yaptığımız ilk eylemi hatırlıyor musun? Polisten kaçışımızı. Okulu işgal etmiştik ve iki gün boyunca bizim işgalimiz altında kalmıştı. Sonra kötü bir final. Gruplar arasındaki anlamsız sen mi ben mi çekilmesi. Her örgüt kendine bir fazla eleman kazandırma derdine düşmüştü. Halbuki, eylem başarılı olsa, tüm direnenler adına ne büyük bir kazanç olacaktı. Belki de hayatımdaki ilk başarısızlık bu. Büyük bir hezimetti benim için. İçine yeni dahil olduğum hareketteki ilk zamanlarımdı. Fakat bu başarısızlık benim kemiklerime çelik, kanıma da demir kattı. Başaramamanın ne demek, nasıl bir şey olduğunu ilk

o zaman anladım. Başaramadığım zaman daha fazla düşündüğümü anladım. Başarısızlığın daha öğretici bir şey olduğunu anladım. Büyük bir işe kalkışmanın gücünü gördüm, güçsüzlüğünü ve yalnızlığını gördüm o gün. Büyük işlere kalkışanlar yalnızlığı göze alacaklar, başka çaresi yok bunun. O gün hem sol içinde yalnız kalacağımı, hem de eski düzenim içinde tamamen yalnızlaşacağımı anladığım gün oldu.”

Bunları söyledikten sonra Tolga ile başka eski hatıraları geldi aklına Nadir’in.

“Seninle Tuncan’ın kenarındaki yıkık caminin taşlarına oturur, kurbagaların eşsiz seremonisi altında hayata ve dünyaya dair konuşurduk sık sık hatırlıyor musun? Kimsenin olmaması, düşüncenin ve hayallerimizin bölünmemesi açısından çok iyi oluyordu. Bazen bir kelimedenden yola çıkıp ikimiz de ayrı ayrı hayallere dalar, saatlerin nasıl geçtiğini anlamazdık. Bazen de öyle hararetli bir tartışmanın içinde bulurduk ki kendimizi, sanki iki düşman oluverirdik. Şimdi geçmişe dönüp o günkü tartışmalarımızı hatırlıyorum da kafamız ne kadar karışıkmiş. Nietzsche, Spinoza, Marx’tan alıntılar yaparak, onların düşüncelerini izleyerek... Şimdi anlıyorum ki o zamanlar hiçbirinin gerçek anlamlarını bilmeden başkalarının dedikleri üzerinden tartışmışız. Ben olabilmek için ne çetin köprülerden geçmişiz be Tolga! Çoğumuz gibi hayatımızın büyük bölümünü kafamız suyun altında geçirmişiz. Düşünüyorum da, gerçekten kafamı ne zaman suyun üstüne çıkarmıştım... Sanırım Özge’nin büyük şamarından sonra. Sesini hâlâ hatırlıyorum, sesini demeyelim de, çığlığını. ‘Kendin ol, kendi cümlelerinle savaş artık!’ diye bağırıyordu. Benim ben olmamda ne büyük katkısı vardı Özge’nin.”

Tolga, arkadaşının karısına duyduğu hayranlıktan etkilenmişti. Aslında o da bu duyguyu tecrübe etmeyi çok isterdi... Bir kadına hayran olma duygusu... Ama hayran olunacak o kadar az kadın vardı ki şu dünyada...

16. Bölüm

Ganimet, Bektaş

Saat 11.14

Gümüşsuyu Palas'ın dördüncü katı her zamanki gibi sakin ve sessiz değildi bugün. Herkes heyecanlı ve telaş içinde koşturup duruyordu.

Bugün Ganimet'in şanslı günüydü... Tam zamanında varmıştı şirkete... Hani az daha gecikse catering firması kapıda kalabilirdi. Bu da derhal Nadir Bey ve Berrak Hanım'ın kulağına giderdi. Nadir Bey neyse de Allah Berrak Hanım'ın diline düşürmesin kimseyi. Diliyle insanı keser atardı o iki dakikada.

Ganimet tam daireye girerken catering firmasının elemanlarını özenle jelatinlenip paketlenmiş ikram tepsilerini taşıırken gördü. Aralarında hafifçe bacağı aksayan kişinin şefleri olduğunu düşündü. İçlerinde nedense gözüne çarpan ilk bu adam olmuştu. Adam acaba bütün gün böyle oradan oraya elinde tepsilerle ikram taşımaktan dolayı mı bacağında sıkıntı yaşıyor diye düşündü. Allah kolaylık versin ne denirdi başka... Onların da işi zor...

Kendisi için de Allah'tan huzurlu ve bol kazançlı bir iş hayatı dileyen Ganimet'in yapacak onca işi olmasına rağmen aklı hâlâ o bacağı aksayan adamla meşguldü. "Adam bayağı yakışıklı, kesin karısını aldatıyordur. Kaynanası nasıl acaba? Baksana adamın

yanındaki kızlara. Bütün gün bunlarla orada burada dolanıyor. Kesin aldatıyor bu karısını. Erkek milleti işte!” diye içten içe yargılamaya başlamıştı adamı... Kocasının şimdiye dek bir çapkınlık vukuatını yakalamamıştı ama bu elbette ki aldatılmadığı anlamına gelmezdi. Ahmet belki de karda yürüyüp izini belli etmeyenlerdendi.

Bektaş'ın etrafı güzel kızlarla doluydu tamam ama belki de aldatmıyordu karısını. Ne de olsa aksayan bacağıyla kadın peşinden koşmaya yeltenmesi cesaretini kırabilirdi. Ahmet yerine bu adamla evli olsaydı mesela ne olurdu? Çalışkan, eli ekmek tutan, edepli ve disiplinli birine benziyordu Bektaş... Öyle eli işte gözü oynasta tiplerden de değildi. Baksana etrafındaki kızlara karşı ne kadar da buyurgan, otoriter ve mesafeli... Yok yok... Bektaş karısını aldatmıyordur kesin... Yakışıklılığını koz gibi kullanmadığı da muhakkak. Adam işinin gücünün derdinde işte. Bektaş'la evli olmak daha iyi bir deneyim olabilirmiş aslında. En azından ev temizliği, çaycılık, yemekçilik işleri yapmak zorunda bırakmazdı karısını Bektaş...

Ganimet günün ilerleyen saatlerinde müsait bir ortamını bulup Bektaş'a karısının çalışıp çalışmadığını sormaya karar verdi. Belki de bekârdı hem kim bilir...

İkramların mutfağa taşınmasına Ganimet de yardım etti. İki dakikada dost oldu çalışan kadınların biriyle. Ayaküstü hemen oracıkta başladı yine kaynanasını anlatmaya. Ganimet'te öykü azdı ama anlatma isteği boldu. Tüm köylülerde olduğu gibi... Hani çocukken yolunuz bir gün köye düşse, sonra aradan elli yıl geçse ve yine yolunuz o köye düşse size ilk gittiğinizdeki anılarınızı anlatacaklardır. Hem de birçok kişi tarafından ayrı ayrı...

Ganimet de o kadar az yaşıyordu ki hayatı, yaşamında bir kocaya kaçma, bir evlilik, bir kaynana ve çocuklar vardı sadece.

Ganimet'in bütün dünyası ve anısı bunlardan ibaretti. Çoğu insan fazla mutluluktan çekinir... Haklıdır! da çünkü sonrasında gelen acı katlanılmaz olur. Ganimet mutluluktan korkan kadındır.

Yiyecekler taşındıktan sonra geriye yerleştirilmesi gereken bardaklar kalmıştı sadece. Ganimet bardaklara da yardım ederken şarap kadehlerinden birini yere düşürdü. Bektaş anında oraya gelip kazaya Ganimet'in neden olduğunu görünce, "Nazardır..." dedi. "İyi oldu." Oysa aynı kazayı kızlar yapmış olsaydı basacaktı kalayı. Bektaş'ın hoşgörüsü Ganimet'in aklına düştü böylece...

Yine de bu kırılan kadeh sıradan bir olay gibi gelmedi Bektaş'a. Onda uyandırdığı hisler farklıydı. Nazarı def ettiğine inandığı gibi sanki kötü başlayan bir olayın tatlıya bağlanabileceği haberi gibi ferahlatmıştı da onu. Yıllar sonra bugün başına gelenleri anlattığında işte bu bardak kırılma olayından başlayacaktı öyküsüne Bektaş.

Annesi ona küçüklüğünden beri "Sen Hacı Bektaş Veli'nin vergisinin bize" derdi hep. Anne babasının ilk çocukları henüz altı aylıkken ölünce, uzun süre başka çocukları olmamıştı. Umutsuzluğa düşünce de bir Alevi âdeti olan adak adamayı düşünmüşlerdi. Önce yakınlardaki bazı yatırlara gitmişler, oralardan umdukları sonucu elde edemeyince de Hacı Bektaş Veli'ye kurban götürmüşler derken bunun akabinde Bektaş doğmuş... İsmi bu adaktan dolayı geliyordu Bektaş'ın. Bu yüzden annesi onu "Sen tekke vergisinin, erenlerdensin" diyerek severdi.

Oysa Bektaş, annesinin dediği gibi erenlerden sayılmadığını düşünürdü. Neye yaramıştı ki bu kadar ulvileştirilmesi? Dizkapağı gitmişti işte. Yıllardır ağırır durur boyuna.

Çocukluğu şehrin hemen dışında yeni kurulan mahallelerin birinde geçmişti. O zamanlar köyden kente öylesine hızlı bir geç

vardı ki, sadece İstanbul'da değil, Bektaş'ın yaşadığı Çorum'da bile neredeyse haftada bir, bir mahalle yoktan var oluveriyordu.

Her sokakta ancak birkaç evin bulunduğu bir mahallede yaşıyordu Bektaş küçükken. Sokak lambaları henüz yoktu. Mahalleye elektrik de daha yeni gelmişti zaten. Bir gece akşamüstü ziyaretine gittiği arkadaşında epey uzun kalmıştı. Öyle uzak yerde de değildi üstelik. Hemen arka sokaktaki birkaç evden birinde oturuyordu arkadaşı. Gece zifiri karanlıktı. O dönemde henüz on yaşında olan Bektaş için, o kısacık mesafe uzadı da uzadı... Bitmek nedir bilmedi.

Yürürken ardı sıra ağlayan bir bebek sesi duyuyor önce. Ama sokaklarında bebek yok ki, iyice korkuyor Bektaş. Adımları hızlanırken dizlerinin bağı çözülüyor. Karanlıkta yere eğilip el yordamıyla bir taş bulup alıyor yanına. "Ben Bektaş'ım, ben Bektaş'ım..." diyerek kendi kendine cesaret vermeye çalışıyor ama nafile... Tam köşeyi dönecekken dayısıyla çarpışıyor, işte orada bayılacak gibi yığılıyor dayısının kucığına ve başlıyor ağlamaya. "Bektaş'ın oğlum anladık" diyerek teselli etmeye çalışıyor dayısı onu. İşte o bebek ağlamasını uzun yıllar unutamıyor Bektaş... O kırdığı camın altında duran yüzbaşının gözlerini nasıl unutmamışsa o bebek sesi de öyle işliyor hafızasına. Hâlâ bazı geceler karanlığın içinden o sesin yükseldiğini duyuyor ve yüzbaşının çakmak gibi çakan acımasız gözlerini görmeye devam ediyor. Nerede resmi kıyafetli bir adam görse, tüyleri ürperiyor, kanı çekiliyor, rengi atıyor Bektaş'ın.

Bektaş'ın çocukluk anıları dipsiz bir derinliğe gömülüydü. Uçsuz bucaksız bir ormanın kalbine oyulmuş derin ve karanlık bir delik gibi... Zaman yok, mekân yok ama ara sıra da olsa kendisini gösteren garip gölgeler var. Bektaş'ın anıları hep kesik, eksik ama yaralayıcı ve yorucu... Mesela eski oturdukları evin bahçesinde

koşuşturan tavukları hatırlıyor ama onlardan her sabah kendisinin yumurta aldığını hatırlamıyor. Annesinin elinin yumuşaklığını hatırladığı kadar babasının kızgın bakışlarını anımsamıyor. Her şey hep eksik, hep yarım...

Ganimet bir yandan ofisin yerlerini paspaslarken diğer yandan da esir aldığı ikramcı kıza kocasını çekiştirmeye devam ediyordu. “Sırf çocuklarım okusun diye geliyorum ben ta bizim oralardan buralara. Boyu devrilesice Ahmet’e kalsa okutmayacak hiçbirini!”

Bu yakınmayı kimi esir alsa yapardı Ganimet ama sesini eğip bükerek muhatap olduğu kişi dışında etrafa dallandırıp budaklandırmamaya gayret ederken şimdi neden yüksek sesle ve ağzını yaya yaya konuşuyor olduğunu anlamak mümkün değildi...

17. Bölüm

Tolga, Nadir

Saat 11.24

Nadir ve Tolga ofisten birlikte çıkıp Tolga'nın 1965 model Pontiac'ıyla Hacıosman Metro İstasyonu'na doğru Tarabya yokuşunu tırmandılar. Eski model araba, güçlü motoru ve yüksek sesiyle asfaltı yumruklar gibi ilerliyordu yolda.

Eski arabaları seviyordu Tolga. Koleksiyoncu falan değildi. Gerçekten seviyordu. Çıkarıcı hiçbir tarafı yoktu duyduğu bu sevgisinin.

Işıklara gelmişlerdi ki tam o sırada Pontiac'ın yanına bir arazi cipi gelip durdu. “Şu koskoca askeri cip özentisi araçları görüyor musun kardeşim?” dedi Tolga. Kızmış gibiydi sanki... “Bu araçlara binen erkeklerin ciddi bir aşağılık kompleksleri ya da korkuları vardır muhakkak. Ya sikleri küçüktür, ya karılarını beceremiyorlardır, ya da çocukluklarından kalan ciddi özgüven problemleri vardır, emin ol. Yoksa şehir içinde hem kendilerine hem de bizlere bu eziyeti çektirirler miydi?”

“Genelleme yapmadan da duramazsın...”

“Ya dur bir dakika, dinle beni; o açıklarını ancak böyle koca koca araçlara binerek kapatacaklarını sanıyorlar. Bu kompleks parayla ya da güçle azalır mı hiç? Hayır tabii ki. Dışarıdan bakıldığında büyük bir güce sahip olsalar da ve bu güçlerini zayıf insanlar üzerinde kullansalar da yalnız kaldıklarında çaresizlikleriyle ve kompleksleriyle

başa çıkamazlar. İçeriden güçlü ve tam olmadıktan sonra dışarıdan ne yaparlarsa yapsınlar o eksiklikler asla kapanmaz.”

Nadir, arkadaşının böyle ani ve sert çıkışlarına alışkın olduğundan yadırgamadı. Her konuya yavaş, telaşsız ve akli başında yaklaşan bir adam olarak, sakince karşılık verdi Tolga’ya.

“Şu hayatta yaptığımız birçok şeyi gösteriş için yapmaz mıyız zaten? Üzerine ne kadar büyük anlamlar yüklense de aslında altına yatan şey hep bir var olma çabası... Bir yere ait olma kaygısı. Hepsi bu uğurda yapılan gösteriler işte bunlar. Benim için bir nesnenin değeri kullanım değeriyle ölçülür. Kullanmayacağım nesne benim için çöple eşdeğerdir.”

“Eskiden bu söz benim için hayatın anlamıydı. Hatta benim için sadece eşyalar değil felsefe de öyleydi. O felsefe hayatın içinde işime yarıyorsa benim için önemliydi. Yani hayata geçirildiği oranda önemliydi düşünce. Dediklerimin tersi de olsa kınamıyorum hiçbir şeyi artık.”

“Ben de yargılamayı bırakalı çok oldu. Yani anlayacağın dostum sanırım yaşlandım ve sanırım artık herkesi affedecek yaşa geldim. O adamlar bile sinirlendirmiyor artık beni. Sen onu bırak da kardeşim, geçen gün sana verdiğim kitaba göz atabildin mi, *Halkların Bilim Tarihi*’ne?”

“Yok bakamadım henüz. Elimde Colin Wilson’ın *Uyumsuzlar*’ı var. Dehanın cinsel sapkınlıkları... Alt başlık nasıl, merak uyandırıcı değil mi?” diye karşılık verdi Tolga. Sesindeki ima hissedilmeyecek gibi değildi.

“İlginçmiş evet” dedi Nadir, arkadaşının yaptığı esprinin üzerinde çok durmadan. “*Halkların Bilim Tarihi*’nde çok ilginç tezleri var adamın. Mesela felsefeyi Antik Yunan’daki Sokrates, Platon, Aristoteles’in bitirdiğini iddia ediyor. İlginç değil mi? Biz tam tersini düşünürdük. Bu isimleri felsefenin devleri olarak görüyorduk.

Tüm bilgileri tersyüz ediveriyor. Bu adamlar yüzünden felsefenin okullara ve elit sınıfın eline bırakıldığını söylüyor. Dediğin gibi felsefenin hayatın içinde olması gerektiğinden bahsediyor.”

Nadir, Tolga’nın da konuyla ilgili bir iki laf etmesini hevesle beklediyse de durup dururken sıkışan trafikten dolayı gerildiğini fark edip bir şey sormadı.

Kımıldamaya başlayan trafikte usul usul akarak metro istasyonunun park alanına gelmişlerdi bile. Fazla dolanmadan önlerine çıkan ilk boş yere arabayı bırakıp indiler aşağıya.

Metronun gelmesini beklerken boş banklardan birine oturdular. Sert ve serin bir esinti vardı içeride. İnsanı derin uykusunda üşüterek uyandırır gibi... Dürterek kendine getirmeye çalışır gibi...

Çok geçmeden metro da gelip durdu önlerinde. Acele etmeden kalktılar yerlerinden. Bir süre sessizce metronun fazla sarsmayan, hızlı ve kaygan akışına bıraktılar kendilerini. Darüşşafaka’ya kadar geldiler hiç konuşmadan.

Çantasını açıp içinden Tolga’nın defterini çıkaran Nadir, arkadaşına muzipçe bakıp, “Şu romana devam edeyim bari. Daha birkaç durak var inmemize” dedi dudağının kenarıyla gülümseyerek.

Yeni bölümün adını sevdi Nadir: “Sınırları Zorlamak.”

*Çünkü her yeni bahar için yeni bir sevgi seçmek
gerekmez mi?*

Geçen yılın takvimi hiç bu seneye uyar mı?

Biz geçen seneki biz miyiz ki?

Bazen bir konuda uzmanlaşmak aynı zamanda körleşmeyi de beraberinde getirir. Elias Canetti'nin o meşhur romanı "Körleşme" tam da bunu anlatmaya çalışmaktır. Amatör ruh denilen olgu birçok zaman, uzmanlaşmanın ötesinde yeni bulgulara, yeni tarzlara kapı aralamaktadır. Çoğu rock grubu, genç çocuklarken yeni tarzlarıyla müzik dünyasında bambaşka alanlar açmışlardır. Uzmanlık bizleri bir üstü aramaya itekler, elbette bu da gereklidir. Uzman bir ilerisini ararken, doğaçlamaya, kimse-nin anlamayacağı yeni bir dile sahip olur. Toplumdan kopmaya başlar. Çoğu edebiyatçının en güzel eserlerini ilk eserlerinde vermelerinin sebebi de budur. Edebiyatçı uzmanlaştıkça deneysel edebiyata döner ki bu da toplumdan kopmasının başka bir adımıdır. Ama bu denemeler de olmasa birçok yeni olan hayat bulamayacaktır.

İnsanlar denemekten korkuyorlar, rutin dışına çıkmak onlar için ölümcül olabiliyor. O yüzden kendi dışlarında olan her hayata karşı da önyargılılar. Görmüyorlar, hissetmiyorlar. Beni gördüklerini de sanıyorlar. Belki de kırk yıldır bu dünyada dolaşan bendim ama onların gördüğü sadece gölgemdi, sadece duvara yansıyan karanlık gölgem...

Denemek, yanılmak, sınırları zorlamak, ama aynı amatör ruhla hareket etmek için de aşk gerekir. Peki ben aşk yolunda ilerliyor muydum, bunu anlamamın tek bir yolu vardı, sınırları zorlamak... Böylece yaşadığım şeyin ne olduğuna karar verecektim. Bunun adının aşk olmasını istemiyordum içten içe. Belki de ölümüne korkuyordum. O yüzden onu sürekli sınavdan geçiriyor, kaçması, bıkması için elimden geleni ardıma koymuyordum.

Artık ona o kadar alışmıştım ki, giderse eğer eksileceğimi hissetmeye başlamıştım.

Şehir ne kadar kalabalık olursa olsun, içinden birkaç kişiyi çıkardığınızda o şehir ıssızlaşır ve bütün anlamını kaybeder. Çünkü bizi kalabalıklaştıran o güvenebileceğimiz birkaç kişidir.

Jale'yle ofiste sevişmek sıradanlaşmaya başlamıştı. Dayanma, katlanma, sevme derecesini test etmem gerekiyordu. Sevişmediğimiz hiçbir köşesi kalmamıştı ofisin. Mutfakta tezgâhın üzerinde, girişteki sekreter masasında, çizim odasında, kilerde bile...

Hatta en çilgın sevişmelerimizden birini banyoda yaşamıştık. Herkesin erken saatte paydos ettiği bir gün, tuvalete girmiş ve klozetin kapağını kapatıp üzerine oturmuştu Jale.

Fütursuzca Jale'ye doğru yürüyüp tam önünde durdum. Eliyle sertleşmiş aletimi tutup bakıyor, ilgiyle izliyor ve teklif bile etmeden ağzına alıyordu. Ara sıra aletimi ağzından çıkarıp, "Yazık benim efendime" diyor, sonra kaldığı yerden devam ediyor, ardından da, "Tadı da nefismiş!" diyordu. Yumurtalarımı avuçlarında hafif hafif sıkıp şapırdatarak emmeye devam ediyordu erkeklik organımı. Tazecik bir bakire gibi masum ve şaşkınca konuşuyordu böyle zamanlarda.

Sonra onu kaldırıp ben oturdum klozetin üzerine. Jale, artık iyice sertleşmiş olan erkekliği küçük ve zarif elleriyle kavrayıp sırlıklam olmuş kadınlığına yerleştirdi yavaşça. "Ama girmeden, sürterek becereceksiniz beni bu kez değil mi efendim?" dedi. Erkeklik organımı elinden bırakmadan vajinasının dudaklarına sürterek inip kalkıyordu üzerimde. Memelerinin şişmiş uçlarını dudaklarımın arasına veriyor, dişlerimle onları ezmemi istiyordu. Ellerim kalçalarını sıkıca kavramıştı. O inip kalktıkça ben de kalçalarını iki yana iyice ayırıp bazen şamar da atarak onu iyice delirttim. O kadar ıslanmıştı ki artık, vajinasından akan

sıcak sular bacağıma damlıyordu. “Bakire kızları efendileri hep böyle becerirmiş değil mi?” diyordu erkeklik organıma sürtünmeye devam ederken.

Konuşurken bir şelale kadar coşku dolu akıp boşalıyordu üzerime... Jale bunu çok seviyordu. Sürtünerek boşalmak favori fantezisiydi onun.

Ben de zaten kendini tekrarlayan her şeyden nefret ederim. Bazı insanların hem zihinleri hem de vücutları düzene açtır. Onlar için tek soluk alma yöntemi rutin olandır. Rutin dışı her şey ölümcüldür. Onlar için dünyadaki en önemli şey alışkanlıklarıdır. Bense bana ait olan her şeyden nefret ederim. Otel odalarını da bu yüzden severim. Bana ait olmadıkları ve asla bana ait olmayacaklarını bildiğim için.

Şehrin dışında bir otele gittik bir defasında. Ama aklımda deli sorular dönüp duruyordu yine. Neden Jale? Ve neden ben sürekli onunla sevişiyorum? Bu kız her defasında bana nasıl bu kadar zevk vermeyi başarabiliyor? Uzun zamandır aynı kadınla ikinci kez sevişmemiş bir adamım ben. Bu kızdaki ısrarcılığımın anlamı ne diye sormadan edemiyordum.

Uzunca bir bölüm daha önceki yaşanılardan ve romantik anlardan bahsediyordu. Tolga'nın yazdığı şiirimsi sözleri de işin cabasıydı. Nadir okumaya devam etti:

Bugün aramızda yaşanacak olanlar belki de son farklı deneyimimiz olacaktı. Bundan sonrası sıkıcı olabilirdi. Çünkü insan içten içe bilir ki, her ilişki bir süre sonra başka bir şeye evrilir ya da yok olur. İşte tam da o evredeydik aslında. Jale'ye son bir sürprizim daha olacaktı ve bundan sonra ilişkimiz ya bitecekti ya da başka bir forma dönüşecekti.

Odaya girdiğimizde bu kez hiç aceleci davranmadık. Henüz hava da kararmamıştı. Aşağı inip yemeklerimizi yiyip biraz da havuza girdik. Akşam olduğunda bir iki kadeh içki içip odamıza çıktık.

Saat gece yarısını gösterdiği halde ben bilgisayarımı açıp bakmam gereken şeyler olduğunu söyleyip masanın başına oturdum. Tam arkamda yatağın üzerinde oturan Jale, bilgisayarda neyle ilgilendiğimi göremiyordu. Bedenim bütün görüş alanını kapatıyordu.

Jale'nin üzerinde yeni aldığı jartiyerli takımı, ayaklarında da kırmızı renkli sivri topuklu ayakkabısı vardı. Aslında hiç sevmeyen topuklu ayakkabı giymeyi ama ne var ki oyun oynamaktan hoşlanıyordu işte. Sadece oyunun kurallarına uyuyordu. Öylece yatağa uzanmış, arkası dönük duran beni izliyordu sessizce. Sabırlı kızdı. Centilmen bir oyuncuydu. Hiç söylenmeden ve itiraz etmeden beklemeye devam etti beni. Masanın başından kalktığımda artık Jale'nin karşısında ev arkadaşı Seray vardı. Seray, bilgisayar ekranından el sallayıp gülücük atıyordu Jale'ye... Seray bu gecenin sürpriz konuğuydu ve ben bu anı ayarlayabilmek için tam bir aydır mesai harcıyordum.

Jale'nin içini delip geçen kıskançlık dalgasının bıraktığı izi bir an için de olsa gördüm yüzünde. Belki biz erkeklerde olduğu gibi kadınlarda da aynı kaygı vardı: Acaba benden daha iyi mi seviyor? Vücudu benimkinden daha mı iyi, daha mı seksi?

Duygularıyla kendi başına mücadele ediyordu Jale içten içe... Yine de geri adım atacak kız değildi. Kimseye karşı yenilmezdi. Hatta ona yapamazsın demek yapabilmesi için iyi bir sebepti. Seray'ın duygularını bilgisayar ekranından anlamak pek mümkün değildi.

İkisi de gençti ve ikisi de yeni olan her şeye açtı. Sonunda ne olacağı konusunda başından itibaren kaygılanmaya başlayacakları yaşı gelmemişlerdi henüz. Seray'ın üzerinde kırmızı askılı bir tişört vardı. İçine sutyen giymemiş, büyük memelerinin sivri uçları tişörtünü delecek kadar ortaya çıkmıştı. Altında ne olduğu görünmüyordu. Yatağının üzerinde bağdaş kurmuş olmalıydı.

“Sesi açar mısın?” diye yazdım... Komutu alır almaz hemen söyleneni yaptı o da. Sanırım şu an her iki güzel kızın da efendisiydim ve bana itaat etmeye devam edeceklerdi.

Nadir nerdeyse metroda olduğunu unutacaktı. Heyecanlanmıştı. Sertleşmişti. Birisinin görmesinden çekinir halde biraz toparlandı. Okumasını sürdürdü:

İşte bu harikaydı. Saçlarından sıkıca tutup ağzına vermeye çalıştım. Ama inat ediyordu küçük fahişe. Yüzüne iki tokat attım ama oyun olduğu belli olacak şekilde. Çok gaddar değildim, saldırgandım sadece. Önce avucumun içiyle bir yanağına sonra da elimin tersiyle diğer yanağına vurdum. İşte o zaman açıldı ağzı. “Efendine itaat edeceksin demedim mi sana ben?” diye çıktım. Kabaran öfkemden aldığım hazzı onun da görmesini istedim. İnsanı –kadını da erkeği de– ancak gözlerinin içindeki vahşet, bakışlardaki o çılgın, doyumsuz hayvan deli ediyordu. Seks her zaman gözlerde başlayıp gözlerde bitiyordu.

“Tamam efendim” dedi, o da oyunu anlamıştı. Aç bir kurt yavrusunun memeye saldırması gibi emmeye başladı aletimi. Gözlerindeki vahşeti gördüm o anda. Emiyor, emiyor, sömürerek çekiyordu beni gırtlığına kadar. Sanırım bu gece bu kadar iddialı olmasındaki en büyük neden, Seray'ın bizi izliyor olmasıydı. Benden çok onu deli etmek istiyor gibiydi.

“Yeter artık çıkar ağzından!” diye emrettim. Şimdi sıra bana gelmişti. “Dizlerinin üstünde domalmanı istiyorum” dedim. “Olmaz bunu yapmayacağım” deyince yine biraz önceki gibi tokatladım yüzünü, oyunumuza iki usta oyuncu gibi devam ediyorduk. Zorla saçlarından tutup söylediğim pozisyona soktum onu. Kalçalarına sertçe şamar atmaya başladım. Külotunu bir hamlede parçaladım elimle... Şimdi o Latin kadınlarına benzer geniş, çıkık ve yuvarlak hatlı kalçaları tam da önümde kızarmış halde duruyordu. Kadınlığının sulanmış olduğunu görüyordum. O sıcak ve kaygan kuyuyu izlemek delirmeme yetmişti.

Bir kadının benden dolayı böylesine kolayca ıslanması beni gerçekten baştan çıkarıyordu. Jale’yi öyle bir domaltmıştım ki, kamerada tam da Seray’ın karşısındaydı sulanmış küçük yarığ... Seray’ın bakışları buğulanmıştı sanki. Hayal dünyasına dalmış gibiydi.

Bir yandan Seray’ın tepkilerine bakarken diğer yandan da Jale’nin kalçalarının arkasına uzandım. Dilimle her yerinde gezindim. Bacaklarında, kasıklarında ve dişilik tomurcuğunda... Bence klitorisin en güzel adı buydu: Dişilik tomurcuğu... Dilim oraya yanlışlıkla değmiş gibi çektim hemen. Bir dokunup bir çekildikçe inlemeye başladığını fark ettim. İlk benim girdiğim kalçalarının arkasındaki o karanlık dehlize de dokundu dilim. Saçlarımdan çekip yüzümü kalçalarının arasına bastırды sonra. Artık tüm ıslaklığıyla yıkıyordu yüzümü. Dilimi Jale’nin içinden çıkarıp Seray’a baktım. Yanakları kızarmış, soluk alıp veriş hızlanmıştı. Fakat hâlâ bir şey yapmıyordu kendisine. Sanki o da efendisinden gelecek komutları bekliyordu. Seray’la Jale’yi yüz yüze getirdim. Birbirlerine bakmalarını istedim. Göz gözeydiler şimdi. Jale’nin arkasında diz çökmüştüm. Jale’nin içine girdim birden. Jale, vahşi gözleriyle Seray’a bakarken bu

ani girişle birlikte ileri kaydıldı ve sanki Seray'ı öpecekmış kadar yaklaştı ekrana.

Bütün hızımla delirmişçesine girip çıkmaya başladım. Zevkten ölmek üzereydim ama kendimi kontrol ediyordum yine de. Bu genç kızların en sevdiği şeydi. Genç erkeklerde bulamadıkları ve hep yakındıkları bir konuydu bu. Ben istediğim zaman boşalabilirdim. Kontrolsüzce sevişmenin en heyecanlı yerinde patlayıp içine girdiğim kızı yaşayamadığı hazla hayal kırıklığı içinde bırakmazdım asla. Aniden durdum bu yüzden. Henüz boşalmak istemiyordum. Şu an üçümüz de göz gözeydik. Seray'a işaret etmemle kucağındaki laptopu bırakıp çırlıçıplak kalması bir oldu... Şimdi o da aramızdaydı sanki. "Jale'yle birlikte seni izleyeceğiz Seray" dedim. "Tabii efendim" diye karşılık verdi. Bu kızın da itaatkârlığını seviyordum.

Önce o kocaman memelerinin uçlarını okşamaya başladı Seray. Onları alttan destekleyerek sertleşen meme uçlarını kendi diliyle ıslatabiliyordu. Jale'yle birlikte Seray'ı izliyorduk ilgiyle. Benim hâlâ çok sert olan erkekliğim Jale'nin içinde, o sıcak karanlıkta, uslu uslu duruyordu. Arada mini minnacık kıpırdanmalarla varlığını hissettiriyordu Jale'ye. Jale efendisini unutmasın diye arada biraz duvarları zorluyordum. Seray ise bu arada izledikçe daha çok azıyor, biz de ona bakıp deliriyorduk. Sonra içinden çıkıp ben de bilgisayarın karşısına geçtim. Jale'nin de eli ister istemez erkekliğime uzandı. Avuçlayıp okşamadan duramıyordu. Ben de parmaklarımla vajinasına girip çıkıyordum. Seray da artık parmaklarını kullanmaya başlamıştı. Gözleri kapalı ve izleniyor olmanın verdiği büyük hazla boşalmak üzereydi. Çok geçmeden gözyaşlarına boğulup titreyerek boşalmaya başladı. Seray gerçekten orgazm olduğunda ağlardı.

Artık sıra bizdeydi. O kadar azmıştı ki, Jale'yi kucağıma alıp memelerini ısırarak emerken ikimiz de bağıra bağıra boşalıverdik. Jale de Seray'ın aksine boşalırken deliler gibi kahkahalar atardı. Şimdi de deliler gibi, tüm oteli inletircesine kahkahalar atıyordu.

İlk defa o gün Jale'nin içine boşaldım. İşte bu benim için gerçekten yeni bir devrimdi.

Nadir okuduklarının hâlâ etkisindeydi. Belki bir miktar daha felsefe katsa gerçekten Henry Miller gibi yazabilir diye düşündü. Romanın bütününe iyice merak eder haldeydi. Arkadaşı adına çok sevindi. O bunalım, kendinden nefret eden Tolga gidecekti artık. İlk tanıdığı, zeki, solcu, fırlama, insan Tolga yeniden gelecekti. Bunun sebebini de biliyordu artık, yazmak ve Jale. Jale'nin aşkı Tolga'yı gerçek benliğine doğru yola çıkarmıştı ve Tolga bir yola çıkmışsa sonuna kadar giderdi. Romanın devamını okumaya başladı...

*Serüven gibi bir şey onun yanında olmak
onu dinlemek ve onunla sohbet etmek.
İnsanı tahrik eden bir yanı var.*

İlk defa dün gece gittim Jale'nin evine. Ben geleceğim diye ev arkadaşını sepetlemiş. Aslında gerek yoktu dedim, bozuldu. Seray'la otel odasında yaşananlar sanki bir hayal, bir fantezi gibi kaldı ve üzerine bir daha hiç konuşmadık Jale ile.

Farklı şeyler hissediyorum ama anlamlandıramıyorum henüz.

Jale'yi hep neşeli ve vurdumduymaz bir kız olarak görüp yaşadığımdan dolayı, dün gece farklı bir yüzünü daha görünce

aslında onu tam anlamıyla tanımamış olduğumu düşündüm. Bir insanı ancak yaşadığı yerde tanıyabilirsin, evinde, odasında, duvarına astığı tabloda... Küçük ayrıntılardır insanı ele veren...

Karşımdaki kanepeye oturduğunda hemen yanında üzerinde dergi ve kitapların yığılı olduğu sehpa uzanıp bir kitap aldı eline ve okumaya başladı. Sanki ben evde yokmuşum ya da yıllardır hep bu saatlerde buraya gelip sessizce oturmaya alışkınmışım gibi. Öylesine kendine yeten, öylesine hoş, öylesine rahattı ki oturuşu, davranışları... Ben de ister istemez en rahat pozisyonumu alıp yayıldım kanepeye. Aynı sehpadan işime yarayacak bir kitap ya da dergi bulabilmek ümidiyle karıştırmaya başladım.

Sonunda bir tanesi ilgimi çekti. Jale'nin evinde sevdiğim kitaplardan birine rastlamak hoşuma gitti nedense. Rollo May'in "Kendini Arayan İnsan" kitabını alıp okumaya başladım. Bir ara Jale'nin okuduğu kitaba da kaydı gözüm. Ne okuduğunu merak etmiştim. "Tüfek, Mikrop ve Çelik", Jared Diamond'ın kitabı... Benim de belki üç kez okuduğum bir kitaptı.

"Jale'ye sevdiğim kitaplardan daha önce bahsetmiş miydin acaba? Bu rastlantıları beni etkilemek için bilerek mi kurguluyordu yoksa?" diye düşünmedim dersem yalan olur. Defalarca okuduğum kitapları sanki özellikle gözüme sokuyor gibiydi. Fakat benim ne okuduğumu bilmesinin kesinlikle ihtimali yoktu. Ne bu konu hakkında konuşmuşluğumuz vardı ne de kütüphanemi görmüş olması mümkündü.

Jale'yi izlemeye başladım elimdeki kitabı açık unutarak. Bakışımı hissetmiş olacak ki çok geçmeden başını kaldırdığında göz göze geldik. Masum ve bana göre fazlasıyla çocuksu güzel gülümsemesini izledim aydınlık yüzünde. İşte bunu istemi-yordum.

Masumluktan nefret ederim. Her masumiyetin büyük bir yalan olduğunu düşünüyorum.

“Güzel bir kitap tercih etmişsin, ben de tam üç kez okudum. İnsan davranışlarının temelini merak eden herkesin mutlaka okuması gereken bir kitap... İnsanın en yalın hali ilkel toplumlarda yaşanan davranışlarından anlaşılıyor” dedim.

“Kesinlikle katılıyorum. Neden okuyorum biliyor musun? Belki ilerde bir roman yazarım diye düşünüyorum. Eğer roman yazacaksam insanı tam anlamıyla tanımalıyım, bilinçaltına kazınan pek çok şeyi ilkel toplumlarda görüyoruz. Bence roman insanı anlatmalı” diye karşılık verdi.

Bu kız beni sürekli şaşırtacak galiba. Roman yazmayı düşünüyormuş. Muhteşem, muhteşem, muhteşem...

Sahi ben bu gece buraya neden geldim? Onu son kez görmek ve birbirimizde iyi hatıralar bırakıp, iki iyi dost olarak, ona acı vermeden ayrılmak için gelmemiş miydim? Eski günlerde hoyratça yaşadığım şeyleri, sefillikleri aslında onu kendimden uzaklaştırmak için yaptığımı fark ettim.

Ah şu benim hayatım! Yanlış toprağa ekilmiş, yanlış su verilmiş, budanmamış bir bitki gibiyim. Sürekli soluyor, soluyor ve meyve veremedikçe çürüyüp gidiyorum...

Ama hayır, buraya yeni bir yol önermek için gelmişim ona. Sevdığım, aşık olduğum kadına. Artık adımı koyabiliyordum.

Nadir, başını defterden kaldırıp Tolga'nın yüzüne baktı ve kulağına doğru eğilip, “Bu ne ya? Eğer romancı olsaydın kadınları deli ederdin...” dedi alçak sesle. Metro tıklım tıklım doluydu artık ve ikisi arasındaki bu fısıldaşmalar bazılarında merak uyandırmayı başarmıştı bile. Kapı tarafında ayakta duran bir adamla hemen yanındaki demire yapışır gibi tutunan hostes üniformalı

genç bir kız sanki dudaklarını okumak ister gibi gözlerini bile ayırmadan bakıyordu.

“Öyle bir derdimin olmadığını biliyorsun. Kadınlarla ilgili bir derdim yok. Ama kimsenin yazamadığını yazmak, kimsenin bakmadığı yerden bakmak, yeni gençleri, yeni ahlakı irdelemek ve yazmak istiyorum. Gezi’deki yeni nesil çocukları yazmak istiyorum, hatırlıyor musun hepsi hümanist çocuklardı. Hümanizm neydi, aydınlanmanın en temel özelliği, belki de yeni bir Aydınlanma çağı kapımızda, işte onları yazmak istiyorum...” diye karşılık verdi Tolga...

Osmanbey’e gelmişlerdi ki bu sırada içeriye sallanıp bağırarak üç tinerci çocuk girdi. Kesif bir tiner kokusu kapladı etrafı. Mobilya atölyesi gibi kokuyordu vagonun içi. Bazıları kokudan, bazıları çocukların çıkardığı gürültüden dolayı uzaklaşmaya başladı bu alandan. Şehrin hayaleti hortlamıştı sanki. Bir korkudur sardı ortalığı. Kimsesizler, çöp toplayıcılar ve tinerciler şehrin gü-nahları gibiydi. Ve her günah eninde sonunda saklandığı yerden, hem de en olmadık zamanda hortlayıverirdi tıpkı şimdi olduğu gibi.

Nadir çocukları gördükten sonra hatırladığı şeyi anlatma ihtiyacı duydu.

“Yıllarca en alt sınıfta yaşayan insanların neden çemberi kırıp yaşadıkları hayattan kurtulmadıklarını düşünür dururdum. Ta ki geçenlerde Léo Malett’nin kara üçlemesini okuyana kadar. İsimlerine baksana, *Güneş Bize Haram*, *Hayat Berbat*, *Ecel Terleri*. Neden diye sorardım, biraz çaba sarf etseler en azından bazıları okusa, başarılı olsalar, kurtarsalar bu hayattan kendilerini derdim.

Aptallar derdim, tembeller... Aslında ne aptallardı ne de tembel. Yaşadıkları ortam kaderleriydi. Kendilerini çekip çıkarmak isteseler bile arkalarından bir el her zaman mâni olacaktı onlara ve yeniden çemberin içine çekileceklerdi. Elleri çok para geçse bile bunu aynı çemberin içerisinde yok edeceklerdi. Çünkü onlar çemberin dışı diye bir yer bilmiyorlar. Çemberin dışında olabileceklerine inandırılmamışlar. Hayal bile edemiyorlar bunu... Aslında belirleyen şey, üretim ilişkileri. Çevre ahlaklarını ve hatta hayallerini bile belirliyor.

Bir gün bizim işçilerden birinin gerçekten çok fakir olduğunu duyduğum için evine ziyarette bulunmaya karar vermiştim. Normalde bilirsin inanmam para vererek insanlara yardım etmeye. Bunun sadece zenginler için bir vicdan rahatlatma seansı olduğunu düşünürüm. Ama o gün nedense böyle bir istek doğdu içimde. Belki de adamın yüzündeki mağrur ifade sebep oldu buna. Neyse birkaç parça oyuncak, biraz yeni kıyafet alarak gittim evine. Kapıda beni çevirdi adam. ‘Aman beyim yapmayın, bir de böyle zarar vermeyin bize’ dedi. ‘Nasıl?’ dedim. ‘Şimdi benim çocuklar böyle yiyeceklerle böyle kıyafetlere alışır ve sürekli isterlerse daha büyük acı çekerler sonrasında’ dedi. Gerisingeri döndüm ve eve gidip ağladım.”

“Adam haklı ama. Mutluluk tehlikelidir... Bir kere yaşadığın zaman bütün ömrünce onu ararsın. Ama maalesef bulamazsın... Tıpkı aşk gibi... Bir kere yaşarsın. Ve hep onu ararsın ama bulamazsın” dedi Tolga.

Taksim’e varmışlardı sonunda... Metro henüz durmadığı halde inmek için ayaklandıkları sırada tinerci çocuklar biriyle tartışmaya başladılar. Para istiyorlardı adamdan zorla. Nadir ve Tolga metrodaki insanların yüzüne taşan kinlerini gördüler o sırada. Garip bir hırlama başlamıştı. Bir araya gelip olaya müdahil olma yolundaydılar artık. Kalabalık olmak herkesi güçlü kılıyordu yine.

Birbirinden destek alan şehrin insanları, ucuz cesaretlerini göstermek ister gibi seslerini giderek yükseltti. Hep birlikte çocukların üzerine yürümeye yeltendiler.

“Gelin bakalım şöyle bizimle” diyen Nadir, çocukların içinde lider olma ihtimali en yüksek olanı kenara çekmeye çalıştı.

“Bırak lan kolumu amına kodumun godoşu!” diyerek Nadir’in koluna sıkıca kenetlenen elini silkelemeye çalıştı çocuk ama olmadı. Zayıf, çelimsiz ve üstelik kafası da iyiydi zaten.

“Hadi şimdi terbiyemizi takınıyoruz ve dışarı çıkıyoruz” diyen Tolga, arkadaşının çabasına destek olarak diğer çocuğu tutmuş metrodan indirdiği sırada üçüncü ve en ufak tefek olanı belinden çıkardığı koca bıçağı salladı üzerlerine. Kafasındaki bulanıklıktan olsa gerek bu kadar yakın mesafede durduğu halde isabet ettirmeyi başaramadı. Tolga gençlik günlerinden kalma bir refleksle çocuğun bileğini yakalayarak kurtuldu ondan.

Panikleyen çocuklar bir anda çil yavrusu gibi dağılıverdiler etrafa. Nadir ve Tolga’nın tinerci çocuklara karşı cesaretle durmaları, kalabalığa da canlılık getirdi. Tolga, çocuğu elinden kaçırınca, bu kez başkalarının üzerine bıçağını sallayarak savrulur gibi yürümeye başladı. “Siktiğimin evlatları gelin bakayım! Hepinizin amına koyacağım bu bıçağı!” diyerek avazı çıktığı kadar bağırıyor, insanların üzerine korku salıyordu. İnsan hayatı işte böyle büyük şehirlerde pamuk ipliğine bağlıydı.

Kalabalık yoğunlaştıkça ve birlikte hareket ettikçe tinercilerden birinin de cebinden ustura çıkmıştı. Nadir ustura çeken arkaдан kucaklayıp yakalamayı başardı.

Çocuğun bileğini var gücüyle sıkıp elindeki usturayı düşürdü.

Tolga da diğer çocuğun peşine düşüp aynı hamleyle bıçağını yere düşmesini sağlayınca, cesaret bulan kalabalık çocukları çember içine alıverdi birden.

“Bize bıçak çekmek ha, gösteririm ben size!” dedi Nadir. Ya-
kaladığı çocuğu elindeki usturayı düşürmüş olmasına rağmen bı-
rakmıyordu. Onu bırakması kalabalığın çocuğu derdest etmesine
neden olabiliirdi.

“Tolga sıkı tut sakın bırakma, dışarıya çıkar elindekini!” di-
yerek başıyla kalabalığı işaret etti arkadaşına. Ellerini çocukların
üzerinden çektikleri anda onları bir daha kurtaramayabilirlerdi.
Birlikte hareket etmelerinden güç alan sürü, silahsız kalan çocuk-
ları öldüresiye dövmeye kararlı görünüyordu.

Tolga kalabalığa dönüp sert ve öfkeli bir sesle “Siz karışmayın
biz hallederiz!” diye bağırdı. Bu konuda ne kadar tavizsiz oldu-
ğunu kanıtlamak ister gibi geri adım atmalarını durup bekledi
sabırla.

Çocukları metro istasyonunun içinde sakın bir yere sürükle-
diler birlikte.

“Bakın aslanım kulağınızı açın da iyi dinleyin, sizi buraya ge-
tirdik çünkü orada bıraksaydık o insanlar size yapmadıklarını bı-
rakmazdı. Onlar ancak böyle kalabalık olduklarında cesur olurlar.
Sizin yaptığınızı onaylamıyorum ama yine de linç edilmenize izin
veremezdik. Siz bu şehrin günahısısınız. Ama onlar kendi günahla-
rını ne görmek istiyorlar ne de günahlarıyla yüzleşmek istiyorlar.
Şimdi alın şu parayı ve toz olun hemen buradan” dedi Tolga.

Çocukların sorunsuzca dışarı çıktığından emin oluncaya dek
arkalarından yürüdüler birlikte. Taksim Meydanı’na çıkan mer-
divenlerde hızlanıp Sıraselviler’e doğru birbirleriyle şakalaşarak
depar attılar.

18. Bölüm

Eylemciler

Saat 11.32

1976'da Kudretli Albay tarafından formüle edilen ve *Yeşil Kitap* adıyla dünyaya nam salan *Üçüncü Dünya Teorisi* adlı yayın, emperyalist dünya teorisi ve emperyalist hükümdarların etkisi altındaki ülkelerle Marksizm'in teorisi ve blokuna karşı bütün dünyayı birleşmeye çağırıyordu.

Sultan Galiyev'in 1920'li yıllarda tüm dünyaya salık verdiği yeşil komünizm ve ezilen uluslar teorisine çokça benzeyen "Kütlerin Devleti" anlamına gelmek üzere "Cemahiriyye" kelimesiyle sunulan söylem, sosyal adaleti sağlamayı ve sınıflar arası farkları ortadan kaldırmak için sosyalist uygulamayı, grup ve parti sömürücülüğüne karşı halk komiteleri aracılığıyla halk iktidarını kurmayı, uluslararası alanda barış içinde bir arada yaşama ilkesine bağlı kalarak bağımsızlık ve tarafsızlığı korumayı, bu yolda ilerlerken Kuran'a uygun davranmayı öneriyordu.

Hiçbir diktatör kendine diktatör demez. Sorsan Kaddafi'de diktatörüm demezdi tabii ki. "Ben amansız Arap halkının, çölün, Libya'nın hatta tüm Arap halklarının koruyucusuyum, onların geleceği, başarısı, yeni aydınlık yüzüyüm" derdi. "Yavrularını korumaya çalışan dişi bir kurttan farkım yok benim" derdi. "Aç ağızlarını açmış dünya emperyalistlerine karşı, sürüsünü koruyan bir aslanım ben" derdi. "Ben çölün elçisiyim" derdi.

Öylesine ileri gidiyordu ki artık, halkı gerçekten işe yaramaz bir paçavra gibi görüyordu. Gerçi öyle olduğunu sonradan tüm dünya gördü. Vahşi barbarlardan öte hiçbir şey olmamış. Binlerce insanı koyun boğazlar gibi boğazladı dinci gericiler. Dini kaldıramadılar ülkelerinden, din var olduğu sürece bu gericilik devam edecek. Kendini peygamber olarak görmeye başlamıştı Kardeş Lider. Öyle boktan şeyler için insanları zindanlara atırıyordu ki, kendini Allah'ın dünyadaki yansıması olarak görüyordu. Ne demişti bir keresinde: “Benim emirlerim sorgulanamaz, karşımda surat asılamaz, sözlerim ilahi gerçeklerdir, şüphe eden lanetlenir. Kızgınlığım, öfkeme maruz kalanlar için bir tedavi; suskunluğum, üzerinde zihinlerini yoranlar için ruhsal bir disiplindir.”

Kardeş Lider'den kaçan birçok aydın sürgünde yaşarken, tek vatanları kenarları yıpranmış kitaplar ve birkaç isyankâr dizeydi.

Kardeş Lider'i asıl kandıran halkın yalakaca alkışydı. Halbuki Kardeş Lider de çok iyi biliyordu, halk dediğin sirenler gibidir. Şarkıları ve alkışları ölüme çeken bir aldatmacadan başka bir şey değildir. Şişmiş egoları bol bol doyurarak, bir gecelik kadınlarla süsleyerek liderlerin hayatlarını yavaşça ölümün kuyusuna çekerler...

Kaç tane kadınla oldu bilinmiyordu. Kolundan enjekte ettiği eroin arttıkça azaldı kadınları. Çok sevdiği bir kadın vardı, liseden âşık olduğu, ama babası bunu hakir gördüğü için evlenmelerine izin vermemişti, belki de kadınlara karşı bu kadar hoyratlığı ondandı.

Ama yine de o diğerleri gibi, Nasır, Esad, Saddam gibi dünyanın en geri Arap milletinin aydınlık yüzleriydiler. Ama halkları o kadar geriydi ki bu liderlerin, kısa sürede kendilerini peygamber gibi görmeye başladılar. Ne demişti Kardeş Lider Kaddafi: “Halka rağmen, halk için...”

“Televizyonu açayım mı?” diye sordu Eşref. “Epey oldu Türk televizyonu izlemeyeli.”

“Aç bence” diye karşılık verdi Enver de... Ankara’da Siyasal Bilgiler Fakültesi’nde geçen öğrencilik yılları boyunca ara sıra derslerden başını kaldırdığında yurdun kantininde birkaç saat televizyon izlerdi. Okulunu da çok severdi Enver... Soranlara da “Mülkiyeliyiz” derdi hep... Güzel günlerdi o günler. Ütopyaların gerçekleşme ümidinin yüksek olduğu dönemlerdi. Düşlerin korkuyla gölgelenmediği özel yıllar... Kardeş Lider de Ankara’da Kara Harp Okulu’nda okumuştı.

Enver düşünmeden edemiyordu.

Ah savaş. Her şeyi altüst etmekle kalmıyor, çok önemli dediğimiz birçok şeyi de değersizleştiriveriyor. Büyük bir katalizör savaş, değerliyi değersiz, değersiz de değerli hale getiriveriyor. O yüzden savaşın ve barış döneminin kahramanları hep birbirinden farklıdır.

Allah hiçbirimizin yanında değil, bizi bıraktı, çölün aslanı bizi bıraktı, bir köpek gibi öldürdüler onu. Allah değil miydi kendi oğlu çarınla gerilerek öldürülürken, gökyüzünden izleyen? Aynı Allah değil miydi, İbrahim’e oğlunu öldürmesi için emir veren? Sonsuz kum çölünün içinde leşler, akbabaların gagaları altında eşelenirken, aynı Allah değil miydi, Kardeş Lider’i gökyüzünden izleyen...

Sahil yolunda zengin insanların yeşilliklerle dolu bahçeleri, Akdeniz’den esen ılık rüzgârın etkisiyle geriye dağlara doğru o yeşilin kokusunu dalga dalga sürüklerdi. Sahildeki zengin Arap evlerinden içlere doğru fakir mahallelere doğru taşınmazdı bu güzel esinti... Sahilde zenginlerin uğrak yeri olan kumarhaneler, yoksul mahallelerdeki dilencilere ancak umut dağıtırdı. Yağlı göbekleri, beyaz pırl pırl kıyafetleri içindeki zenginlerle, arka sokaklardaki

gözlerindeki çapaklar eksilmeyen fakir halk arasında uzlaşmaz bir tezatlık vardı.

En son sokak köpeklerinin ucuz hırıltısı sarmıştı her yeri. Zenginler kaçmış, fakirler yıllarca gözlerinde biriktirdikleri kini, hunharca kafa keserek sergiliyorlardı.

Televizyon kumandası elinde kanaldan kanala geçen Eşref, “Gündüz saati dizi koymuşlar. Yuh olsun!” diye söylendi kendi kendine.

“Bunlar da bizden çok farklı değil. Bence Enver Paşa Birinci Doğu Halkları Kurultayı’ndan sonra memlekete dönebilseydi ve orduların başına geçebilseydi eğer, Türkiye bu halde olmayacaktı” diyen Halil, yine kızdırmıştı Enver’i.

“Saçmalama sen de Halil amca... Hangi tarihe bu şekilde bakılır? Öyle olmasaydı böyle olurdu diye? Siz de iyice çocuklaştınız...” diye çıkıştı.

Televizyon izlemeyi sevmeyen Süleyman, mektubunun başından kalkıp banyoya girmişti arkadaşları tartışırken.

Klozetin kapağını kapatıp üzerine oturarak lüks banyonun temiz zemininde biriken su damlalarını izledi bir süre. Kendi memleketinde ne kadar da kıymetli şeydi su... Oysa Türkiye’de oldu. Musluğu açıp dakikalarca dinleyebilirdi su sesini. Şırıl şırıl... Türkiye’ye okumaya ilk geldiğinde de böyle yapmıştı. Yurdun her-kese açık ortak banyosunda suyun altında saatlerce kalmış, suyun sesiyle sanki kanatlanıp gökyüzüne uçmuştu.

Televizyon kanallarını tarayıp kumandayı sehpanın üzerine fırlatan Eşref, tavana bakarak vakit geçirmenin çok daha iyi ve besleyici olacağını düşünüp kendini yatağına attı yine.

Geçen yıl karşılaştığı o Fransız kadın geldi aklına Eşref’in durup dururken, hiç sebepsiz yere. Az önce kanalları dolaşırken dizide gördüğü kadınlardan biri hatırlatmıştı belki de onu. Siyah

renkli pilili bir etek vardı Fransız kadının üzerinde. Rüzgâr havalandırdığında iç çamaşırı görünmüştü. O kısacık anı hiç unutamamıştı Eşref. Saniyenin onda biri kadar kısa sürede kendini âşık gibi hissedebilir miydi insan? Etmişti işte... Saati, kuralı, ölçüsü mü vardı hislerin?

Üniversitedeyken de âşık olmuştu mesela. Kızın elini tutması bile iki yıl sürmüştü. Kızların karşısında ne kadar da özgüvensiz ve içine kapanıktı Eşref. Kısa boyluydu. Kavruk tenli, koca burunlu ve yara izleriyle doluydu yüzü. Suçiçeğinden kalma izler... Yaralarının kabuklarını kaldırırdı çocukken. Kanı akıncaya dek çekerdı kabuğu yaranın üzerinden. Açılan kırmızı ve saydam eti görünceye dek rahat etmezdi içi. Ne tuhaf bir takıntı... Ne anlamsız, ne aptalca... Şimdi aynaya bile bakmak istemiyordu. Hoşlanmıyordu aynadaki adamın görüntüsünden. Bazen sebepsiz yere bile kaçıyordu kadınlardan. Oysa düşlerinde dünyanın bütün güzel kadınlarını arzuluyordu. Örgüt içinde kadın hayali anlatılmazdı. Yazılı olmayan kurallardan biriydi bu. Örgüt içinde varsa yoksa memleket aşkı söz konusudur. Örgüt adamları kadına verecekleri aşkı da memleketlerine adarlardı.

Olaylar başlayıp da örgütün dağılması iyi mi olmuştu acaba diye düşündü Eşref. Sonra kendinden utandı bütün bu düşündüklerinden dolayı. O kadar da değildi artık.

Fakat örgüt dağıldıktan sonra sanki kadın düşleri kurmak daha kolay gelmişti Eşref'e. Hatta bir keresinde bu işi parayla yapan bir kadına da gitmişti. Gerçi İstanbul Üniversitesi'nde hukuk okuduğu yıllarda da yapmıştı aynı şeyi. Zürefa Sokak'tı galiba... Dün gibi hatırladı birden.

Enver'in huzursuz adımlarla odada dolandığını görünce düşlerinden ayılan Eşref, liderleri olan bu adamın ara sıra da gözünde kaygı görmekten hiç hoşlanmadığını düşündü. Ara sıra da olsa

düpedüz korkuyordu işte. Gerçi kendisinin de zaman zaman korktuğu oluyordu ama kimsenin bu korkuya tanıklık etmesine dayanamazdı Eşref...

Enver, sinirlerini yatıştırmak isteyerek az önce sehpaye fırlatılan kumandayı eline alıp televizyonu açmayı denediyse de başaramadı. Üniversite okumuş, liderlik yapmış Enver'in kumandayla televizyon açmayı başaramıyor olmasıyla içten içe eğlendi Eşref.

Türk kanallarından umudunu kesen Enver, şansını Halil'de kullanmayı isteyerek arkadaşına döndü ve "Sen hiç adam öldürdün mü Halil amca?" diye sordu birden.

"Hayır reis hiç adam öldürmedim. Ama yanımda kafası kesilen adam gördüm. Olayların doruk noktasına tırmandığı zamanlarda. Sanki o kılıcı herifin kafasına indiren bendim ama. O denli içime işledi ki kanın fışkırması, dehşetti, ürkütücüydü. Çocukken Kurban Bayramı'nda babamın bütün kardeşlerimizi toplayıp önümüzde koçun gırtlığına elindeki keskin bıçağı çalmasıyla koçtan fışkıran kanla aynıydı. Çocukluğumda yaşadığım dehşet geldi o an gözümün önüne."

Halil İstanbul Teknik Üniversitesi Bilgisayar Mühendisliği'nde okumuştı. Okulun ele avuca sığmaz çocuğu. Zeki, fırlama ve kavgacıydı. En dayanamadığı şey haksızlıktı Halil'in.

Süleyman Askeri ne kadar az konuşursa, Halil de bir o kadar gereksiz konuşuyordu. Evet ya da hayır diyerek cevap verebileceği bu soruyla babasının kestiği kurbanlara kadar gitmişti anlatırken. Soruyu yanlış insana sorduğunu düşünüp Eşref'e bakarak, "Peki ya sen Eşref... Bugün birini öldürmek zorunda kalırsan ne yaparsın?" diye sormasıyla yanıt alması bir oldu Enver'in...

"Öldürürüm reis."

"Anladım kardeşim. Hasan Sabbah'ın fedaisi, elinde zehirli hançeriyle başında bekleyen Nizam-ül Mülk'e bakıp da ne demişti: 'Bir

fedai için vazifesinin sonunda ölmek ne büyük mutluluktur. Sen de böyle mi düşünüyorsun?”

“İyi de o afyon alıyordu” diyerek araya girdi Halil. “Zaten bu yüzden haşhaşiler deniyordu onlara. Sonra bu haşhaşiler Batı’ya asasin diye geçti yani suikastçı. Ama biz haşhaşi değiliz.”

“Bu hatırlatma iyi oldu Halil amca. Eyvallah...” diyerek alaycı bir tavırla karşılık verdi Enver. “Gelişmiş bir beyin, dava uğruna yaşamaya çalışır. Gelişmemiş bir beyinse dava uğruna soylu bir şekilde ölüme gider” dedikten sonra yüzündeki ifadeyi biraz daha sertleştirdi. “Bu gece herkes sağ kalmaya baksın, daha yapacak çok işimiz var.”

Enver’in gözleri, otel dosyalarından çıkardığı ataşı evirip çevirip duran Eşref’in parmaklarına dalmıştı birden. Yapacakları eylemin sonunu düşündü. Umduğu sonu canlandırdı gözünde. Bu işi başardıklarında halkının karşısında konuşma yaparken düşledi kendini. Babasına bakıp, “Oğlun başardı, gurur duy benimle” dediğini, sevinç ve gurur gözyaşları içinde birbirlerine sarıldıklarını hayal etti.

“Silahlar biraz eski, üçkâğıda geldik burada. Suriyeli herifler var ya, tamamen üçkâğıtçı çıktılar. İster misin saldırı esnasında silahlar tutukluk yapsın!” diyen Halil’in sesiyle irkildi. Bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu.

“Sen kafanı yorma böyle şeylere Halil amca” dedi Enver. “Bırak akacak su kendi yolunu bulsun.”

19. Bölüm

Berrak, Arzu

Saat 11.02

Kuaför salonunun büyük cam kapısını aralayıp içeri girdikleri sırada kuaför Ayfer hemen fark etti müşterilerini. Kocaman davetkâr bir gülümsemeyle kollarını iki yana açarak tavus kuşları gibi gösterişle kabarıp karşıladı Arzu ile Berrak'ı...

“Tatlım aramadan geldik ama umarım işin çok değildir” dedi Arzu. Uzun uzadıya burada öylece oturup dergi karıştırarak beklemeye enerjisi olmadığını hissettirmekte sakınca görmedi. Dükkânın gedikli müşterisi olduğunun da altını çiziyordu böylece. Hani zaten hep randevuyla geliyordu, şimdi kırk yılda bir arkadaşısı rica ettiği için apar topar evden çıkıp habersizce gelmişti.

“Hiç olur mu şekerim? Benim öncelikli işim sensin. Hadi buyurun, hemen alayım sizi...” diye karşılık verdi Ayfer. Yıllardır Nişantaşı'nda esnafılık yapan deneyimli bir kadın olarak, müşterisine nasıl davranması gerektiğini iyi bilir, iyi de idare ederdi zaten. Yaşamak için yapılmayacak dalkavukluk var mıydı?

Hanımları ayna önündeki iki koltuğa yan yana yerleştirip başlarına da iki usta kuaför dikiverdi anında. “Kahve içer misiniz kızlar?” diye sordu gülümseyerek.

Sorusunun yanıtını beklemeden servis yapan kızı çağırmıştı bile yanına.

“Ben şekersiz bir Türk kahvesi içerim tatlım” dedi Arzu. Berrak da orta şekerli bir tane söyledi.

Saç, makyaj, kaş, manikür, pedikür ve oje istedi hanımlar. Akşamüzeri katılacakları kokteylden bahsedip iyi görünmek istediklerini de söyleyerek kuaförlerine teslim ettiler kendilerini.

Kızların kokteyle özenerek hazırlanması ilgisini çekmişti Ayfer’in. Dayanamayıp sordu sonunda:

“Hayırdır güzel hanımlar, kimin kokteyli var bugün?”

“Benim yeni ofisimin açılışı var bebeğim” diye cevap verdi Berrak. “Mimarlık ofisimi açıyorum ortağımla. Bu yüzden akşamın kraliçesi olmak zorundayım. Lütfen herkes bütün hünelerinizi gösterebilir misiniz?”

“Beni de iki dakikada bitirdin yani Berrak’çıgım” diyerek araya girdi Arzu. Espri yapıyordu. Eğleniyordu konuşurken. “Beni de yanına ev sahibesinin nedimesi olarak al bari. İkinci kraliçe de ben olayım. Hem belli mi olur, bakarsın şöyle çıtır bir delikanlı düşer payıma...”

“Ah şimdi sen böyle söyleyince aklıma geldi bak. Senin delikanlı gelmeyecek mi akşam açılışa?” diye sordu Berrak.

“Gelecek tabii. Hiç kaçırır mı o edepsiz herif böyle şeyleri? Yeni avlar yakalama hevesiyle atlar gelir.”

“Sen de hem çocuğa âşık olmuşsun gibi davranıyorsun –ki bence çocuk seni bugün terk etse salya sümük ağlarsın– ama arkasından da neler söylüyorsun böyle, anlamıyorum seni.”

“Bunun adı çaresizlik Berrak’çıgım” dedi Arzu. Az önceki eğlenceli halinden eser kalmamıştı bir anda. Sesinde hissedilen hüznü rağmen susup gizlenme ihtiyacı duymadı. Hızla değişen duygularından da, bunları dürüstçe ifade etmekten de kaçınıyordu.

“Ben seni aşk kadını sanıyordum.”

“Hangi aşk Berrak ha? Hangi aşk? Birilerinin kaybedip de benim bulamadığım aşk mı?”

“Aşkolsun ama Arzu... İstanbul’da aşk mı yok senin gibi güzel ve zengin bir hatuna?”

“Tamam parası ve güzelliği olan için İstanbul gerçekten cennet. Ama bu cennette hiç eksik olmayan bir şey daha var tatlım... Yalan de, kendini kandırma de... Sen de bunu unutma olur mu?” dedi Arzu.

Konular ciddileşip de Arzu kederlenir gibi olduğunda garip bir şekilde yaşından daha geçkin görünüyordu. Tazeliği, canlılığı, güzelliği bir anda terk ediveriyordu kemikli ve biçimli güzel yüzünü.

Ayfer az önce Berrak ve Arzu’yu karşılarken takındığı coşku-lu tavırla kollarını yine iki yana açmış kapıya doğru gidiyordu. Otuz yaşlarında, uzun boylu sarışın bir kadını karşıladı büyük bir seremoniyle.

Evinin salonunda dolaşır gibi misafirlerini birbiriyle tanıştıran Ayfer, karşıladığı sarışın hanımı önce Arzu’ya takdim etti.

“Tatlım, Zerrin Hanım... Etiler’deki galerinin sahibi Ercan Bey’in eşi olur kendileri.”

“Hani şu yağ fıçısına düşmüş gibi sürekli terleyen, goril kılıklı, kelli felli kıronun karısı mıydı bu afet? Tamam para için çok şeye katlanılabilirdi belki ama yağdan ıslıl ıslıl parlayan, İskender kokulu bir danaya tahammül etmek de kolay değildi hani. Neyse belki aleti büyüktü herifin. İlla çekilir bir taraf bulmuştur herhalde kadın kendine.”

Arzu, birkaç saniye içinde Zerrin ve evliliğiyle ilgili geniş çaplı bir hükme vardıktan sonra zenginlere özgü bir çabuklukla başlattı aralarındaki diyalogu. Berrak’ın da aynı hünerde bir kadın olduğuna düşünülecek olursa üçü de kaynaşıverdiler hemen. Yoksulların

birbirine ısınmaları bu kadar kolay olmazdı hiçbir zaman. Her zaman sınıfsal bir tarafı vardır ilişkilerin de.

Arzu'nun sol yanındaki koltuğa yerleşen sarışın kadınla aralarından neredeyse su sızmayacaktı artık. Bir pedikür süresi kadar bile sürmemişti samimi olmaları. Makyaja geçtiklerinde özel konulara da girilmişti çoktan. Hatta Berrak bir ara açılışa bile davet etmeyi düşündüyse de kadının kocasıyla ilgili başka bir programı olduğunu öğrenince vazgeçti bu fikrinden... Zaten Nadir'e de ayıp olurdu. Adam her şeyiyle mükemmeldi ama bu tür gösterileri hiç sevmeydi. "Her güzelin bir kusuru var işte..." diye düşündü Berrak.

Fönünü çektirip ojelerini sürdüren sarışın fazla oyalanmadı. Kahvesini de bitirdikten hemen sonra kalktı. Giderken Arzu ve Berrak'a kartını bırakarak çıktı kuaförden. Kocasının galerisinde yönetim kurulu üyesiymiş haspam... Oto galerileri yönetim kuruluyla mı işletiliyormuş ki? Hay kuş beyinli görgüsüz...

Kadının bıraktığı kartviziti gördükten sonra birbirlerine manidar bakışlar atan Arzu ve Berrak, kendi aralarında kıkırdaşıp kapattılar konuyu. Ayfer'in dedikoducu meraklı bakışları üzerlerindeydi ne de olsa...

"Şu geçen gittiğimiz ayak masajı yapan yere tekrar gidelim mi Arzu'cuğum, ne dersin?" diye sordu Berrak. Konuyu kapattıklarından emin olabilmesi için Ayfer'in de duyabileceği bir sesle konuşmuştu.

"Refleksoloji mi yaptıralım yine? Olur tatlım. Sen mutlu olacaksan neden olmasın?" diye karşılık verdi Arzu. "Artık mutlu olmak için elimizde sadece bunlar kaldı zaten."

"Bence sen de aşkı al artık hayatına tatlım... İşte ve al... Neden adam gibi birine âşık olmuyorsun ki, şaka değil, gerçekten merak ediyorum bunu?" diye sordu Berrak. Cevabını alıncaya

dek susmamaya kararlı gibiydi. Arzu'nun konuşmasını bekledi bir süre... Kolay bir soru sormamıştı belli ki.

Bir solukta karşılık veremedi Arzu.

“Eğer birine âşık olup da onu deliler gibi seversem içimde kalan son güveni de yitireceğimi sanıyorum. Bir barajın duvarlarını yıkıp çevre köyleri boğması gibi boşalacak içim sanki. Sonunda sadece posam kalacak geriye. Galiba benim âşktan kaçma sebebin bu” dedi sonra...

Bir süre konuşmaları güzellik ve yalnızlık korkusu üzerine devam etti.

“Senin en büyük sorunun kendini değersiz hissetmen” dedi Berrak başını çevirip arkadaşının yüzüne bakarak. Okuduğu kiptan aklında kalanlar bitmemişti hâlâ. Aynadan göz teması kurmaları mümkün değildi. Arzu gözlerindeki kuyuya çoktan düşmüş gibi görünüyordu çünkü. “Kendini değersiz hissettikçe, kendinden ve başkalarından daha fazla nefret ediyorsun.”

Arzu elindeki törpüyü tırnağının içine batırarak etini tırnaktan ayırıcaya dek bastırdı.

Şimdi garip bir şekilde huzurlu ve dingindi. Gözlerinde artık acının soğuk gölgesi dolaşıyordu. “Ben kendi kendime acı vererek ruhumu onarıyorum tatlım. Şu an kanattığım şu parmak var ya, işte dün akşam kendime karşı işlediğim suçun vicdan azabını silip süpürüyor mesela” diye devam etti Berrak'ın gözlerinin içine tereddütsüzce bakarak.

20. Bölüm

Ganimet, Bektaş, Buse

Saat 12.48

Kokteyl saati yaklaştıkça ortalık daha da telaşlı bir hal almaya başladı. Masalar hâlâ yerleştirilmemişti büroda... Bu gecikme iyice canını sıktı Bektaş'ın. Servisleri geciktiren çocuklara çattı sonunda.

“Biraz acele edin be kardeşim, saat yaklaştı! Yumurta küfesi mi taşıyorsunuz elinizde!”

Diğer taraftan da Ganimet'i kesiyordu Bektaş yan gözle. Fazla yaklaşmak istemiyordu ona. Bu tip kadınları bilirdi. Elini versen kolunu alamazdın. Yine de garip bir şekilde onu izleme güdüsüyle kışkırtılıyordu. Belki de kadının ona sürekli olarak bakıyor oluşundan dolayı veriyordu bu tepkiyi. Aralarında tuhaf hatta belki gerginlik dolu bir bağ vardı ama anlam veremiyordu Bektaş... Kimseyle dalaşmadan hele ki Ganimet gibi kurban bilincinde bir kadınla tartışmaya girmeden sağ salim tamamlamak istiyordu işi.

Antredeki geniş alana yerleştirilmiş siyah deri koltuğa avucunun içiyle dokunan sekreter kıza takıldı gözü bir anda. Kız da izlendiğini hissetmiş gibi başını kaldırırverdi hemen. Göz göze geldiği Bektaş'a “Bir şey mi lazımdı?” diye sordu çıkışır gibi.

“Hayır masaları içeriye nasıl yerleştireceğimizi düşünüyorum” diye karşılık verdi Bektaş da.

Sekreter kız kendince hazırlıklarını tamamlamıştı. Hemen şimdi işe koyulabilir, dilediğince yoğunlaşabilirdi. Nadir Bey ve Berrak Hanım'dan sıkça kullanacakları telefon numaralarını alıp bilgisayarında açtığı excel dosyasına bir bir işlemişti hepsini.

Çalışacakları firmaları internette araştırmış, haklarında etraflı bir araştırma yapmıştı. Bu işten yana beklentileri büyüktü. Aslında altı aydır iş arıyordu Buse. Burası büyük sürpriz olmuştu gerçekten. Taner'le kurduğu evlilik düşlerinin gerçekleşmesini bekliyordu artık. Üç yıldır birlikteydiler ama maddi sıkıntıları aşıp da evlenememişlerdi bir türlü.

Yerleri paspaslamaya devam eden Ganimet de, içeriye ayakbılarla girip çıkan servis elemanlarına fırça çekmekte gecikmedi.

“Biraz dikkatli olsanız olmaz mı? Daha yeni sildim buraları. Islak yerlere basıp çamur ediyorsunuz ama her yanı. Olmaz ki böyle!”

“Ablacım uçarak mı taşıyalım bunları? Biz işimizi bitirdikten sonra sil sen de” deyince içlerinden biri, Ganimet'in içindeki mahalle karısı çıkıverdi birden ortaya.

“Aklın lazımdı şimdi bana! Üzerine vazife mi senin? Bana ne yapacağımı söyleyecek insan mısın sen? Ablacımış... Laflara da bak sen. Git başımdan kör şeytan! Benden bulma şimdi. Huzursuzluk çıkarma başıma.”

Patronlarının kulağına kadar gidecek bir taşkınlığın içinde yer almaktan çekinse de lafını da esirgemiyordu Ganimet. Hani mahallede olacaktı ki bütün bunlar, analarından emdikleri sütü burnundan getirirdi ama nezih yerdı şimdi burası. Nadir Bey ya da Berrak Hanım duyacak olursa daha ilk günden kovulurdu maazallah.

Bektaş da bir süredir uzaktan izleyip duruyordu olanları. Ganimet’le ilgili hissettiği kaygıda ne kadar da haklı olduğunu düşündü bir an... “Hepsi aynı bokun soyu!” diye geçirdi içinden. Lokantaya çalışmaya gittiği ilk günü hatırladı sonra. Çorum’un en lüks lokantası sayılırdı Özler Lokantası. Gazi Caddesi’nde. Babası götürmüştü onu. Artık lise ikiye geçmişti. Yaz tatillerinde çalışsa iyi olurdu. Esnaf çocukları böyle yetiştirmiş. Bir meslek edinmek iyiymiş. Babası tuhafiyeciydi o vakitler ama artık tuhafiyecilik ölmek üzereydi. Nerden estiyse işte, adam aşçılığın hiçbir zaman ölmeyeceğine inanıyordu. Babası zaten daha yedi yaşından beri tuhafiyeci dükkânına götürürdü Bektaş’ı... Tam itfaiyenin karşısında bir yerdeydi. Hem de şehrin en güzel kumaşçısı, tuhafiyecisi...

“Bektaş Bey bu örtüleri mi kullanacağız?” diye soran garson kızlardan biri, Bektaş’ı dalıp gittiği geçmişinden tutup çıkarıvermişti birden.

“Evet kızım evet... Bunları kullanacağız ama doğru düzgün yerleştirin, sorun çıksın istemiyorum.”

Aşçılığı işte o lokantada öğrendi Bektaş. Sonra İstanbul mace-rası başladı. Evlenip geldi İstanbul’a. Herkes bir şekilde geliyordu işte bu bunalımı yoğun şehre. Kapısından girilen ama bir daha da o kapıdan çıkılamayan şehir...

İçinde hep savaşlar olan İstanbul!

Bektaş da bir savaşın içinde bulmuştu kendini. Buraya geldiğinde baktı ki iş bulamayacak, Çakmakçılar Yokuşu’ndaki Ermeni asıllı kumaşçı Aram Bey’e uğramıştı.

Çorum olaylarında Bektaşların dükkânı yakıldığında nasıl da ellerinden tutmuştu el âlemin gâvuru. Olayı duyan herkes böyle demişti o günlerde. Dükkân yakılınca çaresiz kalmıştı Bektaş’ın babası. Ödemeler kapıda, dükkân kapalı, mallar gitmiş...

“Merak etme sen... Biz burada esnaf arkadaşlarımızla para toplarsanız senin derdine çözüm buluruz” demişti Aram Bey. “Eline ne vakit geçerse, ne zaman rahatlarsan o zaman ödersin bize olan borcunu.” Ancak ezilenler anlardı ezilenin halinden. Aleviler ve Ermeniler...

İşte yine bu Aram Bey bulmuştu Bektaş’a İstanbul’daki ilk işini. Hayat sonrasında kendiliğinden akıp gitti elbette. Evlilik, çocuk çocuk derken geçti yıllar. Sonra kendi lokantasını açtı Bektaş... Derken ilk catering firmasını da Aram Bey’in bir akrabasıyla birlikte kurdu. Ne iyi çocuktu o Alen... Fakat çok da bahtsızdı... Firmayı açtıktan sonra işler de oturmaya başlamışken karısının eski sevgiliyle kaçtığını öğrenince yıkılmış, işi gücü bırakıp memleketi terk ederek Amerika’ya gitmişti. İşlerin çoğunu Ermeni işletmelerinden alıyorlardı. Alen de gidince düzen bozuldu. Bektaş’ın büyük hayalleri ortağının ihanet acısıyla son buldu. Derken bugün çalıştığı firmaya yönetici olarak girdi. Nicedir sorunsuz, dertsiz yaşayıp gidiyordu çok şükür...

Sonunda masaların işi de bitti. Her şey yerli yerinde ve şık görünüyordu. Yine kusursuz ve tertemiz bir iş çıkmıştı ortaya. Tam da Bektaş’ın istediği gibi oldu. Bundan sonra da hep olacağı gibi...

21. Bölüm

Nadir, Tolga

Saat 12.48

“Gezi Parkı’nda şöyle bir gezinip sonra da Gezi Pastanesi’nde birer kahve daha içelim” dedi Nadir. Ofise yaklaştıkça artan heyecanını dizginlemekte zorlanıyordu. Biraz daha sakinleşip rahatlamaya ihtiyacı vardı. Bu iş onun için sadece yeni bir girişim değil, geçmişiyse gerçekleştireceği büyük bir hesaplaşmaydı da aynı zamanda. Belki de son ve kesin kopuştu.

Arkadaşının içinde kopan fırtınaları sezen Tolga, Nadir’in teklifini kabul edip yürümeye devam etti.

Gezi Parkı’nın büyük ağaçlarının sessizliğinde ilerlerken, sanki ıssız ormanların bakir yalnızlığını duyuyorlardı içlerinde. Huzurlu, dingin ve sonsuz... Ağaçlardan bir tanesinin kalın gövdesine dokunan Tolga, eski bir ahababın omzunu pohpohlar gibi birkaç kez vurup, “Gezi direnişi bize hiç bilmediğimiz bir şey gösterdi” dedi Nadir’e. “Her şeyi yeniden düşünmemiz gerektiği gerçeğini hatırlattı. Bu konuşmayı yeniden öğrenmek gibi bir şey aslında ya da söyleyeceğimiz şeyi tam da söyleyecekken unutmak gibi. Dili-mizin ucunda deriz ya, bence biraz da öyle. Ara sıra yeni bir kelime öğreniyoruz ama onu hangi cümlede kullanacağımızı bilmiyoruz gibi. Sanırım önce eskiyle hesaplaşmamız lazım. Eski dille, gramerle, kelimelerle... Artık bunun zamanı geldi. Biz yapmazsak gençleri gördün işte, yeni bir dünya arıyorlar ama aradıkları dünyayı

bilmiyorlar. Ama eminim onu da bulacaklar. Güncel politikayla alakalı bir şey değil bu. Şimdi iktidarda olanlar gider başkaları gelir, sonra o gelenler gider başkaları gelir. Bunun hiçbir önemi yok. Bahsettiğim şey daha derinde olanla ilgili, köklü değişimle.”

Tolga ağaçların arasından yürürken parmak uçlarıyla yanından geçtiği ağaçlara dokunuyordu. Sanki onların enerjilerini kendi vücuduna aktarmak istiyordu. Kaybolan yaşam enerjisini belki doğa yeniden kazandırırды ona. Ve bu enerjiyle konuşmaya devam etti.

“Yeni bir dilin ortaya çıkması uzun bir süreç... Ama işte biz iki yıl önce bu meydanda o yeni dilin ilk kelimelerini duyduk. Mizahla ifade ediyorlardı kendilerini hatta küfürle. Her ikisi de ne kadar keskindir bilirsin. Bence bol küfür duyacağız artık, buna alışmak lazım. Aşağılık olanlara aşağılıksınız demek, ana avrat düz gitmek. Aradan iki yıl geçmesine rağmen iktidarın en büyük kini hâlâ o çocuklara, demek ki doğru yapan onlardı. Mizah ve küfür... Bu unutulmamalı. Alay etmek ve yıkıcı olmak... Bence şifre bu.”

Tolga böyle konuşup anlattıkça kokteylle ilgili kaygıları da azalıyordu sanki Nadir’in.

“Az önce başımıza gelenleri düşünsene... İnsanların bu haline mi üzüleyim, o çocukların durumuna mı, çaresizliğine mi? Ama evet haklısın. Yine de bir umut var. O umudu da gerçekten Gezi günlerindeki o pırıl pırıl gençlikte gördük.”

Tolga ve Nadir Gezi olaylarının alevlendiği ilk gün oradaydılar. Parkın içinde kamp kuran gençlerin çadırlarının yakıldığı gün gelmişler ve tam üç hafta boyunca hiç ayrılmamışlardı oradan. Taksim Dayanışması’nın sözcüleri olmuşlardı iki mimar olarak... Çevrelerindeki insanlar nasıl da şaşırmışlardı onların bu mücadelesine. “Sosyetenin meşhur mimarı Tolga, şu müteahhit oğlu tuzu kuru Nadir Bey’le birlikte mi direniyor orada?” diye dedikodu kazanlarını fokurdattmışlardı bol bol... Çok geçmeden direniş

ruhu büyüdükçe, ikisinin mücadelesine karşı takınılan garipseme duygusu yerini övgülere bırakmıştı. Melisa'yla da yine bu parkta tanışmışlardı. Çok sık olmamakla birlikte sonrasında Melisa ziyaretlerine gelmeye başladı Tolga ve Nadir'in...

“Gezi bize ortak bir dünyanın hâlâ hayal edilebileceğini gösterdi. Hatta göstermekle kalmadı, resmen gözümüzün içine soktu. Çadırlarda kurulan mini hastaneler, gönüllü doktorlar, dışarıdan her gün binlerce insan tarafından getirilen yiyecekler ve en güzeli de bunların olduğu gibi ortada bırakılması. İnsanların sadece ihtiyacı olan kadarını alması, hiçbir şeyi yağmalamaması, suiistimal etmemesi... Bundan daha büyük bir devrim düşünülebilir mi? Devrim yeni bir hayatın varlığını ispat etmek demek değil mi?” diyen Nadir bir ara başını kaldırıp sonbahar dallarının arasından sızan gökyüzüne baktı. O günlerin kendi ruhuna sızması gibi süzülüyordu açık gökyüzü yukarılardan üzerine doğru. Ölmek üzere olan bir adamın yaşam ünitesiyle hayata yeniden tutunması gibi bir şeydi o vakitler hissettikleri en güçlü duygu...

“Çok uzun yıllardır unuttuğumuz bir nefes gibiydi o günler. Suni solunumla soluk aldırmaya çalıştığımız şeylerin yeniden hayata dönüşünü gördük. Kendimizin ne olduğunu apansız bir şekilde yeniden fark ettik. Kendimizi artık yemiş vermeyecek bir ağaç gibi gördüğümüz bir zamanda, yeniden tohuma durduk. Artık daha çok kök salmak istiyoruz toprağın altına. Böylece yepyeni fidanlar olarak yeniden bir şeylerin doğması mümkün. Eskiden gördüğümüz iyi yazılmamış senaryolara muhtaç değiliz artık. Diğer deyişle yaşam yeniden bambaşka bir yerden sürgün verdi. Artık o eski gözümüzle bakamayız bu olanlara. Baksak da anlayamayız. Çöpe atmak zorundayız hepsini. Artık düşlerimiz yeniden var ve bu kez kurduğumuz hayal eski hayallerimize hiç benzemiyor. O yüzden birçok eski solcu hem olayı anlamadı hem

de anlamak istemedi. Anlamak isteseydi üzerinde duran tüm eski kıyafetleri atmak zorundaydı ki, bizim solcumuz oldukça pinti ve korkaktı. Üzerindeki eski kıyafetlere daha sıkı sarıldı. Ama artık bir şey ifade etmiyor, onlar o eski kıyafetleri çıkarıp atmasalar bile ancak üzerlerinde eskiyen bir giysi olarak kalacaklar” diyen Tolga da, aynı duyguyu hatırlıyordu elbette. Her zaman olduğu gibi o günlerde de omuz omuza, sırt sırtaydılar. Yine korkusuz, yine hesapsız ve yine adaletçi, eşitlikçi ve halkçıydılar..

Bir destandı Gezi.

Taksim Meydanı’na gelmişlerdi. Kimileri için bu meydan bir devrim anıtının dikileceği yer, kimileri için buluşma noktası, kimileri için keder, kimileri içinse neşenin merkezidir. Kimine göre gecenin katil çocuğudur, içkili babası ve kaltak annesidir bu meydan. Ağzından kusmuk akar geceleri, dudaklarında şen kahkahalar patlar ikindileri, eylülde aksine şendir, ağustosta hüzünlüdür bu meydan. Okkalı bir tükürüktür yabancı ve uzakta olana... Kimi aşkın çemberini bulur çevresinde, kimi de devrimin... Fakat her ne olursa olsun ya da kim için olursa olsun kaldırımları altında arzusunun mayınları döşelidir her daim.

Taksim Meydanı’ndan AKM’ye doğru ilerlerken bankamatik sırasındaki insanlara takıldı ikisinin de gözü. Zihinleri dağılıverdi birden. Bir süre sonra Tolga, bir adım önünde yürüyen kadını fark etti. Ne zamandır oradaydı acaba? Durup dururken izlemeye başladı onu. Bel hizasında, kaz tüyünden şişme kolsuz bir mont vardı üzerinde. Siyah bir tayt giymişti. Kalçaları gayet biçimliydi. O halde tayt giymeyi kesinlikle hak ediyordu. Yuvarlak ve dışarı çıkıktı kalçaları. Hiç de fena değildi. Boyu da bir yetmiş falan olmalıydı.

Uzun siyah saçları vardı bakımlı... Sabah sabah fön çektirmiş gibi duruyordu ya da belki kendi saç maşasıyla halletmişti işini. Epeyce uğraşmıştı herhalde.

Tolga, kızın ayna karşısında saçlarıyla uğraştığı anı canlandırdı gözünde. Arka cepheden tahmin yürüttüğü için kızın yüzü ve gözleriyle ilgili bir fikri yoktu henüz. Halbuki hayal kurabilmek için bakışlar çok önemliydi. Dudaklar, gülüş ve mimikler bir halin olmazsa olmazıydı.

Acaba yalnız mı yaşıyor diye düşündü Tolga. Otuz yaşında var gibi duruyordu arkadan bakınca. Muhtemelen şu sıralar ya bunalımdadır ya da bunalıma girmek üzeredir. Her insan geleneksel olarak bunalıma girer o yaşta, çaresizce. Sonrasında zaten hayatın anlamı olmadığına kanaat getirip çıkar o bunalımdan. Üstelik yenilmiş olarak. Kendisinde de aynen böyle olmamış mıydı? En büyük yıkımını bu yaşta yaşamıştı Tolga da. Ütopyalarını kaybetmişti. Yenilmişti işte kısacası.

Kızın sevgilisi vardır muhakkak ya da evlidir. Belki de ailesiyle yaşıyordur. Emin olamayacağı konulardı bunlar ama kıyafetlerinden orta halli bir insan olduğunu anlamıştı.

Sonra yine kaldığı yerden gözünde canlandırmaya devam etti. Ayna önünde saçlarını tararken çırlıçıplak hayal etti onu. Göğüsleri nasıldı acaba? Kalçalarından ve boyundan hareket ederek bir tahmin yaptı. İri portakal büyüklüğündeydiler büyük ihtimalle, bu tip göğüslerden hoşlanırdı. Sonuçta bu kendi hayaliydi ve kimse karışamazdı.

Kızın kalçaları her adımda birbirinden ayrılıyordu. Siyah taytın moda olmasına öncülük edenlere teşekkür etti içinden Tolga. Kalçaları mükemmel gösteriyordu. Belki şu an bu kıızı çıplak halde görseydi bu denli tahrik olmazdı. Kalçaları her adımda ileri geri giderken aradaki vajinasının dudaklarının birbirine sürtündüğünü

düşündü. Büyük ihtimalle iç çamaşırını giymemişti. Islak, dudakları birbirine sürtünen bir vajina... Bu Tolga'yı deli ediyordu.

Kızı önden görebilseydi “camel toe” şeklinde kabarık bir vajina görecekti. Deve toynağı... Ne muhteşem bir görüntü...

“Şu AKM ne olacak sence Tolga, bir fikrin var mı?” diye soran Nadir, arkadaşını derin bir rüyadan uyandırdığının farkında değildi. “Taksim’i Yıkamak diye bir yazısı vardı Yalçın Küçük’ün hatırladın mı? Birlikte okumuştuk *Toplumsal Kurtuluş*’ta.”

Yaramazlık yaparken yakalanmış haylaz çocuklar gibi hissetti kendini Tolga... “Hayallerimin içine ettin kardeşim” dedi. “Ne güzel şeyler düşünüyordum tam da.”

Çünkü hayal konusunda kadından daha hünerlidir erkekler. Hiçbir kadın bir erkeğinki kadar özgürce ve yaratıcı hayaller kuramazdı Tolga’ya göre. Hayal etmek bir erkek için en değerli yemektir.

“Ne hayali oğlum, zamanı mı yani?” diyen Nadir, gülüyordu. Arkadaşının bu hallerini seviyordu. Her zaman hep çocuksu bir yanı vardı. Kendisinin bile kirletemeyeceği kadar masum...

“Gündüz düşleri diyelim” dedi Tolga ve gülererek ekledi: “Kelimeler şairin şehvetidir. Benim için de şehvet şu karşında gördüğün yuvarlak kalçalardan başka bir şey değil.”

“Ne zaman sıkışsan hep hayallerine sığınırsın zaten, büyümeyen bir yanın var senin Tolga. Bundan çok eminim artık.”

“Eğer iyi hayal kurabiliyorsan bir süre sonra şunu fark edeceksin ki hayaller gerçeklerden daha katlanılabilir şeyler ve daha gerçekler. Sonra da hayallerin varsa kimseye ihtiyacın olmadığını öğreniyorsun.”

Yazdan kalma bu sıcacık güneşli havanın tadını çıkarmak ister gibi oldukça yavaş yürüyordu ikisi de. Kim bilir belki de içgüdüsel olarak yaşanacaklara geç kalmak istiyorlardı. Biraz sonra ne olacağını kim bilebilirdi?

Gezi Pastanesi'nin bahçesi yine her zamanki gibi kalabalıktı. İkisi de çok severdi bu bahçede oturup yeşilliklerin arasından meydana gözetlemeyi. İki kişilik bir masa bulup yerleştiler. Pantomim sanatçıları gibi zarif hareketlerle masaların arasında dolaşp müşterileriyle ilgilenen garsona sade iki Türk kahvesi söylediler.

“Sen karını hiç aldatmadın mı?” diye sordu Tolga durup dururken. Kahve söyler gibi pat diye. Nadir'in durumu toparlaması biraz zaman aldı. Böyle birdenbire sorulmuş olmasına rağmen aslında gayet hassas ve önemli bir konuydu Nadir açısından. Dürüst olmak zorundaydı. Bu yüzden de açık yüreklilikle konuşabilmeliydi.

“Cevabını biliyorsun ama yine de cevaplayayım. Aldatmadım ama düşündüm elbette. İnsanoğlunun hayallerinin sınırı var mı ki benim olsun? Daha önce söylediğim gibi kaybedeceğim şeyin büyüklüğü engel oldu hep. Parayla da yapmayacağımı zaten bilirsin. Bence sekste zevkli olan sonuç değil, sonuca giderken kurulan hayaller ve o yolun kendisidir.”

“Bu konuyu bu kadar düz ve net anlatabildin ya kardeşim helal olsun sana!”

“Şehir dışına konferansa gittiği zamanlar karımın değerini anlıyorum. Varlığının bana kattığı artıları. O yolculuğa çıkacağı zaman daha gitmeden heyecanlanmaya başlıyorum yalnız ve özgür kalacağım için. Ama Özge gittiğinde kendimi bomboş ve anlamsız buluyorum her seferinde. Elbette bunu hiçbir zaman kendisine söylemedim. O gelene kadar kaygı nehrinde boğulmamak için abuk sabuk birçok işle meşgul olmaya çalışıyorum.”

Nadir bu düşüncesini ilk kez sesli olarak dile getirmiş, evliliğiyle ilgili içinde kopan fırtınayla hiç bu kadar yakından ve dü-rüstçe yüzleşmediğini fark etmişti şimdi.

Özge'nin varlığı ve yokluğu arasındaki dengesizlikte uzun süredir bocalıyordu aslında. Yokluğunu arzuladığı bir kadının varlığına duyduğu ihtiyaçla çalkalanıp duruyordu içi. Defalarca Özge'den ayrılmayı düşündüyse de onu her gittiği yerde delice öz-lemişti. Bu evlilik ne badirelere rağmen ayakta kalmayı başarmış ve şimdi ne uğruna devam ediyordu bilemedi.

Hesabı ödeyip acele etmeden birlikte çıktılar pastaneden. Gü-müşsuyu yokuşunu inmeye başladılar.

Uzun yıllar içinde ancak tamamlanabilmiş olan Park Bosp-horus Otel'in önünden geçerken gençlik günleri geldi aklına Nadir'in. Lise yıllarını hatırladı... Cennet Çay Bahçesi vardı bu-rada o zamanlar... Üç terastan oluşan bahçesiyle harika bir yerdi. Boğaz'ı yutacak kadar geniş bir manzaradan denizi izlemek ne güzeldi. Okuldan kaçıp geldikleri, kızları köşelere sıkıştırıp, bir kerecik bile olsa meme uçlarına dokunmak için kırk takla attıkları saklı bir cennetti burası o zamanlar.

"Ne hissediyorum biliyor musun?" dedi Nadir, kendini rahat-lamış ve hafiflemiş hissederek. "Ben bir insanım, hem de sahici bir insan. O yüzden insana dair olan her şey bana da aittir. İyilik, kötülük, güzellik, çirkinlik, ahlak, ahlaksızlık, cesaret, korkaklık, her şey ama her şey..."

Galiba haklıydı Nadir... Bunun üzerine söyleyecek bir şey bu-lamadı Tolga. Sadece susup yürümeye devam etti. Duyduklarını muhakeme etti içinde uzun uzun. Gümüşsuyu Palas'a geldikle-rinde catering firmasının nakliyecilerini gördüler araçlarına bi-nerken. İşlerini bitirmiş gidiyorlardı söylene söylene. Bir şeylere öfkelenedikleri belliydi. Ganimet'in adını içtiğini sandı Nadir.

22. Bölüm

Gizli Bölme

Saat 14.23

İçeri girdiklerinde kokteyl hazırlıkları sona ermek üzereydi. Temizlik, servis ve karşılama masasıyla ilgili bütün detaylar son kez gözden geçiriliyordu görevli personel tarafından. Melisa ve Buse de çekildikleri köşeden ilgiyle ve dikkatle izliyorlardı olan biteni.

Ofis içindeki koşturmacaya bakıp şimdilik her şeyin yolunda olduğunu gören Nadir, “Gel kardeşim sana bir şey göstereceğim” diyerek Tolga’yı kolundan tuttuğu gibi mutfağın yanındaki küçük odaya sürükledi heyecanla. Kalabalıktan kaçır gibiydi.

Arkadaşının ne yapmaya çalıştığını anlayamayan Tolga, diremedi. Nadir’in yüzündeki muzır çocuksuluk, eyleme hazırlanan devrimci kararlılığıyla gölgeleniyordu ara sıra. Nadir’deki duygusal dalgalanmaların farkında olan Tolga bugünün sorunsuzca ve sakince atlatılabilmesi için sağduyulu davranmak zorunda olduğunu hissederek, “Kardeşim benim bu ofiste görmediğim ne var ki, daha ne göstereceksin?” diye sordu Nadir’e.

Tolga ofisin kiralanmasından dekore edilmesine kadar hemen her aşamasında işin başında hazır bulunmuş, fikirleriyle desteklemişti arkadaşını.

“Senin haberin olmadan bir şey yaptırdım ben ofiste. Bu oda senin gözüne daha küçük gelmedi mi?” diye sordu Nadir, eliyle bulundukları yeri işaret ederek.

Yılların deneyimli mimar gözüyle hemen farkı anladı Tolga. Ortama hızlıca göz attıktan sonra şaşkınlığını gizleyemeden cevap verdi.

“Doğru söylüyorsun gerçekten. Daralmış bu oda. Ne yaptın sen burada?”

“Yan duvara vur bakalım ne olacak?”

“Nasıl yani?”

Tolga önce eliyle tıklattığı duvara daha sonra kulağını da dayayarak yokladı. Bir gariplik olduğu kesindi.

“Duvarda bir şey yok gibi ama küçük bir boşluk hissi de var. Ne ki bu böyle?” diye sordu Tolga. Merakı da ciddiyeti de artmıştı artık.

“Yan taraf mutfak biliyorsun. Mutfak tezgâhının altına öyle bir yer yaptırdım ki inanamazsın. Hiç kimsenin bulamayacağı bir giriş... O giriş işte bu duvarın arkasındaki küçük odaya açılıyor. Çok küçük bir oda ama. Sadece bir insanın sığabileceği kadar küçük bir alan... İçeride havalandırma düzeni bile var ama küçük. Odaya gireni öldürmez ama perişan edebilir. Küçük bir raf da var içeride. Sıkı bir diyetle belki bir hafta kadar yetecek yemeklik kuru malzeme ve su... Ama inançlı bir gerçek devrimci iki hafta ölüm diyetiyle içeride yaşayabilir. Ama inançlı olması şart. Hatırlıyor musun Lenin’in bir fedaisi vardı, Kamo. Düşman eline düşünce sanırım yedi yıl deli numarası yapmıştı. İşte Kamo gibi bir devrimciden bahsediyorum.”

“Ama orada iki hafta kıpırdamadan mumya gibi kalınırsa uzun süre insanın kemikleri bile eski haline gelmez.”

“İşte o yüzden diyorum ya, ancak inançlı birinin katlanabileceği bir şey. Yoksa o durumda kalan bir insan kafayı bile yiyebilir.”

Gözlerinin içi ışıldayarak, neredeyse fısıldar gibi alçak sesle anlatmaya devam eden arkadaşını şaşkınlıkla izleyen Tolga, ne diyeceğini ne düşüneceğini bilemiyordu sanki. Nadir bir çocukluk özlemini hayata geçirmişçesine mutlu görünüyordu. Ağacın tepesine inşa edemediği küçük kulübesine nihayet kavuşmuştu. Hiç susmadan, yaptırdığı küçük kulübeyle ilgili detayları anlatmaya devam ediyordu.

“Sonra bak şurada kimsenin görmeyeceği küçük bir düğme var. Yaklaş, yaklaş... Oradan göremezsin.” Bu sırada mutfığa geçmişler, içeride bulunan garson kızları dışarı çıkartıp kapıyı sıkıca kapatmışlardı. “Şu küçük lekeye bastığında duvar hareket edip yana doğru kayıyor.” Mutfak tezgâhının altında, eviyein arka tarafında gizlenmiş bir düğmecikti bu. Bu düğmeye basıldığında eviyein arka tarafındaki duvar ancak bir insanın geçebileceği şekilde açılıveriyordu.

Tolga ilgiyle odayı incelemeye devam ederken Nadir de odanın kapısını açıp ofiste koşuşturan insanlara göz attı hızlıca. Melisa ve sekreter kız dışında kimseyle göz göze gelmedi. Onlar da zaten kuruldukları köşeden kapının ardında neler konuşulduğunu işitecek değillerdi. Ortamın hâlâ güvenli olduğundan emin olup odaya geri döndü ve kapıyı kapatarak bütün bunları neden yaptığıyla ilgili açıklama bekleyen arkadaş Tolga'ya baktı.

“Bak kardeşim bu düzenden sen ve Özge dışında hiç kimsenin haberi yok, aman ha...” dedi Nadir, gözlerini kaygıyla açarak. “Şimdi bu gizli oda ne alaka diyeceksin biliyorum ama yemin ederim olay tamamen bir fantezi... Tamamen bir devrimci refleks, bir fantezi... Belli mi olur? Belki bir gün biz de eski devrimci günlerimize döneriz. Bir umut değil mi insanı yaşatan? Bu umudun varlığı bile insanı hayata bağlıyor. Yaşamak için bir bahane üretmiş oluyor bu küçük fantezi bile. Sola inancımı hep diri tutacak bu

küçücük oda. Ama dediğim gibi bak Özge ve sen dışında bilen olmasın. Sonuçta...”

“Dur kardeşim dur artık... Bir sus da dinlen. Sakinleş de ben de anlamaya çalışayım şu olayı biraz.”

Tolga'nın şaşkınlığıyla eğlenen Nadir, gülüyordu. Melisa'nın kapıyı tıklattığını duyunca açıp, “Efendim Melisa? Bir şey mi diyecektin?” diye sordu. Gülümsemesi yüzünde asılı kalmıştı.

“Yok önemli bir şey değil. Biraz heyecanlıyım da. Ne bileyim kafam karışık sanki. Özel mi konuşuyordunuz?”

“Yo... Önemli değil. Bitti zaten konuşmamız. Gel birer kahve alalım mutfaktan. Konuşuruz.”

Temizlik ve servis işleriyle meşgul olan Ganimet'in mutfğa gelmesini beklemeden kendi kahvelerini kendileri hazırlayıp büyük salonda şimdilik en sakın yer gibi görünen pencere önüne doğru yürüdüler. Nadir, kapıyı arkasından kapatmayı da ihmal etmedi. Tolga'nın etrafı kurcalamaya devam edeceğinden emindi. İnönü Caddesi'ne yukarıdan bakan Nadir, aheste adımlarla yokuşu inen hafta sonu kalabalığına baktı keyifle. Ne kadar da sakın ve sıradan bir gün gibi görünüyordu. Yazdan kalma sarı bir sıcak ve denize doğru akan insan kalabalığı...

Kemikli ve biçimli yüzüne çok yakışan tatlı bir tebessümle Melisa'ya döndüğünde, genç kızın mahzun bakışları ve içe kapanmış kederli hali gözünden kaçmadı.

“Bizim genç mimarımız nasılmış bakalım? İş hayatı zordur bak, hazır mısın yeni hayatına?” diye sordu Nadir. Anlayışla ve dostça bakıyordu Melisa'nın yüzüne.

“Teşekkür ederim Nadir Bey, hazırım sanırım. Birkaç küçük pürüz kalsa da her şey yolunda gibi ama hayat da böyle değil midir zaten? Pürüzleriyle sevmek zorundayız onu.”

Melisa haklıydı. Pürüzleriyle sanki daha da güzeldi hayat. Nadir de kendi yaşamı içindeki pürüzleri düşündü bir an. Ahengi bozan tek bir kişi vardı onun hayatında, babası... Buna rağmen babasının hiç olmamasını istemezdi. Fakat annesi öldükten sonra ne kadar da az görüşür olmuştu babasıyla. Bazen şantiyelerde karşılaştıkları oluyordu.

Ne olduysa birdenbire torun delisi olmuştu adam. Her karşılaş-tıklarında “Torunlarımı özledim ben!” diyordu. Tamam da baka-lım torunlar seni özledi mi? Onlar da ilk zamanlarda dedeleriyle çok vakit geçirmek istiyorlardı ama büyüdükçe iyice uzaklaştılar dedelerinden.

Acaba bir davet beklemiş midir benden diye düşündü Nadir.

Babasıyla şantiyeye gittiği ilk günü hatırladı. Son model oto-mobilin içinde, babasının yanında gitmişlerdi şantiyeye. İşçilerin gözleri kocaman açılmıştı onları görünce. Hayranlıkla bakmış-lardı otomobile. O gün ne büyük gurur duymuştu babasıyla. Peki şimdi ne olmuştu da o günkü hislerine dair geriye pek bir şey kalmamıştı?

“İkimiz için de yeni bir başlangıç bu Melisa” dedi Nadir, derin bir iç çekerek. “Burası benim için de yeni bir hayat. Tabii sen âşık olduğunda kalbinde ve onurunda açılmış yaraları da onarmaya başlayacaksın. Böylece hayata yeniden sarılacaksın. Yepyeni bir ruh ve yepyeni bir bedenle yeniden doğacaksın. Lütfen buna fırsat ver olur mu?”

Küçük odadaki araştırmalarını tamamlayan Tolga sonunda gelmişti yanlarına. Konunun aşk olduğunu duyduğunda hiç tek-lifsiz o da daldı konuşmanın içine.

“Sanırım aşka da, ahlaka da, edebiyata da inancımı kaybedi-yorum. Düşünün ne okuyacak kitap, ne de âşık olunacak kadın bulabiliyorum” dedi Tolga.

Nadir lise yıllarından beri iyi okurdu. Seçici ve kaliteli bir okuma zevki vardı onun. Tolga'nın bu sözleri üzerine kendisinin sevdiği kitapları düşündü hızlıca. Sonra aklına Tolga'nın yazdıkları geldi. Evindeki yazma üzerine olan kitapları düşündü. Vladimir Propp'un *Masalın Biçimbilimi*, Berna Moran'ın *Edebiyat Kuramları ve Eleştirisi*, Fethi Naci'nin *Eleştiri Yazıları*, Virginia Woolf'un *Yazarlık Notları*, Stephen King'in *Yazma Sanatı*, Joseph Campbell'in *Kahramanın Sonsuz Yolculuğu*.

Bunları getirip Tolga'ya hediye edeyim. Belki de işine yarar, belki de ilerde gerçek bir roman yazar diye düşündü.

Bunların hepsini okumuştı ve aslında bir kez daha okumak isterdi belki ama Melisa'nın da dediği gibi kendisinin de yeni bir şeyler okuma hevesi bulamadığı oluyordu zaman zaman.

"Aslına bakarsan ben de okuyacak pek bir şey bulamıyorum" dedi sonra Nadir. "Yazılan hiçbir şeyde deha kııntısı dahi göremiyorum. Sanırım Tolga'nın yazmasını bekleyeceğim. Onun gibi adamlar yazar olmalı ama o da bir edebiyatçı değil sonuçta."

"Tolga Bey yazıyor mu?" diyerek hayranlıkla dolu şaşkın bakışlarını Tolga'nın üzerine çevirdi Melisa.

"Ohooo hem de nasıl. Ama sanırım sana okutmaz" diye karışılık verdi Nadir. Yaptığı espriye kendisi çok gülmüştü ama Tolga konuyla pek de eğlenir gibi durmuyordu.

Bu sırada ortama hızlı ve görkemli bir giriş yapan Berrak ve Arzu, bütün dikkatleri kendi üzerlerine çekmeyi başarınca kısa bir süreliğine de olsa hem sohbet durmuştu, hem de salonda çalışan işçi karıncalar... Herkes elindeki işe ara verip başlarını kaldırmış Arzu ve Berrak'a bakıyordu.

Albenisi fazla yüksek bu iki güzel hanım, hayatın donup kaldığı bir film karesinin içindeydiler sanki şimdi. Kuaförde işleri

uzayınca geç kalmışlardı. Aslında daha erken gelip işleri takip etmeleri iyi olurdu ama neyse ki Nadir buradaydı işte.

Arzu, Tolga'nın da burada olduğunu görünce rotasını o tarafa çevirdi hemen. İşveli ve havalı küçük adımlarla pencere önünde sohbet eden küçük grubun yanına gidip selam vermeye de gerek duymadan başladı konuşmaya.

Tolga ve Arzu arasında yaralayıcı, aşağılayıcı bir kavga hemen kopuverdi.

İkisi arasındaki düellonun kızışacağından çekinen Berrak araya girdi.

“Of rica ederim daha ilk dakikada başlamayın hemen! Nadir sen de duruma müdahale et lütfen. Bugün burada kan çıkmasını istemiyorum anlaşıldı mı?”

Her ne kadar Nadir'i uyardığını söylüyor olsa da Tolga'ya bakarak konuşuyordu Berrak. Bu yakışıklı ama ayarsız adama karşı ne kadar derin bir kırgınlık hissediyor olsa da onu Nadir'le tanıştırtıp bugün ortak oldukları bu ofisi kurmalarına aracı olduğundan dolayı da minnet duyuyordu. Berrak, Tolga'nın sadece bir kez seviştiği kadınlardandı belki ama Tolga sayesinde Nadir'le tanışması ve onunla başarılı bir iş arkadaşlığı kurması Tolga'ya karşı hissettiği kırgınlığı hafifletiyordu.

Hem şu an burada yaşanan gerginlikte Arzu'nun da payı yok değildi hani. Kendi kendine aranmıştı işte. Gelir gelmez canı sıkılmıştı. Berrak'la birlikte kapı kapı bütün kişisel gelişimcileri, nefes eğitmenlerini, reikicileri, şifacıları ve yaşam koçlarını dolaşıp servet harcadıkları mutsuzlukla dolu günlerini hatırladı. Onca çabaya ve paraya rağmen hâlâ mutsuzdu işte. Tolga'nın alay eder gibi söylediği tek bir cümleyle bile dağılıp gitmişti...

23. Bölüm

Örgüt

Saat 16.18

29 Ekim 1953'te ülkelerinde gerçekleştirilen Cumhuriyet Bayramı kabul resmine bütün hükümet ve meclis üyeleri katılıp da elçiliğin bulunduğu caddeye Türkiye Caddesi adı verilince olaylar iyice tırmandı.

Trablus Belediyesi dört önemli caddeye daha İstanbul, Ankara, Atatürk ve Fatih Sultan Mehmet Caddesi isimlerini verince tepkiler daha da büyüdü. Ülkenin gençlerine Türkiye tarafından eğitim bursu da veriliyordu. Burs alan yirmi beş öğrenci içinde harp okulunda okuyanlar da oldu.

Enver, Halil, Eşref ve Süleyman'ın babaları da Türkiye'de harp okulunda okuyan gençlerdendi.

Otel odasından çıkmadan evvel bellerine taktıkları silahların belli olmadığından emin olmayı istediklerinden son bir kez daha kontrol ettiler. Kimliklerini eleverecek hiçbir ipucu bırakmamışlardı arkalarında.

Bundan tam 104 yıl önce, kod adını taşıdığı Enver Paşa ve yoldaşı, Kuşçubaşı Eşref’le birlikte 19 kişi ülkelere gelmiş, hem kendi kaderlerini hem Türkiye’nin kaderini değiştirip gitmişlerdi. Geriye bıraktıkları örgütten kalan en büyük miras da inançtı.

Zamanla çok şey değişmişti ülkelerinde. Sadece dış basın ve yabancı ülkelerin oyunundan dolayı bu hale gelmiş olamazlardı. Halkın bu kadar kolay oyuna gelmiş olması üzücüydü. Neler olmuştu da bu hale gelmişlerdi? Diktatör denilen albay, vatandaşlarına çok büyük imkânlar sunmuştu oysa. Tüm yurttaşlara sıfır faizle kredi veriliyordu.

Öğrencilere yaptıkları tahsile göre oldukça yüksek ücretler ödeniyordu. Dünyanın en ucuz benzini ülkelerindeydi.

İşsizlere iş bulana kadar dolgun maaş ödeniyordu. Evlenen çiftlere bedelsiz konutlar veriliyordu. Yurtdışında tahsil yapan öğrencilerin ceplerine 2500 euro harçlık konuyordu. Otomobiller halka maliyetine satılıyordu. Ülkelerinin dış borcu yoktu. Eğitim ve sağlık hizmetleri bedelsizdi. Nüfusun yüzde yirmi beşi üniversite mezunuydu. Sokaklarda evsizler ya da dilenci yoktu... Oysa şimdi su bulmak bile ne kadar güçlü ülkelerinde.

“İnsanoğlu ne garip yaratık... Kuşlar gibi özgürce uçmak istiyor ama kanatları yok. Kaplan kadar kuvvetli ve cesur olmak istiyor ama ne gücü var ne de pençesi. Âciz yaratıklarız biz... Yapabileceğimiz tek şey beynimizi kullanıp plan yapmak. Tek üstünlüğümüz bu” dedi Enver Gezi Pastanesi’nin önünden geçtikleri sırada.

“Bizi diğer canlılardan ayıran şey belki de sınırsız isteklerimizdir” diye karşılık verdi Süleyman. Başı önde dümdüz yürüyordu.

“Şöyle düşün kardeşim. Elinde devasa büyüklükte bir balon var ve birdenbire sönuveriyor. Eski görkeminden ve gücünden hiçbir şey kalmıyor. Derken o büyük kurumu sorgulamaya ve varlığı hakkında şüpheye düşmeye başlıyorsun. Gerçekten var mıydı o yoksa hafızaların uydurması mıydı? İnsanın yaşadığı şeye kuşkuyla bakması ne demektir biliyor musunuz?” diyerek konuşmasına devam eden Enver, terliyordu. Bugün hava fazla sıcaktı. Nasıl eyllüldü bu böyle! Üzerlerindeki kıyafetler çok kalındı. Bunaldığını belli etmek istemiyordu. Sokakta renk vermek olmazdı şimdi...

AKM'nin önünden geçip Gümüşsuyu Askeri Hastanesi'nin önüne geldiler. Libya Konsolosluğu'nu gördüklerinde hepsinin kalp atışları yükseldi. İTÜ'nün önünden karşıya geçip Kabataş tarafına doğru yürümeye başladılar sonra. Yıldırım Mayruk'un atölyesinin önünden geçerken, Gezi olaylarından aşına olduğu Barbaros Şansal'ın burada terzi yamağı olarak çalıştığını hatırladı Enver. Zeki, fırlama, yaratıcı bir adamdı vesselam.

Eylem saati gelip çatığında dördü birlikte askeri hastaneye doğru geri döndüler. En büyük sıkıntıları bu hastaneydi. Tam da konsolosluğun karşısında askeri hastane mi olurdu? Ya işgüzar bir asker işe karışırsa ne olacaktı?

Aslında Sirte kıyılarında Akdeniz'in tuzlu serinliğine kendisini bırakıp zeytin ağaçlarının gölgesine uzanarak hayalinde bekleyip durduğu o güzel kadına şiirler düzmek isterdi ama biraz sonra silah sesleriyle yırtılacak olan caddelerden geçiyordu şimdi, eyleme ya da ölüme doğru yürüyordu arkadaşlarıyla birlikte. “Belki de aynı gökyüzündeki aynı uyuşuk buluta bakıp aynı hayalleri kuruyoruz... Hatta belki henüz birbirimizi tanımıyoruz. Buna rağmen ben yine de seni seviyorum” dedi hayalindeki sevgilisine. Belki de bu söylediğı bugün gerçekleşecekti! Ve her şeyin değişeceği saate çok az zaman kalmıştı.

24. Bölüm

Nadir, Tolga, Özge, Berrak

Saat 16.20

Salon giderek kalabalıklaşıyordu. Davetliler birer ikişer mekâna gelmeye başlamışlardı. Keyifli bir sohbetin mırıltılar halinde yükselen sesleri, çınlayan kadehler ve ara sıra da olsa patlayan tatlı kahkahalar yankılanmaya başlamıştı bile ofisin duvarlarında.

Kokteyle katılanlar arasında Sıla da vardı. Berrak, onun karnı burnunda ortalıkta gülümseyerek dolaştığını görünce şaşırdı. Kim davet etmişti ki bunu şimdi? Acaba Berrak'tan bir çıkarı falan mı vardı ki damlamıştı buraya bilmiyordu. Geçen yıl gece hayatında yaptığı taşkınlıklardan dolayı magazin çok konuşulan kızlarından biriydi. Üstelik Berrak'ın sevgilisini ayartmış, adamla bir gece yatmış, nasıl olduysa onunla evlenmeyi bile başarmıştı.

Burada olmasının bir nedeni olmalıydı mutlaka. Berrak onun hesapsız kitapsız bir iş yapmayacağını düşündü. Zaten artık herkesin bir diğeriyle hesabı vardı. Kimse çıkarına uymayan birine selam dahi vermiyordu. Tabii ki Nadir hariç...

Berrak'ın gözünde çok özel bir adamdı Nadir... Tolga iyi ki tanıtmıştı onları. Berrak bacaklarını Tolga'ya araladığı gece onunla ilk ve son kez seviştiğinin farkında değildi elbette. Onu bir daha arzulamayan Tolga'yı "Adi orospu çocuğu!" diye anmaya başlamıştı. Arkadaşlarına çekiştiriyordu onu. Nefretle hatırlıyor, lanetler yağdırarak çınlatıyordu kulaklarını. Ama Tolga'yı tanıyan arkadaşları "O

aynı kadınla ikinci kez yatmaz!” demişlerdi. Elbette bunu bir söylenti sanıyordu ve gerçek payı olduğunu düşünmemişti. Meğerse gerçekmiş, yaşayarak öğrenmek varmış Berrak'ın kaderinde. “Adi orospu çocuğu!” dedi içinden bir kez daha Berrak. Üç kocasına da yapmadığı şeyi yapmıştı Tolga'ya. Hayatında ilk kez bu kadar özgür ve kadınca sevişmişti. Bunu Tolga'yla defalarca yaşamak isterdi. Bir gecede üst üste beş kez orgazm olmuş, bu hazzı o geceye dek hiçbir kocasında yaşamamıştı. Onu zirveye çıkarıp orada yapayalnız bırakan ve bir daha da arayıp sormayan Tolga'yı affetmesi çok güçlü ama Nadir'le tanışmak onarmıştı her şeyi. Tolga onurunu almış ama dünyanın en iyi ve en dürüst adamını armağan etmişti ona.

Berrak'ın uzaktan uzağa Sıla'yı izlediği antrenin sonunda ki mutfak kapısı önünde de hararetli bir tartışma vardı. Bektaş, Ganime'te laf yetiştirmeye çalışsa da başarılı olamıyor gibi görünüyordu. Garip bir didişme vardı aralarında. Bektaş kendini ortama iyice yabancılaşmış hissediyordu. Oysa bunun gibi yüzlerce organizasyonda görev almıştı. Bu onun en iyi yaptığı işti.

Karşılama masasının arkasındaki odada sekreter Buse'yi esir almış olan Arzu, yine erkekler ve ilişkiler hakkında atıp tutmaya başlamış, kendince tavsiyeler veriyordu ona.

“Dene bakalım nişanlını. Evlenmek için para kazanma işini ona bırak. Bak bakalım seni terk edecek mi? Eğer bir kez yüzüstü bırakırsa emin ol yine bırakır. O zaman da gidene hoşça kal demeyi öğreneceksin tatlım...”

Arzu'yu ilgiyle dinler gibi yapsa da içten içe iyice bunalan zavallı sekreter de, “Bu sosyete gülleri de her şeyi en iyi kendilerinin bildiklerini sanıyorlar. Biz de salağız tabii. Sıkıysa önce kendin uygula bu sözleri!” diye geçiriyordu aklından.

Saat dördü geçtiği halde Özge henüz gelmemişti. Nadir'in gözü sürekli kapıya takılıyordu ister istemez. Tolga'nın da beklediği biri

vardı kuşkusuz. O da Jale'nin bir an evvel yanına gelmesini istiyor, onu düşlüyordu zihninde.

Tolga bir taraftan Jale'yi beklerken, bir taraftan da içinden âşık olduğunu kendine itiraf ediyordu.

Salonda her şey olması gerektiği gibi kusursuzca işliyordu. Bu düzen hali Nadir'i de Berrak'ı da fazlasıyla rahatlatıyor, motivasyonlarını yükseltiyordu. Berrak basının da burada olmasını çok isterdi ama bu konuda Nadir'in ricasına itiraz etmek istemediğinden sonunda basını davet etmemeye karar vermişlerdi. Nadir, gazetecilerin ellerinde fotoğraf makineleriyle ortalıkta dolaşmalarını, milletin özel konuşmalarına kulak kabartarak ortamda tedirginlik hissi yaratmalarını istememişti. Konuklarının kendilerini rahat hissetmeleri Nadir için önemliydi. Varsın rahatça gülüp sohbet etsinler, diledikleri kadar içip bir arada olmanın tadını çıkarsınlar. Nadir için kokteylin önemi sadece yeni başlangıcına resmiyet kazandırmaktı. En çok da kendisine.

Ortamda gazeteci olmadığı halde heyecanlıydı Berrak. Hem Arzu'nun genç sevgilisi de gelmişti. Nihayet arkadaşının da keyfi yerindeydi. Yüzü gülüyor, kadeh kaldırıp kahkahalar atıyordu ama kokteyle de ilgilense iyi olurdu. Etrafında kimse yokmuş gibi jigolosunun dudaklarına yapışması, hatta bazen çocuğun vücudunu okşayıp gömleğinden içeri elini sokması rahatsız etmişti Berrak'ı. Bazı davetliler Arzu'yu ve kendinden on yaş küçük jigolosunu işaret ederek alay eder gibi gülüşüyorlardı kendi aralarında. Gidip uyarsa mıydı acaba? Hareketlerine çekidüzen vermesini söylese miydi? Keşke çağırmasaydı onu buraya. İki kadeh içtikten sonra yoldan çıkacağını tahmin edememişti.

Arzu'nun oynaşıp durduğu delikanlı muhtemelen yirmi beş yaşından büyük değildi. Yanık tenli ve kaslıydı. Tüysüz, küpeli ve metroseksüel bir çocuk... Eli kolu Arzu'yla oynaşsa da gözleri radar kadar keskin dolanıyordu etrafta.

Nihayet Tolga'nın beklediği Jale ve Nadir'in dört gözle beklediği Özge gelebilmişlerdi. Nadir'in beklentisinin en önemli sebebi, kendini en çok Özge'ye ispat etmek istemesinden kaynaklanıyordu. Çünkü insan en çok kendini sevdiklerine karşı ispatlamak ister.

Jale geleli henüz birkaç dakika olmuştu. İşleri sandığından uzun sürmüştü. Gelir gelmez gözleri Tolga'yı aramış ama Tolga'nın başkalarıyla derin konuşmalara daldığını görünce tokalaşıp bu masaya gelmişti. Arzu'yu daha önce kendi bürolarında birkaç kez görmüştü çünkü.

"Jale'ciğim bak seni karım Özge'yle tanıştırayım" diyerek araya girdi Nadir. "Özge'ciğim bak bu genç hanım da bizim Tolga'nın asistanı."

Özge tebessüm ederek tokalaştı Jale'yle. Bu genç ve güzel kızın Tolga için özel bir anlamı olduğunu hemen hissetmişti Nadir'in sesindeki tınıdan. İşte erkeklerin anlamadığı şey buydu. Kadınlar her şeyi hemen hissederler. Sonuçta yirmi yıldır tanırdı Tolga'yı. Şimdiye dek hiçbir kadını koruduğunu görmemişti onun. Jale, belli ki Tolga'nın alışkın olduğu kadınlardan farklıydı.

Nadir, masalarına gelip kanepe servisi yapan garsonun yarattığı boşluktan faydalanarak Jale'nin kulağına eğilip fısıldadı:

"Yaşamı boyunca hep birisini bekledi o. Dervişler gibi sınıadı her kadını. Ama o sınavdan kimse geçemedi. Belki de yaşamı boyunca hep bu sınavı başarıyla geçecek kadını bekledi. Bu tür adamlar, bekledikleri kadını bulduklarında ondan asla vazgeçmezler ve aldatmazlar..."

“Nedir bu? Kulaktan kulağa mı oynuyoruz birader? Fısıldaşmayın!” diyen Tolga masaya yaklaşırken, kendisi hakkında konuşulduğunu sezmiş gibiydi.

“Sen de asistanına kimse yaklaşmasın istiyorsun kardeşim. Nedir bunun sebebi?” dedi Nadir, sesindeki imayı gizleme gereği duymadan.

“Ne alakası var canım?”

Jale’yle ilgili hisleri konusunda şimdi daha da emin olmuştu Özge. Bu kız başka şeyler hissettiriyordu Tolga’ya. Kesinlikle öyle olmalıydı. Tolga yaramazlık yaparken yakalanmış çocuklar gibi ne söyleyeceğini, ne yapacağını şaşırmış gibi davranıyordu.

Berrak kocasını davet etmemişti bu açılış kokteyline. Bugün yurtdışına seyahat edecekti zaten. Fakat dün geceye kadar karısının gözlerinin içine bakıp davet edilmeyi beklemiş, uçuşunu her an iptal etmeye hazır umut içinde debelenmişti ama umduğu gibi olmamıştı. Berrak yurtdışı seyahatinin daha önemli olduğunu söyleyince boş yere davet beklemeye de gerek kalmamıştı.

Bu arada Melisa, Tolga ve Berrak arasındaki konuşma hararetli bir şekilde devam ediyordu. O sırada Selim adındaki borzacı bir adam masaya yaklaştı bir sümüklüböcek gibi. Tolga ve Melisa bu adamı hiç sevmezlerdi. Melisa, Selim’in mesleğinden de hareket ederek yeniden iddialı bir cümle daha etmeye cesaret buldu içinde:

“İnsanlar her şeyin fiyatını gayet iyi biliyor, ama değerini asla... Şunu unutuyorlar ki, fiyatı belirleyen belki insanlar ama değeri belirleyen emektir.”

Genç kızın attığı pası çabuk karşılayan Selim, yanıt vermekte hiç gecikmedi. Belli ki bu eleştiriyi ilk kez almıyordu. Ne karşılık vereceğini çoktan bilir gibiydi.

“Açıkçası tek bir değer vardır, o da satın alınabilme değeri. Satın alınabilme değeri hiç kimsede sandığınız kadar çok yüksek değil bence.”

Tolga, tavrını sevimsiz bulduğu adamın zihninden de ifrit olmuş, içi bulanır gibi yüzünü ekşiterek araya girmişti.

“Baktığın her insanda pislik, kötülük, üçkâğıtçılık ya da fitne görüyorsun ve aslında onların değerini gördüğünü sanıyorsun. Oysa gördüğün şey ne biliyor musun? İçinin aynasını görüyorsun o başkalarında. Tüm insanlarda gördüğün aslında sensin. Onlara bittiğin her değeri de aslında kendine biçiyorsun.”

“Nasıl yani anlamadım?” diyen borsacının yüzü asılmış, morali bozulmuştu. Pençelerini çıkarmaya hazır bir tavırla, kafa tutar gibi konuşuyordu. “Ne söylemeye çalışıyorsun sen Tolga Bey, açık konuşsana?”

“Senin anlayabileceğin şeylerden bahsedersen eğer, kendimi ölmüş bilirim. Git parayı tuvalette kıcına sok. Ancak o zaman anlarsın o paranın değerini!” diyen Tolga, karşısında kabaran borsacıya karşı geri adım atmadı. Fakat Selim tüm asalaklara has sırtı-şıyla, sanki hiçbir şey olmamış gibi hemencecik başka bir masaya kayıverdi.

“Bazen sevdiğine karşı acımasız olmalısın” dedi Berrak, masasına gelip mutlu aile hayatını başkalarının gözüne sokmak konusunda ne kadar da hevesli olduğunu gizlemeyen Sıla’ya... Kadının konuşmasına fırsat tanımamak için yapabileceği en iyi şey ona yukarıdan bakarak dersini vermeye devam etmekte.

Berrak şen kahkahalar atarak anlatıyordu da anlatıyordu.

Berrak'ın eğleniyor olması Arzu'nun dikkatini çekince o da Nadir gibi sohbeti tatlı bir adamla vakit geçirmek isteyerek dahil oldu konuya.

“Senin gibi iyi adamların aşkı, sevgisi nasıldır acaba diye hep merak ederim. Hayatım boyunca hep hızlı adamlarla beraber olduğum için gerçekten merak ediyorum iyi adamları.”

“Bilmem...” diye karşılık verdi Nadir. Duyduğu iltifattan da gayet hoşnut görünüyordu.

Vakit henüz erken olmasına rağmen Arzu üçüncü votkasını da dikmişti kafaya. Yanındaki jigolosu da sessiz sedasız etrafı kesmeye devam ediyordu azimle. Hatta Sıla'yı gözüne kestirmişti ki, kadının hamile olduğunu fark edince üzüldü. Yoksa tam ağzına layık kolay bir lokmaydı.

Özge, etraflarında bütün bu olan bitenleri midesi bulanarak izliyor, fakat kocasına duyduğu sevgiden dolayı sesini çıkarmıyordu. Kokteylin bir an evvel bitmesini diliyordu içinden. Tamam belki üniversitelerde de durum buradakinden çok farklı değildi. Tanıdığı ne kadar hoca varsa eşlerini bırakmış asistanlarıyla evlenmişlerdi. Orada da para ve kariyer uğruna verilen haysiyetsiz savaşlar, siyasi oyunlar vardı. Hatta Özge'ye göre asıl cehalet yuvası, üniversitelerdi. Ama şu salonda gördüğü insanlar...

Jale hiç katılmıyordu sohbe. Farkında olmadan ara sıra eli Tolga'nın eline değiyor, bu küçük temas anları bile genç kızın basını döndürmeye yetiyordu.

Şimdi, şu an, burada bile arzuluyordu Tolga'yı. Islandığını hissediyordu Tolga'ya her dokunuşunda. Bir ara kendini tutamayıp

Tolga'nın kulağına, “Şu masanın altında senin olmak istiyorum” bile dedi.

En olmadık yerlerde bile sevişmeye bu kadar hazır bir kadının üstelik bunu özgürce düşleyip ifade edebilmesi Tolga'yı tahrik etmişti. Bu kızla ilgili her şeyi sevmeye başladığını hissediyordu Tolga. İlişkilerde yaratıcılık çok önemliydi.

Bazıları ne kadar içerlerse içsinler başıboş bırakamazlar kendilerini. Boşluğa atlamaya cesaret edemezler bir türlü. Bir tarafları hep ayık ve kontrolde kalır onların, Melisa gibi... Oysa insanın en büyük kamburu otokontroldür. Zaman zaman da olsa kendini kaybetme özgürlüğünü tatmaları gerekir. İnsan kendinin dışında kendine aykırı şeyler yapabilmeliydi fakat Melisa'nın buna cesareti yoktu ya da bunu nasıl yapabileceğini henüz bilmiyordu.

Melisa konuşurken, Arzu da geçmiş günleri hatırladı. Gayri-ihiyari bir soru attı ortaya. Daha çok kendisiyle konuşur, kendini sorgular gibiydi.

“Neden bir fahişeye ihtiyaç duyar ki bir erkek? O fahişe benim yapamadığım neyi yapabilir ki, benim veremediğim hangi duyguyu verebilir ki kocama?”

“Belki de senin asla kabul edemeyeceğin şeyleri yapıyordur kocan onunla” diyerek üstüne gitti Tolga. Bilerek acıtmaya devam ediyordu Arzu'yu. O bu muameleyi sonuna kadar hak ediyordu Tolga'ya göre.

“Hem sadece o değil ki... Siz erkekleri tanımıyorsunuz” diye devam etti Tolga... Hızını alamamıştı. Susmaya niyeti yoktu. “Erkekler başka hamurdan yoğrulmuşlardır. Aynı toprağa yıllarca arı vermeden hep aynı ürünü ekersen o toprak çölleşir, verimi düşer. Peki ya insan hep aynı insanı nasıl sevebilir? Sevdiğini iddia edenlerin kalplerinin bir çölden farksız olduğunu düşünüyorum ben.

Cinsel farklılıkların gerilimi ve çekiciliği olmadan, hayat ne kadar da renksiz olurdu.

Hem bir deney vardır bilir misiniz? Bir ahıra azdırılmış bir koç yerleştirilmiş. Sonra yanına yine azdırılmış bir koyun verilmiş. Bizim koç gidip üç dört posta koyuna kaymış. Sonra bir köşeye çekilip beklemeye başlamış. Deneyi yapanlar da beklemiş tabii. Bir süre sonra koça hiçbir hareket gözlemlenmeyince o koyunu çıkarıp başka koyun salmışlar ahıra. Koç çekildiği köşeden gelip yeni koyuna sokulmuş, bu kez ona kaymış. Derken yine küsüp depresyona girmiş. Yine beklemeler falan. Sonunda o koyun da çıkarılmış ahırdan yenisi gelmiş. Bakmışlar ki sonuç hep aynı. Uzmanlar içerideki koyunu alıp bu kez ilk koyunu yollamışlar koçun yanına. Peki ne yapmış bizim koç?”

“Ne yapmış?” diye soran tek kişi Arzu’ydu.

“Koyunun yüzüne bile bakmamış.”

“Yani siz de mi böyle olmak istiyorsunuz?” diye araya girdi Berrak.

“Hayır onu söylemek istemedim. Sadece erkek türünün durumunu açıklayabilmek için anlattım bu hikâyeyi. Elbette biz hayvan değiliz, biraz daha evrilmişiz koça göre. O hayvani cinselliği aşkla taçlandırmışız biz. Aşk bizi bu tür hayvani dürtülerden alıkoyar. Ama aşk da bir yere kadar. Siz kadınlar da bunu anlamıyorsunuz.” Küçük bir suskunluktan sonra devam etti Tolga.

“Her aşk bir temrin gerektirir. Benim hayatım ise gerçek aşkıma ulaşmak için sahte aşklarda temrin yaparak geçti” dedi Tolga, Jale’nin ona hayranlıkla bakan güzel yüzüne.

İkisi arasındaki sessiz iletişimi Nadir de görüyordu. “Donald Symons, *İnsan Cinselliği Üzerine İnceleme*’sinde bir hikâye anlatır” diye söze girdi Nadir, Tolga’nın Jale’ye kilitlenip susmasını fırsat bilerek. “Devlete ait bir tavuk çiftliğine iki denetçi inceleme için

giderler. Bunlar karıkoca iki denetçidir. Kümesin yanından geçerken kadın denetçi oradaki görevliye, ‘Bir horoz günde kaç kez ilişkiye giriyor?’ diye sorar. Görevli de, ‘Onlarca defa’ diye cevap verir. ‘Bunu benim eşime geçerken söyleyin olur mu?’ der kadın sırtarak.

Arkalarından kadının kocası gelir ve tam kümesin yanından geçerken biraz önceki görevli, adama karısının söylediklerini söyler. Adam görevliye bakar ve ‘Acaba o horoz aynı günde bunu bir tavukla mı yapıyor yoksa bütün tavuklarla mı yapıyor?’ diye sorar. Görevli, ‘Her tavukla ayrı ayrı yapıyor’ diye cevap verir. Adam da, ‘Sen de bunu karıma iletiver’ der.”

Masada herkes gülüşürken Berrak kızgın bakışlarını Tolga’ya çevirip, “Kadınları çok iyi tanıdığını sanıyorsun ama yanılıyorsun bence. Bir gün biri öyle bir çembere alacak ki seni feleğini şaşıracaksın” dedi. Biraz önce anlattığı hikâyede ima ettiği şeyden dolayı alınmışa benziyordu.

25. Bölüm

Kokteyl: Ortam Isııyor... Tolga Anlatıyor...

Saat 17.24

Saatler ilerledikçe konular kesik kesik ve birbirinden bağımsız bir hal alıyordu. Tolga ve Nadir gruptan ayrılıp temiz hava almak için balkona çıktılar. Konuşmalarına orada da devam ettiler.

“Bazen beynimi çıkarıp masanın üzerine koyarak ona karşıdan bakmak istiyorum. Sen ne mene şeysin demek istiyorum. Bir sık-tir git, rahat bırak beni demek istiyorum” dedi Nadir.

“Benimki daha da ilginç” diye karşılık verdi Tolga. “Hazzın çukurundan kendimi çekip çıkaramıyorum. Geçen gün hıyarın biriyle edebiyat konuşmaya başladık. Aslında edebiyat da değil, aşktan çıktı yine bu mevzu. Yok aşk çift kişilikmiş filan... Ben aşk tek kişiliktir deyince patladı olay. Kendisini sevmeyen bir insan başkasını sevebilir mi? Oradan dönüp dolaşıp edebiyat, şiir, roman mevzuuna geçti. Yok şiir mi tek kişilik, roman mı vesaire devam etti.”

Tolga o anı tekrar yaşıyormuşçasına yeniden sinirlendi. Sinirlendiği zaman ellerine hâkim olamıyor, fazlasıyla hareket etmeye başlıyorlardı. Konuşmasına hararetle bir şekilde devam etti.

“Tamam kardeşim şiir peygamber işi, edebiyatın tepesi, ama baksana topluma, şiir insan ister, şiir sokak ister, şiir isyandır, şiir devrimdir, şiir ancak yüksek sesli bir enstrümandır. Roman gibi değil. Roman tek kişiliktir. Toplumların yalnızlaştığı dönemlerin

edebiyatıdır. Roman kaçıştır, roman sığınmaktır kelimelere. Suskundur roman. Şiir ise alabildiğine çığırtkandır. Ne zaman toplumsal hareketlilik artsa şiir öne çıkar. Bak Gezi’de bile ne çıktı, ‘Şiir sokaktadır, şiir duvardadır!’ çıktı. Toplum içe kapandıkça roman öne çıkar, devrimcileştikçe şiir öne çıkar.”

İki eski dost ellerinde içki kadehleriyle asırlık binanın Boğaz’ı gören balkonunda sohbetle devam ederlerken ılık bir esinti ikisinin de yüzlerini yalıyordu.

“Sanat ne yazmak, ne şiir, ne resim, ne de müzik vesairedir, sanat yaşamının tam da kendisidir. Ne kadar uzaklaşır sanatçı yaşamdan sanatı da o kadar anlamsızlaşır ve sadece kendi kendini tatmin eden bir salaklar güruhuna hitap eder” diye devam etti Tolga. Sigarasından derin bir nefes aldı. Gençliğinde yaptığı gibi dumanı ağzından halkalar çıkararak salmaya başladı.

Nadir bir taraftan Tolga’nın ağzından çıkan duman halkalarına bakarken, “Sanatçı ve zanaatkâr arasındaki fark ne biliyor musun? Sanatçı tanrı gibidir baştan yaratır, tersyüz eder, o hem yok edici hem de yaratıcıdır. Zanaatkâr ise sadece taklit eder. Müthiş taklit eder. Sanatçı edepsizdir, ahlaksızdır, zanaatkâr tam tersine edepli ve ahlaklı olandır. Sanatçı kendi ahlakını yeniden yaratan kişidir. Kendinden önceki ahlakı yıkmaya çalıştığı için ahlaksız gibi gelir insanlara, zanaatkâr ise var olan ahlakı yaşayan ve yaşatan kişidir” dedi.

Nadir ve Tolga, hava almak için çıktıkları balkondan masalarına geri döndüklerinde, Berrak da paşa dayısıyla yaptığı sohbetten sıkılmış yanına Arzu’yu da alarak önce tüm masaları dolaşmış sonra da Nadir ve Tolga’nın yanına gelmişti.

“Ah ah!... Acı biber gibi bir hayatınız var fark etmiyor musunuz? Dokunmak, sürtünmek, girmek, çıkmak... Karnın doyuyor ama ağzında hep acı bir tat” dedi Berrak. Ne söylemeye çalıştığının kendi bile farkında değilmiş gibiydi. Bu anlamsız laf kalabalığına artık daha fazla dayanamayacaktı Özge ama kendini tutmak zorunda olduğunu biliyordu. Bütün bu aptal kadınlara kocasının kariyerini ve itibarını düşünerek katlanacaktı.

Masaların üzerindeki yiyecekler azaldıkça yenileriyle tazeleniyordu. Gözucuyla ortamı takibe almış olan Nadir, catering firmasının hizmetinden memnun olmuşa benziyordu. Boşalan kadehler doluyor, masalar her serviste temizleniyor, garson kızlar güler yüzleriyle ortalarda dolanıyorlardı.

Çok geçmeden Özge ve Tolga kendi aralarında sohbet eder olmuştu. Her ne kadar pek sık görüşemeseler de ikisi de birbirlerini dinlemekten hoşlanırdı. Tolga'nın hiçbir aşırılığı dokunmazdı Özge'ye... Onun içindeki muzır ama zeki çocuğu iyi tanırdı. Kocasıyla ne kadar da zıt karakterdi ikisi... Engels'in dediği gibi doğadaki en güzel uyumu sağlıyorlardı böylece. Zıtların birliği...

Bir şeyin ancak kendi zıddıyla hayat bulabileceği, var olabileceği ve gelişebileceği gerçeği idi bu. Kocasıyla evlendiğinden beri evlerinin içinde hayaleti hep dolaşmış bir adamdı Tolga. Ailenin bir ferdi sayılırdı artık. “Seni kaltak. En sevdiğim adamı elimden aldın” demişti bir defasında Tolga. Yaşadığı şoku uzun bir süre üzerinden atamamıştı Özge. O zamanlar gençti, fazla toy ve alıngandı...

Oysa bugün kocasından sonra en güvenebileceği adamın Tolga olduğunu biliyordu. Yine de birbirlerini yemekten hiç vazgeçmemişlerdi.

Söz gazetelerden açılıp da yazma sanatına gelip çattığında Tolga'nın birdenbire yükselen iştahı ve hevesi gözünden kaçmamıştı Özge'nin.

“Haber yazmak, gazete yazıcılığı yapmak teknik bir iştir” dedi Tolga. “Haber yazıcıları görüneni yani yüzeyde olanı merak uyandıracak şekilde yazma zanaatı yaparlar. Fakat yazarlık öyle değil. O görünmeyeni yani yüzeyin altında gizlenmiş olanı açığa çıkarmak ister. Onu hissetmektir. His diyorum çünkü tam olarak bilmek bilimin görevidir. Hislerle ilerleyip o yolu açmak yazarın işidir. İşte bunun için derine ineceksin. Orada kalacaksın. O derinlerde kaybolma riskini göze alacaksın. Yazarlık, karanlık bir mağarada oturmaktan gözleri karanlığa alışmış bir çocuğu gün ışığına çıkarabilmektir. Onu kör etmeden, ürkütmeden...”

Yazmak sadece yetenek işi değildir diye düşünürdü Tolga. Deha da gerektirirdi. Sadece yazma yeteneği olanlar, güzel cümleler kurarlar, güzel betimlemeler, güzel tarifler yapabilirler ama bu ağızdaki tattan ibarettir. Asıl doyurucu olacak olan, kimsenin cesaret edemediğini ortaya koyanların sunduğudur.

Gerçek yazarlık ya da büyük yazarlık hem yetenek, hem de deha gerektirir ama bu ikisi yine de yetmez. Hem yetenekli hem de deha sahibi olabilir bir insan ama cesareti yoksa sonuca tam olarak ulaşamaz. Bu üç özellik yazarda bir araya gelirse o yazar gerçekten büyük yazardır artık.

Tolga bir kitabı okurken daha en başından yazarın derdi nedir diye bakanlardandı. “Neden yazdı bunu?” sorusu okurken sürekli kafasındadır. Yazarın bir derdi yoksa, o yazarı kafadan silip atardı.

Masaların arasında tek başına dolanıp göz göze geldiği insanlara zoraki bir tebessümle selam veren Sıla, buraya geldiğine çoktan pişman olmuştu bile. Hem zaten kokteyl işin bahanesiydi. Buraya asıl geliş nedeni Berrak’ın elinden aldığı adamı kendine nasıl da âşık etmeyi başarıp bundan böyle onun esas kadını olduğunu Berrak’la birlikte cümle âleme ilan etmektir. Şişmiş koca karnını da durumunun kanıtı olarak getirip dayamıştı milletin burnuna.

Borsacı Selim de aynı hissiz ve saçma tebessümle bakınıyordu etrafa. Duvarlara bakarken bile değişmiyordu yüz ifadesi.

Gelenlerden bazıları, çoktan kokteyli terk etmişlerdi bile.

Salonun sohbeti en bol en eğlenceli masası Nadir ve Tolga’nın-kiydi yine. Tartışmaların ardı arkası kesilmiyordu. Sohbetlerine uzaktan da olsa kulak kabartanlar yok değildi.

Tolga önce Berrak sonra Arzu’yu paramparça ettikten sonra bu kez başka birini gözüne kestirdi. Saçma sapan konuşmalarından ve yarım yamalak tarih bilgisiyle etrafına ahkâm keserek anlattıklarını iştikten rahatsız olduğu paşa dayının yanına gidip ayrıldı masadan. Tolga’nın gitmesiyle birlikte, Nadir de Jale’nin kulağına doğru eğilerek, “Tolga aslında hepimiz kadar duygusal ve içi aydınlık bir adamdı. Ama romantizmini dışa vurmak dünyanın en ağır yükü gibi geliyordu ona. Yapış yapış bulduğu o romantizmi aslında ne kadar özlediği belli olmuyor mu?” dedi.

Tolga hakkında onu en iyi tanıyan adamdan bunları işitmek heyecanlandırmıştı Jale'yi. Nadir susmasın ve ona sürekli Tolga'yı anlatsın istiyordu. Neyse ki Nadir de kızın bu dileğini sezmiş gibi, arkadaşını anlatmaya başladı Jale'ye.

“Bazı edebiyat eserlerinde gördüğü evlilik teklifleri ve bu durumun psikolojik yansımasını merak ettiğinden dolayı Tolga sırf şaka olsun diye, hatta kendisi de bu edebi mizaha bir katkı sağlamak amacıyla bir gün annesini kız istemeye gönderdi. Ta çocukluğundan tanıdığı mahalle arkadaşı Sema'yı istemeye gittiler. Şakayı o kadar uzattı ki, farkında olmadan kızla önce nişanlanmış, sonrasında da kısa sürede evlenmişlerdi. Üniversiteyi yeni bitirdiği yıldır. İşe yeni başlamıştı. Tolga, şeytani cesaretini ve inadını kanıtlamak için bu evliliği bugüne kadar sürdürdü.”

Jale artık bu adamı daha da çok seviyordu.

26. Bölüm

Paşa, Bektaş

Saat 17.33

Davetliler balkonda kendilerine yer bulamayınca bazıları kapı önünde sigara içmeye başladılar. Apartman içinde sigara içmek yasaktı ama bugün açılış olduğundan kapıcı da kimseyi uyarma gereği duymamıştı.

Artık kokteylin sonuna yaklaşıyorlardı. Sohbetler azalmaya, sigara molaları artmaya başlamıştı. Birçok davetli veda ederek ayrılmışlardı kokteylden. Heyecanlı kalabalık seyreliş, kalanlarsa yorgun görünüyorlardı.

Özge kapı girişine yakın masalardan birinde Melisa'ya bir şeyler anlatmakla meşguldü.

Özge ilk anlarda Melisa'yı pek sevebileceğini düşünmemişti ama karşısında duran bu zarif ve akıllı kızın epey bir yaşam deneyiminden geçmiş olduğu düşüncesindeydi şimdi.

“Bu işi de sağ salım hallettik” diye düşündü Nadir. Her şey yolunda gitmişti. Ne bir aksilik olmuştu ne de bir kusur vardı. Müzikler şahaneydi, servis şahaneydi... Ama Nadir'in bilmediği bir

şey vardı ve görevlileri neredeyse hatasız çalıştılar. Ne bir bardak kırıldı salonda ne şişe devrildi. Huzurlu gün henüz bitmemişti.

Pazartesi günü iş maratonu doludizgin başlayacaktı. Asıl serüven bundan sonraydı. Nadir, yeni ofisinde büyük işler başarırken hayal ediyordu kendini.

Tam her şey yolunda diye düşünürken birinin kokteyl salonuna koltuk istediğini işitti. Olaya müdahale eden Berrak, kendi odasından bir koltuk getirtti hemen. Paşa dayısı ayakta durmaktan yorulmuştu ve balkonun önünde bacak bacak üstüne atarak sigara tüttürmek istiyordu.

Berrak'ın paşa dayısı çevresi tarafından pek de sevilen biri değildi. Ortalıkta gerinerek insanların üzerine yürür gibi dolanması Nadir ve Tolga'yı da germişti fakat yine de büyütülecek bir mevzu değildi bu.

Şimdi kokteyl alanına koltuk istenmesi garip olmuştu tabii. Herkes ayakta içki ve yiyecek stantlarının etrafında dikilirken paşa dayının koltuğa kurulması tuhaf olacaktı. Hem de saatlerdir ayakta duran iki yaşlı kadın gıklarını bile çıkarmıyorlarken. Bunlar Berrak'ın büyük teyzesi Nuriye Hanım ve zenginler zengini Leyla Hanım'dı.

Garsonların balkon kapısının önüne yerleştirdikleri koltuğa kurulan adam, Osmanlı döneminden kalma bir tabaka çıkardı cebinden. Osmanlı'ya ait tabakadan, çıka çıka bir Amerikan sigarası çıktığını görünce gülümsedi Nadir. Renksiz ince dudakları arasına ısırır gibi sıkıştırdığı sigarasını yakıp derin bir nefes çekti içine paşa...

Salondakilerin ilgisi de birdenbire paşaya dönmüştü ister istemez. Tolga'nın delici bakışlarla paşayı izlediğini fark eden Nadir, koluyla arkadaşının koluna vurdu hafifçe. Onu daldığı öfkelili uykusundan uyandırmak ister gibiydi. Berrak, ortağına bir

açıklama borcu olduğunu düşünmüş gibi “Paşa birden çöktü” dedi. “Emekli olduğu gün çöktü adam... Yirmi yaş ihtiyarlardı o gün. Halbuki daha neler neler yapacaktı. Planları vardı. Ama altındaki koltukla birlikte emrindeki köle askerleri gidince yaşlandı birdenbire. Bu ihtiyarlığın kocamakla ilgisi yok, içten içe çürümenin bir işareti bu...”

Tolga koltuk sevdalılarından ve bürokratlardan nefret ederdi. En az siyasetçi salaklardan nefret ettiği kadar. Sigarasını içtikten sonra onca zahmetle emrine tahsis edilen koltuğundan kalkıp yeğeni Berrak'ın ortağı ve arkadaşlarıyla bir arada bulunduğu masaya geldi paşa.

“Güzel yeğenim benim. Başarılı kıyım. Umarım her şey istediğin gibi olur” dedi kulak tırmalayan hırıltılı sesiyle.

Paşa eski alışkanlığıyla, karşısındakinin elini sıkarken onun beş parmağını kıracak kadar ezmezse eğer kendini ibne sanacaklarını düşünen yavşağın tekiydi. En azından Tolga böyle düşünüyordu paşanın elini sıkarken.

Bazılarının bilgisi yüzeysel ama o kadar çeşitlidir ki her durum için yerli yersiz ya bir atasözü, ya bir masal, ya da mitolojik bir öykü bulur içinden. Hiç olmadı bir şairden bir dize okuyuverir... İşte bu paşa dayı tam da böyle bir adamdı...

Yeğenini övüp masadakilerin parmaklarını iştahla ezdikten sonra, “Olsa ile bulsayı ekmişler, hiç bitmiş” diye bir söz attı ortaya durup dururken. Herkes bir anda Nadir ile Berrak'ın ortaklığı hakkında konuşacak sandı ama sonrasında yeğeninin omzunu sıvazlayarak, “Güçlü olacaksın bu hayatta kıyım. Bunu sakın unutma” dedi. Az önce söylediği deyimini ne anlama geldiğinin anlaşılmasını ister gibiydi.

“Erkek dediğin güçlü olmak zorunda derdin sen hep. Artık kadınlar da mı güçlü olmak zorunda dayıcığım?” diyen Berrak'ın

bu sorudan sohbet başlatmak gibi bir niyeti yoktu. Eski günleri hatırlayıp küçük bir espri yapmıştı kendince.

Dayısının evine onu ziyarete gittiği günler düştü aklına Berrak'ın. Her şey nasıl da düzenliydi o evde. Kapıdan girer girmez insanın yüzünü kesen o soğuk havayı hissetti sanki üzerinde. Çok korkardı o evde bulunmaktan. İzinsiz ayağa bile kalkmazdı. Çıt çıkarmadan öylece oturup televizyon izlerdi.

Berrak'ın sorusu paşadan önce Tolga'yı kamçılımıştı. Bu fırsatı değerlendirmek zorundaydı.

“Çoğu erkek neden büyük bir penis ister bilir misiniz? İşyerinde kendi kapasitesinin üstünde bir performans göstermek zorundadır çünkü... Mahallede güçlü görünmek zorundadır ve ailesinin geçimini sağlamak zorundadır. Üstüne üstlük gece karısını becerip onu tatmin etme zorunluluğu da var. İşte erkek, bütün bunları büyük bir penisle yapabileceğini zanneder.”

“Konuyu yine aldın döndürdün gelip sike taşığa bağladın ya helal olsun sana” dedi Arzu, Tolga'nın söylediklerini küçümser gibi umursamaz bir tavırla.

“Kızım bundan daha temel bir duygu mu var? Üçüncü sırada yer alıyor işte!” diye çıkıştı Tolga. “Birincisi açlık, karnını doyuracaksın. İkincisi barınma, kafanın üstünde bir çatı olacak. Bu iki koşul sağlandıktan sonra insanın düşündüğü tek şey cinsellik. İnsanın doğası bu... Sen insan doğasına karşı gelerek onun ilerlemesini sağlayamazsın.”

Tolga'nın bakışları daha ilk penis kelimesini duyduğunda aslında donup kalmış olan paşaya çevrildi bu kez.

“Evet paşa dayı! Peki ya sen ne diyorsun cinsellik konusunda? Karını hiç aldattın mı doğruyu söyle?” dedi.

Paşa çok da şaşırmış görünmemeye çalışarak, vakur ve soğuk duruşundan ödün vermeden, “Ben gençliğimde sevdiğim kadına

sadık kalmak isterdim ama asla başaramazdım. Şimdi yaşlandım. Karımı aldatmak istiyorum ama yine başaramıyorum. Hayat kadar çelişkili bir durum değil mi?” diye cevap verdi.

Paşanın bu sözleri herkesi güldürdü. Hatta Tolga'yı bile yumuşattı. Paşayla ilgili önyargılarının kırılmaya başladığını bile hissetti o an Tolga. Ne de olsa zekice yapılan ya da söylenen her şey tolerans sağlayabilirdi Tolga.

Tolga uzmanı olduğu bu konuda biraz da paşayı delirtmek için ahkâm kesmeye devam etti, tolerans kısa sürmüştü.

“İlkel insanlar ve tabii ki hayvanlar cinsel arzularını kokulara göre belirlerlerdi. Azmış bir dişinin kokusu erkeği harekete geçirmeye yeterdi. Patrick Süskind'in *Koku* adlı romanında anlattığı gibi. Ama günümüzde artık kokular tek başına bu işlevi yerine getiremiyor. Kokuların yerine cinsel isteği artırmak için görsel uyarımlar, mimikler, temaslar, kıyafetler ve daha binlerce yeni şey çıktı. Artık cinsellik için insanlık koku bağımlılığından kurtulmuş oldu. Koku bağımlılığı, yerini hayal edebilme yeteneğine bıraktı. Örneğin kadınların vajinasındaki kılar...”

O sırada Bektaş da ev sahiplerinin bulunduğu masaya doğru ilerliyordu. Kokteyl sona ermeden önce verdikleri hizmetle ilgili ne derece memnuniyet duyduklarını öğrenmek ve davetliler dağılmadan arzu ettikleri bir ikram olup olmadığını sormak istiyordu ki gözleri karardı birdenbire... Issız bir ormanda aç bir kurtla karşı karşıya kalmış gibi buz kesmişti. Karşısındaki adamın gözlerine bakıyordu sadece. İçinde şimşekler çakan aynı gözler, aynı cehennem yeri... Hiçbir şey değişmemiş meğer. Yaşanan acılar gibi bu donuk ve zalim bakışlar da aynı kalmıştı. Aradan geçen onca yıla rağmen zihninden bir türlü silemediği bu gözleri görür görmez tanımıştı Bektaş... Bu adam otuz beş yıl önce, çocukluğuna ve bütün hayatına mal olan adamdı...

Sinirden ellerinin titrediğini fark eden Bektaş, davetlilerin dik-katini çekmeden mutfığa geri dönüp yığılır gibi çöktü yere. Derin nefesler alarak sayıklamaya başladı kendi kendine.

“Bu o adam... Bu o adam...”

Paşa anlatırken sürekli yanındakinin kolunu bacağına veya orasını burasını tutar. Elleri ve kolları hiç durmaz. Ama bilmediği şey şu ki, birisi sizi dinlemiyorsa, orasını burasını tutmayacaksınız, çeneni tutacaksınız.

“Eskiden sabrım yoktu. Şimdi ise bol bol sabrım var ama gü-cüm yok...” diyordu çenesi tam açılan paşa.

Paşa emekli olduktan sonra, büyük bir firmanın yönetim ku-rulunda görev almıştı, diğer paşalar gibi... Emekli paşaların bu kurullara davet edilmelerinin birkaç nedeni vardı ama en önem-lisi yeni ihalelerde bu emekli paşaların bağlantılarını kullanmak içindi. Bazıları da birilerinin vefa borcunu ödemelerine vesile olu-yorlardı o koltuklarda oturarak.

Tolga, Özge’nin kulağına eğilerek paşayı çekiştirmekten alıko-yamadı kendini.

“Dikkat et, yaşlılarda bozulan sadece beden hareketleri değıl-dir, asıl bozulan ruh halleridir. Ölümünden o kadar korkarlar ki, sağ-lıklarına çok dikkat ederler. Ruhları, bedenlerinin dilencisi haline gelir. Açlıktan öylesine korkarlar ki, gençliklerinde yapmadıkla-rı cimriliği ihtiyarlıklarında yaparlar. Gençlerden çok korkarlar. Kendi beceremedikleri şeyleri onlar da becermesin diye durma-dan öğüt verirler.”

Özge gülmemek için neredeyse dudaklarını ısırmaya başlamış-tı artık. Tolga’yı susturmak mümkün değildi.

Jale'nin kendisine arzuyla ve özlemle baktığını görünce azat etti Özge'yi... Güzel asistanının yanına yaklaşp, "Çok güzlesin" dedi yorgun ama huzurlu bir tebessümle.

Tolga'nın ağzından dökülen bu sözler nedense duygulandırmıştı Jale'yi... Son sevişmelerini hatırladı Jale. Gece ikide başlayıp sabahın ilk ışıklarına kadar hiç soluksuz süren, sonra saat yedi buçukta kestirdikleri kısa uykudan uyanıp sekiz buçuğa kadar tekrar devam eden doludizgin sevişmeleri...

"Aydın için dil, karmaşılaştırılacak bir araç değildir. Dil, toplumu anlayabileceği ve topluma düşüncelerini açıklayabileceği en iyi araçtır aydın için" diyen Özge, Jale'yi daldığı düşüncelerden çekip çıkarmıştı. Nadir'le aralarındaki sohbet, dinlemeye değermişti.

Nadir de karısının bu düşüncesine katılıyordu. Onun sözlerini kendi bilgisiyle desteklemek isteyerek başladı konuşmaya.

"Aydınların ve devrimcilerin varlık sebebi toplumu mutlu etmek değil, tedirgin etmektir. İşte gerçek görevi budur aydın kişinin. Bu nedenle toplumun delisi olmayı ve dışlanmayı da göze alabilmelidir. Bu yüzden aydınların öğrenmesi gereken ilk şey yalnızlıktır. Aydın olmak kendi yalnızlık çölünden insanlara bağmaktır. Çılgılık atmaktır."

Özge ve Nadir'in konuşmalarını ilgiyle izleyen Melisa, konuyu her ne kadar sevdiiyse de eleştirmeden duramadı.

"İnsanlar o kadar yalnız ve çaresiz ki, sizin göremediğiniz şey bence bu. Evet teorik laflar etmek kolay ama asıl faşizm şehirlere sonradan yerleşmiş olan varoşların içinden çıkıyor. Hem bu adı şehirde yaşayıp hem de dışlandıklarından dolayı öylesine kinle dolular ki, tam bir faşist potansiyeli taşıyorlar" dedi.

Özge, Melisa'nın kinle dolu olan kenar mahalle insanı çıkarımına tamamen katılıyordu. Bunu kendisi de çok zaman düşünüyordu aslında. Melisa'yı giderek ciddiye almaya başladığını fark etti Özge. Kızın parlak bir zekâsı ve iyi bir muhakeme yeteneği vardı.

“Bazı insanların kinleri de kudretlidir” diyerek araya girdi Tolga. Biraz önce Özge'nin bahsettiği boş zaman çıkarsamasını yazdığı “Momo” yazısında kendisi de anlatmıştı. “Bazılarının kinleri de yaratıcıdır... Ama bizimkiler kinini öyle yanlış yerlere aktarıyorlar ki, bırakın yaratıcılığı sonunda ölüm kusuyorlar kendileri gibi olmayanlara. İşte faşizm bu.”

Tolga hararetli konuşmalarının arasında gözcüyle Jale'ye bakıyordu.

Jale'nin gösterdiği ilgiden hoşnuttu Tolga. Ona baktıkça gençlik yıllarını hatırladı. O yıllarda güzel bir kadına kendini gösterebilmek için yaptığı soytarılıkları düşündü. Olmadık çıkışlarını, zekâsını kanıtlama çabasını... Şimdi yine olur olmadık bir anda kendini Jale'ye ispatlamak istedi.

“Ben sizin çarenizim” dedi Tolga, Jale'nin aydınlık ve taze yüzüne bakarak. “Sizin işlemekten korktuğunuz günahların, söylemeye cesaret edemediğiniz cümlelerin, gidemediğiniz yolların katıksız gerçekleşmiş haliyim. Yapamadığınız, unuttuğunuz, yapamaya-çağınız her şey bende vücut buluyor.” Peki ne olmuştu böyle aşk mıydı bu? En olmadık yerde, en olmadık zamanda Jale'ye zekâsını ve gücünü kanıtlamak istedi...

27. Bölüm

Bektaş

Saat 17.40

Ganimet, servis yapan kızlardan birini esir almış, kaynanasını çekiştiriyordu yine ayaküstü. Nefes nefese, kan ter içinde kendini mutfağa atıp duvar dibine çöken Bektaş'ı gördüklerinde ikisi de telaşlandı.

“Yoruldu mu Bektaş Bey? Kalkın hele oturun şöyle sandalyeye de soğuk bir su vereyim” diyerek atıldı Ganimet. Yerinden yavaşça kalkan Bektaş'ın ne kimseyi görececek hali vardı ne de kendisine uzatılan yardım elinin farkındaydı. Kendi iradesiyle yerinden doğrulup tezgâha yönelmişti ki eli bardaklardan birine çarptı yanlışlıkla. Eskilerden kalma bir refleksle bardağı henüz düşmeden yakalayabildi. Ortaokul yıllarından beri hiç aralıksız oynadığı masa tenisinden kalma bir yetenektir bu Bektaş'ta. Aslında şu bacağı da sızlamasa daha neler başaracaktı ama olmamıştı. Zaten aksayıp duruyor, gövdesini her an yıkılacakmış gibi sağa sola savurarak eğiyordu yere doğru.

Bir de yorulduğunda zonklamaya başladığında iyice tahammül edilemez bir hal alıyordu.

Sağlıklı bir adam olarak hayatına devam edebilseydi eğer, masa tenisinde milli takıma bile seçilecekti belki de. Umut vaat eden bir sporcuydu ve hiçbir şey hayal ettiği gibi olmamıştı. Gözlerini yine bacağına dikti Bektaş. Damarlarında birikmiş geçmişin sızısıyla zonklamaya başlamıştı yine.

İçeride gördüğü adamın gözleriyle yan yana koyuyordu bu sızıyı. O gözlerin bu bacağın içinden çıktığını hissediyordu. Bu kesinlikle o adam olmalıydı. Hem paşaymış da zaten. “İnsan kaç yaşında paşa olur ki?”

Otuz beş yıl öncesine gitti bir anda. O günleri hatırlıyordu şimdi bir bir. Annesinin elinden tutar, birlikte yürürlerdi hep yan yana... Birbirlerini kaybetmekten korkar gibi kenetlenirlerdi. On bir yaşındaydı henüz. Mahalledeki ağabeyleri, “Bu gece sen de nöbete kalabilirsin” demişlerdi bir gün ona. Büyük adam gibi hissetmişti kendini o an. Gerçek bir erkek gibi...

Şimdi bu anıların birçoğunu hayal meyal hatırlıyordu. Bir defasında Milönü’nde arkadaşlarıyla gezerken iki öğrencinin vurulduğunu duymuşlardı. Tam Eti Ortaokulu’nun karşı köşesindeydiler. Büyük kahvenin önünde... Çocuklara misilleme olsun diye mi öldürülmüştü Gün Sazak, yoksa Gün Sazak’a karşılık mı o iki çocuk öldürülmüştü tam hatırlamıyordu Bektaş. Bildiği bir şey varsa o da böyle bir başlangıcın aklında yer etmesiydi. Aklında kalan, orada birkaç kişinin böyle bir olaydan bahsetmesiydi.

Sonra çatışmalar yaşandı o yıllarda. Garip garip bölük pörçük şeyler hatırlıyordu sadece. Gençlik örgütleri falan vardı. Her partinin ya da örgütün bir de gençlik kolları olurdu. Halası ve teyzesi bu kollarla görev almışlardı. Henüz on beş yaşındaydılar. Her mahallenin örgütü... Ağabeylerin dilinden düşürmediği örgütler... Hatta cumartesi günleri kurulan pazaryerinde iki ayrı örgüt elemanı arasında silahlı çatışma yaşanmıştı. Babası çok kızmıştı olan bitene. “Birbirlerini yiyecekler işleri güçleri bitti sanki!” diye söylenmişti kendi kendine.

Babasının dükkânı geldi aklına. İtfaiyenin karşısında bulunan tuhafiyeci dükkânı. Okul çıkışları nefret ederek gittiği dükkânları. Doya doya oynayamadı çocukluğunda o dükkân yüzünden. Tam itfaiyenin önünde duran köfteci arabalarını hatırladı, kokusu burnunda tıttı.

Bazen köfte bazen ekmek arası kıyma yerdı. Zaten ekmek arası kıymayı bir daha hiçbir yerde görememişti. Bazı tatlar hiç unutulmuyordu, anılar gibi. Bazı bakışlar gibi, kin ve zulüm dolu...

Olaylar artık mahalle çatışmalarına dönüşmüştü sonunda. Her hafta adamlar kaçırılıyordu. Yok olup gidiyorlardı sonra, hiç yaşamamışlar gibi ya da Bektaş böyle hatırlıyordu. Emin olamadı yine. Küçüktü o zamanlar.

Kaç kişi ölmüştü o yıllarda?... İnsan hayatının sudan ucuz olduğu yıllardı, gerçi Türkiye’de insan hayatı hiçbir zaman sudan pahalı olmamıştı ya neyse. Babaannesinin uzak bir akrabası da böyle yok olmuştu bir gün. Murat 124 marka bir otomobille gelip almışlar, sonra bir hafta boyunca hiç ses seda çıkmamış ondan. Adamın adını hatırlamıyordu ama yeşil renkli Murat 124 kazınmıştı hafızasına... Her nedense saklanacak bir yer bulmuştu zihninde. Ne istemişlerdi Allah’ın gariban memurundan bilemezdi ama bir hafta sonra Çorum’a yakın bağların birinde cesedi bulunmuştu. Elleri telle bağlanmış, kafasına kurşun sıkılmış halde...

12 Eylül’den sonra, ortaokul yıllarında arkadaşlarıyla birlikte o bağlara gidip sulama havuzlarında yüzerler, sonra meyve çalıp yerlerdi birlikte. Bağ tefeklerine doğru her adım atışında içi ürperirdi Bektaş’ın. Elleri bağlanıp kafasına kurşun sıkılan akrabayı görürdü karşısında.

Derken bir gün eşrafın çok sevdiği bir Alevi dedesiyle yine onun çok saygı duyulan bir arkadaşını da kaçırdılar. Artık herkes kayıplara alışımtı. Öldürüldüklerine kesin gözüyle bakarlardı hemen. Ölülerin bedenlerinin nereden çıkacağı konuşulurken, fotoğrafları geldi bunların.

Çocukken gördüğü ve bir daha da hiç unutamadığı fotoğraflar... İşkenceye maruz kalmış insanların acı içinde kıvrılırken tatrihe not düşülen siyah beyaz kareleri...

O koca ihtiyar vücutlardaki sigara yanıklarını görmüştü Bektaş. Ateşle insan bedenine kazınan yazıları okumuştı. Kafa derileri yüzülmüş ölü olan yüzlere bakmıştı. Belki Kızılderili-kovboy filmlerinden çalmışlardı bu yöntemleri. Gerçek olması imkânsız gibiydi. Bektaş bütün bu görüntüleri bir film hilesi olarak hatırlamayı istedi hep.

Bu olayların ardından mahalle komiteleri kuruldu, Maraş'ta olanlar olmasın diye. O komitelerde ağabeylerin yanında sembolik bir nöbet sırası vardı onun da.

Bektaşların evleri şehir dışında yeni kurulan mahallelerden birindeydi. O zamanlar Çorum inanılmaz bir şekilde köyden şehre göç alıyordu. Bektaşların mahallesi hem Alevilerin hem de Sünnilerin karışık olduğu Kafkas evlerinin kurulduğu mahalledeydi. Dostluktan ani bir şekilde düşmanlığa geçiş günleriydi o günler.

Alaaddin Camii'ni Aleviler bombalamış! İşte en büyük düşmanlığın başladığı an bu olmuştu. TRT sürekli anons geçiyormuş “Aleviler Alaaddin Camii'ni bombaladılar!” diye. Sonra Çorum'daki tüm camilerin hoparlörlerinden “Aleviler Alaaddin Camii'ni bombaladı!” diye çığırtnan anonslar geçmeye başladı. Daha inşaat halinde olan bir camiyi Aleviler, solcular bombalamışlardı sözde... O kadar denenmiş bir yöntemdi ki bu...

Mahallede artık gecelerin güvenli olmadığı zamanlardı. Her an bir baskın beklenirdi. O zamanlar hatırı sayılır iki önemli aile vardı mahallede. Biri Bektaş'ın ailesi, diğeri de Şoförler Cemiyeti başkanının evi. Bu iki evde telefon ve otomobil vardı. Bektaşların binek tipi Renault'su, cemiyet başkanının da steysin Renault'su meşhurdu.

Bir gece durup dururken “Allah Allah!” sesleri inledi mahallede. Silahlar çınıladı sokaklarda. Sonra “Allah Allah!” sesleri daha fazla duyulur oldu, giderek yaklaşıyorlardı belli ki. Baskınlara

deneyimli aileler çocuklarını ya banyoya ya da antrelere soktular. Onları penceresiz alanda tutup kaza kurşunlarından korumanın tek çözümüydü bu. O gece Bektaşların evinde bir de misafirleri vardı. Köyden gelmiş çocuklu bir aileyi ağırlıyorlardı.

Sesler yükselip de silahlar patlamaya başlayınca Bektaş'ın babası telefona koşup Milönü'nde bu türlü baskınlar yaşandığında aranmak üzere belirlenmiş irtibat telefonunu arayarak "Mahalle baskına uğradı yetişin!" demek istemişti ama telefonu kesmişlerdi bile.

Görülüyor ki her şey öncesinden düşünülmüştü o gece. Maraş'ta yaşananların aynısı onların da başına gelecekti. Gafil avlanmışlardı, Maraş'taki gibi.

Bektaş'ın babası koşarak cemiyet başkanının evine gitmişti telefon açabilmek için. O irtibat numarası kendinden başka kimse yoktu çünkü. Neyse ki o evin telefonu kesilmemişti. Haber verebilmişti Bektaş'ın babası nihayet. Fakat sokakları saran "Allah Allah!" sesleri giderek yaklaşıyor, camlardan içeri kurşunlar yağıyordu. Mahalleliden birkaçı saldırganlara silahla karşılık verince, kalabalığın içinde bir tereddüt de oluşmuştu. İşte o tereddüt evlerinde baskın yiyen ailelerin hayatta kalmasını sağlıyor, bir Maraş katliamının daha yaşanmasını engelliyordu. Korkusuzca ilerleyemiyorlardı evlerin içine. Bu süre yetmişti zaten savunmanın yetişmesine. Telefon edildikten sadece on beş dakika sonra uzaklardan yükselen silah sesleri duyuldu. Bu iyiye işaretti. Solcu gençler geliyordu.

Mutfak masasında birdenbire yerinden sıçrayan Bektaş silah sesleri işitiyordu sanki yine. Tıpkı eksi günlerde olduğu gibi çınılıyordu sokaklar. Hafızasının geçmişiyle bugünü arasında sıkışarak onu yanılttığını düşünüp kalkmadı yerinden. İçerideki şen kalabalık gülmeye ve kadeh tokuşturmaya devam ettiğine göre muhtemelen kafasının içinde duyduğu patlamalardı bunlar.

Kırmızı maskelerle yüzleri kapalı gençlerin gelişi canlandı gözünde Bektaş'ın. Hepsisi de silahlıydı... Bektaş dedesiyle birlikte ağlamaya başlamıştı onları görünce. Yaşlı adam "Aslanlarım, evlatlarım..." diyerek boyunlarına atılmıştı savunmaya gelen gençlerin.

O gece ölümden dönmüşlerdi ama bir dahaki sefere bu kadar kolay kurtulamayacaklardı. Bir dahakine polislerle geldiler. Hem polisler hem de "Allah Allah!" sesleri bir arada, omuz omuza. Mahallenin dışındaki tepenin üzerinden polislerin gözetiminde evlerin yakılışını izledi bütün mahalleli, arabaların yakılışını. O gece kaçarken yanında Hamza diye bir çocuk vardı Bektaş'tan üç yaş büyük, dizinden vuruldu kurşunla. Annesini hatırlıyordu. Babası yoktu, ölmüştü genç yaşta. Annesi oğlu yanında vurulunca o koca oğlanı sırtlayıp nasıl da taşımıştı. "Bırak biz taşırız" dese de erkekler, bırakmamıştı oğlunu kimseye.

Mahallede yaşanan bu kanlı olaylar bittiğinde babasının dükkânı büyük zarar görmüştü Bektaş'ın... Akrabalarının da işyerleri ve evleri yakılıp yıkılmıştı. Hatta bazıları sağcılar tarafından rehin alınmışlar ve sağ salim bırakılabilmeleri için canları karşılığında büyük paralar istenmişti.

Öyle bir düşmanlık tohumu atıldı ki o günlerde, olaylar bitip askeri cunta başa geçtiğinde tüm komşuların aslı astarı olmadan birbirini ihbar ettiği günlerdi. Tek bir ihbarla sıkıyönetim mahkemesinin tutuklaması, işkenceler ve ilk mahkemeye kadar geçen aylar hatta yıllar cezaevinde geçiyordu. Mahkeme için ta Erzincan'a götürürlerdi tutuklananları. İşte askeri cuntanın gelmesiyle birlikte Bektaş'ın babası da uyduruk bir ihbardan içeri alınmıştı. Babasının ise yardım ve yataklıktan. Dayısı da içeri alındı ama o gerçekten silah yakalatmıştı.

Cezaevine babasını ziyarete giderdi Bektaş. Daha on bir yaşında bir çocuktuk. Babasını zaten zor görürdü, gördüğünde de

perişan halde olurdu. Görüşe çıkarmadan iki gün önce işkenceyi keserlermiş, ama yine de konuşamayacak halde, bir pelte gibi gelirdi görüşe. Babası o kadar işkence görmese de o da yeteri kadar nasibini almış olurdu. Ama babasıyla birlikte koğuştaki kalan bir mühendis vardı, Acilciler denen bir örgüttenmiş, her görüşte, onun da ailesi gelirdi. Öyle taşkınlardı ki görüş yerine, ailesi bile tanıyamazdı adamı. Bektaş'ın ise zaten boğazına bir düğüm oturur hiç konuşamazdı. Tam sekiz ay gidip geldi cezaevine, bir kere baba nasılsın diyemedi.

Darbe olup olaylar bittikten sonra asıl sorunlar başlamıştı. Aileden ve akrabalarından birçoğu saçma sapan iftiralarla aylarca mahkemeye bile çıkmadan cezaevinde kalmıştı. Babasının dükkânı da yandığı için ne mal vardı ne de satacak herhangi bir şey. İşyerine gidip toparlayacak bir şeyler aramışlardı ama hiçbir şey kalmamıştı. İşte tam o günlerde işyerine birisi gelmişti, çok net hatırlıyordu Bektaş bunu. Şapkacı Aram olarak tanınan kumaş tüccarı bir Ermeni. Camiasında çok sevilen birisiydi Aram. Babasının durumuna çok üzölmüşü ve “Ne kadar zararın varsa, buna mukabil veresiye defterinde ne kadar alacağın varsa, ne kadar mala ihtiyacın varsa hesapla söyle bana...” demişti. “Gel o parayı da benden al. Ne zaman ki elin rahata kavuşur kendi ihtiyacından fazlasını kazanmaya başlarsın o zaman bana ödersin. Acele etme ben bu parayı cemaatten toplarım nasıl olsa. Siz de azınlıksınız biz de, bir taraftan bakınca birbirimizi anlarız. Aynı eziyeti biz de çektiğimiz yıl larca. Neydi büyük şairin bir şiiri vardı hani, Nâzım Hikmet’in...”

*Onlar ümidin düşmanıdır sevgilim
akarsuyun
meyve çağında ağacın
serpilip gelişen hayatın düşmanı.*

*Çünkü ölüm vurdu damgasını alınlarına:
-çürüyen diş, dökülen et-
bir daha geri dönmemek üzere yıkılıp gidecekler.
Ve elbette ki sevgilim, elbet
dolaşacaktır elini kolunu sallaya sallaya
dolaşacaktır en şanlı elbisesiyle: işçi tulumuyla
bu güzelim memlekette hürriyet...*

O gün babasıyla tüm hesapları bir bir elden geçirmişti Bektaş... Sanki yeni bir hayata başlıyor gibi heyecanlıydılar. Tam beş yıl sonra Aram Usta'nın borcunu ödeyebildiler. "Sağ olsun İstanbul'a ilk düştüğümde yine elimden tutmuştu..." diye iç geçirdi Bektaş.

Şimdi yine içeride biraz önce gördüğü gözlere takılmıştı kafası.

Gözler, evet o gözler. Olayların biraz olsun yatıştığı bir gün. Artık askerin hâkim olduğu günler birazcık. O gece saldıranlardan birisini biliyorlardı, komşularıydı bu. Kimsenin olmadığı bir an eline bir taş alıp camı indirivermişti Bektaş. En büyük olan camı seçmişti. Nasıl da büyük bir ses çıkararak inmişti koca cam aşağıya. İşte o bahçede bulunan bu gözler. Yüzbaşım mı binbaşım mı demişlerdi? Koşarak gelmişti Bektaş'ın yanına, kimse yoktu. Elinde kocaman bir tüfek. "Ne yapıyorsun lan?" deyip dizkapağına vurduğu dipçik. Çat diye gelen ses. Yere yıkılışı, ama hâlâ gözü komutanın elindeki G3'te. Silahları biliyor Bektaş, ağabeyler anlattı hepsini. Yanlış bir hareketinde, parmağının titremesi, emniyet açık, düşünüyor o an. Bacağının ağrısından daha çok bunu düşünüyor. Parmağı titrese karnına dolacak en az üç beş kurşunu düşünüyor.

Sonrası hastane günleri. Kırılan dizkapağı. Aksayan bacak... O gözler. İşte o gözler. Paşanın gözleri.

28. Bölüm

Olay Başlıyor

Saat 17.54

“Nedir bu böyle, neler oluyor? Yoksa gençler Taksim’i silahlarla mı alacak?” dedi paşa, yarı ciddi yarı alaycı bir tavırla.

“Yok canım ne alakası var?” diyen Tolga sinirlenmişti. Zaten paşayla ilgili hislerinden emin olamıyordu. Tepesini attırmasına ramak kalmıştı.

“Şaka yapıyorum yahu. Ama ne bu silah sesleri onu anlamadım. Eskiden burada Gümüşsuyu Kışlası’nda atış talimleri yapılırmış, yoksa ordumuzun aklına o günler geldi de talim mi yapıyor?”

Paşa kendince eğlenmeye devam ediyordu. Davetlilerin gerilmesine neden olan bu olayla rahatlıkla eğlenabiliyor olması sinir bozucuydu aslında.

Gümüşsuyu’ndaki Libya Konsolosluğu dört eylemci tarafından basılmıştı. Eylemciler ellerinde silahlarla Gümüşsuyu Askeri Hastanesi’nin yan sokağından çıkıp konsolosluğa doğru ilerlemişti.

Kuşçubaşı Eşref üzerindeki siyah takım elbisesiyle eylemciden çok *Siyah Giyen Adamlar* filminden fırlamış yakışıklı ajanlardan

biri gibi görünüyordu. İnce ama gür bıyıklarının ucu, tarihte aynı isimle anılan adaminki gibi yukarı doğru kıvrıktı hafif.

Enver, uzun kollu sweet shirt ve kot pantolonuyla dikkat çekmeyecek kadar sıradandı.

Süleyman Askeri'nin terli yüzünden davası uğruna kendini hiç tereddütsüzce feda edebilecek bir eylemcinin inancı okunuyordu kolaylıkla.

Halil gözlerini dört açmış, etrafı tarıyordu bakışlarıyla. Erketeye pusuda üzerine yoktu.

Bu yüzden konsolosluğa girmeleri de kolay olmuştu. Fakat içerde işler umdukları gibi gitmedi. Üst kata çıktıklarında Halil'in belindeki silahı gizlerken paniklemesi bütün baskın planını batırdı. Aylardır hazırlıklarını yaptıkları eylem, daha işin başında sarpa sarmıştı bile. Üst katın güvenlik görevlisi tesadüfen Halil'in belindeki silahı fark edip de Halil soğukkanlılığını korumayı başaramayınca silahlar çabuk çekilmiş, üstüne üstlük tutukluk da yapınca iş çıkırından çıkmıştı.

Onların amacı kimseyi vurup öldürmek değildi zaten. Alacakları rehinelerle seslerini duyuracaklardı ülkeye, davalarını açıklayacaklardı hepsi bu. Sonra rehinelerin yardımıyla da kimlik değiştirip yurtdışına kaçacaklardı.

İçlerinde en hızlısı ve stratejik açıdan da hünerlisi Enver'di. Silahla havaya ateş edip Arapça "Kimse kımıldamasın!" diye bağırırken koruma görevlileri de sarılmışlardı kendi silahlarına. Arkadan gelen beklenmedik bir kurşunla Süleyman Askeri kod adlı eylemci yaralanarak düşmüştü yere. Bunun üzerine Halil Paşa kod adlı eylemci, planlarında olmadığı halde istemsizce silahını güvenlik görevlisine doğrultup adamı göğsünden vurmuştu. Havada uçuşan masa ve sandalyelerle duvarlara çarpıp

geri dönen çığlıklar birbirine karıştığı sırada dört eylemci kendilerini giriş kapısının önünde bularak geri çekilmişlerdi.

Üst katlardan ateş ediliyordu üzerlerine. Askeri hastanenin askerleri de karıştı sonra işe. Böylece aylardır üzerinde çalıştıkları eylem planını en olmadık şekilde yüzlerine gözlerine bulaştırmışlardı.

Süleyman Askeri, Enver'in sırtında ateş alanından kaçırılırken “Beni bırakın, siz kaçın. Benim yüzümden yavaşlıyorsunuz!” diye bağırıp durduğu halde hiçbiri dinlememişti onu. Arkadaşlarını yaralı halde olay yerinde bırakıp kaçmamışlardı.

Askerlere doğru ama havaya birkaç el ateş eden Enver, “Sizinle bir alıp veremediğimiz yok, bizim eylememiz Libya'yla ilgili. Canınızın yanmasını istemiyoruz!” diye bağırmıştı onlara. Anlaşıldığını düşünmemişti zaten. Güvenlik görevlileri kovalamaya, onlar da kaçmaya devam ettiler. Sonunda köşedeki Ayaspaşa Rus Lokantası'nın yanından yolun karşısına geçmeyi başardılar.

Caddenin en gösterişli, eski ama bakımlı binalarından Gümüşsuyu Palas'a daldılar can havliyle. Kollarına girdikleri yaralı arkadaşlarını da yanlarında sürüyerek hızlıca merdivenleri tırmanmaya başlayan üç adam, hangi katta duracaklarından emin olamadan çaresizce ve el yordamıyla yukarıya doğru çıktılar. Giderek kapana kısıılıyorlardı.

Polisin binayı kuşatması uzun sürmezdi. Her birini tek tek avlayacaklardı. Sabırsızlık ve endişe içinde tırmandıkları katlarda daire kapılarına tekmeler indirdiyseler de, ne bir kapı açıldı ne de sığınabilecekleri herhangi bir delik bulabildiler. İstem dışı ve tamamen şuursuzca merdivenleri çıkıp durdular. Ta ki dördüncü katta kapısı sonuna kadar açık duran daireyi görünceye dek... İşte şimdi işler değişebilirdi.

Ellerinde kadehleriyle birbirlerine gülücükler saçarak dolanan ve tatlı sarhoşluklarının keyfini süren bu şık kalabalığın, biraz önce sokakta yaşanan silahlı çatışmadan haberi yok gibi görünüyordu. İçeriden yükselen klasik müziğin rehavetine kendilerini kaptırmış halde eğlenen bu kokteyl ahalisinin huzurlu yüzlerine bakılacak olursa, burada gayet keyifli zaman geçiriyorlardı. Belli ki her şey yolundaydı.

Ellerine çatışmada yaralanan arkadaşlarının kanı bulaşmış silahlı adamların kokteyl salonuna deprem sarsıntıları yaratarak girmesiyle birlikte başlayan panik havası, kısa sürede mekânın bütününe sirayet etti.

“Herkes olduğu yerde kalsın! Şu müziği de kapatın derhal! Kimse yerinden kıımıldamasın!” diye bağırان Enver, yaralı arkadaşını diğer ikisine devrederek, silahını kalabalığa doğrulttuğu gibi odaları ve pencereleri kontrol etti hızlıca.

“Hey, neler oluyor burada, siz de kimsiniz?” diye korkuyla inleyen bir kadın, silahlı adamın ona doğru yönelmesine neden oldu birdenbire...

“Durun yapmayın... Hamile kadın var burada. Sakin olun” diye yakınan yaşlıca bir diğer kadın, Enver’in soğuk ve mağrur bakışlarındaki kararlılıktan çekinerek yavaşça bir adım geri attı.

“Herkes içeri geçsin ve sessiz olsun. Sesini çıkaran kurşunu yer!” dedi Enver, kara kaşlarını çatmış, sert bir tavırla... Siyah iri bir eriğı andıran gözleri alev saçıyordu.

Enver dışarıda biriken polislere “Sakın içeri girmeye kalkışmayın. Yoksa buradakilerin beyinlerini tek tek patlatırım!” diye bağırdı yarı Arapça yarı Türkçe.

Genç adamın bu hoyratça kafa tutuşuna ateşle karşılık veren polisler, dışarıdan pencereye doğru birkaç el silah sıkmaya kalkışınca, soldaki pencerenin camı tuzla buz olurken içeriye sızan

mermilerden biri de duvardan sekerek Sıla'yı omzundan yaraladı... Olduğu yere yığılan kadın acıyla ve korkuyla inleyerek ağlamaya başladı. Sıla'nın kolundan bileğine doğru süzülen kan, salondakilerin endişesini yükseltmişti. Belli ki bu işin şakası yoktu. Fütursuzca patlayan silahlar kazayla bile olsa her an birinin ölümüne neden olabilirdi. Polis kapıdaydı fakat buna rağmen henüz hiç kimse güvende değildi. İçeride bulunanların hepsi bu kaza kurşunundan sonra kendilerini istemsizce yere attılar.

Odada bulunanlardan birçoğu sadece filmlerde görmüşlerdi bu sahneyi. Hiç kimse bir gün bir yerde rehin alınacağını hayal etmezdi elbette. Panik havası o kadar yaygındı ki kimse gerçekten ne yapacağını bilemiyordu. Oyun muydu bu, bir tiyatro mu? Gerçekten kıpırdamadan yere mi yatılırdı böyle durumlarda? Herkes içgüdüleri neyi emrediyorsa onu yaptı o anda. Doğrusu da buydu.

29. Bölüm

Rehin Alınma Anı

Saat 18.14

Süleyman Askeri kan kaybetmeye devam ediyordu. Enver, arkadaşının yarasına müdahale edebileceği uygun bir yer arandı önce. Kokteylin şık giyimli entelektüel kalabalığı her ne kadar panik havasından çıkmış gibi görünse de korku dolu bakışlarla izliyorlardı eylemcileri. Yaralının kanlar içinde soğuk terler dökerek bedenindeki kurşuna direnişi, durumun sandıklarından çok daha ciddi olduğunu hatırlatıyordu onlara. Düpedüz bir ölüm kalım savaşıнын ortasındaydılar. Bu adamlar, sokaktaki polisler kadar hazırlardı kan dökmeye.

“Burada ecza dolabı var mı?” diye sordu Enver yüksek sesle.

“Hayır yok” diye cevap veren Nadir, şimdilik ortamda sükûnetini ve sağduyusunu koruyabilen tek adamdı. “Henüz açılmamış bir ofisi bastınız. Değil ecza dolabı, yara bandımız bile yok.”

“Açılmamış ofis de ne demek?”

“Şu anda bir açılış kokteylindesiniz ve şahane bir baskınla ofisi kapattınız.”

“Kes sesini sen! Alay mı ediyorsun benimle?” diye çıkışan Enver, kan kaybından titremeye başladığını hissettiği arkadaşını kollarından hızlıca indirebilseydi muhtemelen Nadir’in üzerine yürüyecekti. Verdiği umursamaz cevaplara çok öfkelenmişti. “Alay

etmenin ne demek olduğunu gösteririm şimdi sana!” diye bağırdı Enver. Polislere karşı yarı Arapça yarı Türkçe konuşan adam şimdi çok rahat Türkçe konuşabiliyordu.

Nadir de fazlasıyla gergindi fakat sakın kalabilmek için çabalıyordu var gücüyle. Böylesi önemli bir günde şu olan bitene akıl sır erdiremiyordu bir türlü.

“Aranızda sağlıklı olan var mı peki? Doktor, hemşire falan?”

Kalabalıkta Enver’in işine yarayacak kimse yoktu. Arkadaşıyla ilgili duyduğu kaygı arttı. Bel boşluğunu delip geçen kurşunun açtığı yara kanamaya devam ediyordu.

İçeride yarattığı tahribattan habersizdiler. Ya böbreklere veya karaciğere de dokunduysa? Onu bu halde burada daha fazla tutamazlardı. Derhal müdahale edilmesi gerekiyordu.

Süleyman Askeri’nin siyah gömleğinin düğmelerini açma zahmetine girmeden yırtar gibi iki yana ayıran Enver, Halil Paşa’nın da yardımıyla soydu yaralı arkadaşını. Kurşunun açtığı derin ve kanlı yaranın yanardağ gibi içten içe fokurdayarak püskürdüğünü gördü. Çıkardığı gömleği tampon gibi kullanarak yaranın üstüne sıkıca bastırdı.

Enver ve Halil Paşa Süleyman’ın yarasıyla meşgul olurken Kuşçubaşı Eşref de davetlilerin ellerinden cep telefonlarını ve iPad’lerini topladı hızlıca.

Sokakta yükselen siren sesleri pencerelerden içeri dolmaya başladığında içerideki kalabalık panikledi yine. Yeni bir çatışmanın başlaması an meselesiydi. Dışarıdaki hareketlilik arttıkça içeride de huzursuzluk başladı. Kimsenin tanımadığı ve ne amaçla Libya Konsolosluğu’nu bastıklarını bilmediği bu adamlarla ilgili birazdan bütün memleket haberdar olup işin aslını öğrenecekti. Ya da öğrendiklerini sanacaklardı.

Sağ kalan tanıklar, eylemcileri en küçük ayrıntısına kadar etrafıca tarif edeceklerdi. Arap olduklarını söyleyeceklerdi. Birinin yaralı olduğunu ve çok kan kaybettiğini anlatacaklardı.

Tolga, her ne kadar kontrollü davranmaya çalışsa da Nadir'in giderek gerildiğini fark edip onun beklenmedik bir delilik yapmasından korkarak, vurulma riskini göze alıp bulunduğu yerden arkadaşına doğru ilerledi. Kendi canı arkadaşından değerli değildi.

Tolga'nın hareketlendiğini gören tek eylemci yerde kanlar içinde yatan Süleyman Askeri oldu. Bağırmaı denediye de başaramadı. Nefesi tükenmek üzereydi artık. Boğazlanan bir horoz gibi zayıf ama çatalı bir çığlık atabildi. Arapça bir şeyler söylemişti yine.

Eylemciler Tolga'nın yer değıştirdiğini arkadaşının yanına vardığında gördüler ancak.

"Bir daha sakın söyledığımız şeylerin dışına çıkayım deme, beynine kurşunu yersin!" dedi Kuşçubaşı Eşref. Hiç de şaka yapar gibi bir hali yoktu.

"Tamam anladık, çıkmam" diye karşılık verdi Tolga. Arkadaşının kulağına eğilip, "Sen de sakın ol dostum. Görmüyor musun herifler silahlı, şakaları falan da yok!" diyerek Nadir'i sakinleştirmeye çalıştı.

"Lanet olsun ulan böyle kadere!" diye kendi kendine söylenen Nadir, üzgündü... Elleri titriyor, korkudan değil ama sinirden soğuk soğuk terliyordu. Ama arkadaşının kendisi için canını tehlikeye attığını görünce kendini sakinleştirmek zorunda hissetti.

Hayatları sahteliklerle dolu bir salon dolusu insan da hayatlarında ilk defa gerçeklikle bu kadar yakından yüzleşiyordu. Yaşam ve ölüm arasındaki yakın bağı ne kadar güçlü olduğunun ayrımına varacaklardı birazdan.

Tolga, arkadaşını biraz olsun yatıştırabilmek umuduyla, “Tadını çıkar oğlum. Bak unutulmaz bir gün istiyordun, al sana unutulmaz günün Allah’ı!” dedi rahat görünmeye çalışarak.

“Bana bakın hepinizi son kez uyarıyorum. Eğer başınıza bir iş gelsin istemiyorsanız dediklerimi harfiyen uygularsınız. Hepinizin hayatı şu andan itibaren kendi ellerinizde... Birazdan polislerle konuşacağız. Bazı isteklerimiz olacak. Ben kimsenin canının yanmasını istemem ama şurada yatan yaralı arkadaşımızı görüyorsunuz değil mi?” diyen Enver, silahıyla işaret etti yerde yatan Süleyman Askeri’yi. “Anlayacağınız kimse oyun oynamıyor burada. Polisler isteklerimizi yerine getirirse kimsenin burnu bile kanamadan bu işten sıyrılırsınız.”

Şahin bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirdikten sonra sırtını duvara vererek pencereye doğru yürüyen Enver hızlı ve çevik hareketlerle hızlıca göz attı dışarıya.

Aşağısı mahşer yeri gibiydi. İnönü Caddesi kapatılmış, dört bir taraf zırhlı araç ve polislerle dolmuştu... Haber çok hızlı bir şekilde yayılmış olmasına rağmen henüz kimse olayın detaylarına hâkim değildi. Sadece varsayımlar üzerine konuşuluyordu. Sokaklar meraklı insanlarla dolmuş, polis onları olay yerinden uzak tutmakta zorluk çekiyordu. İstanbul Teknik Üniversitesi tarafından yeni polisler yukarıya doğru koşturarak geliyorlardı. Telsizlerin karmaşası neredeyse tüm sesleri bastırıyordu. İnönü Stadyumu’nun orada bekleyen bir TOMA da olay yerine doğru hareket etmişti. Bir otobüs dolusu polis ve bir TOMA iki yıl önceki Gezi olaylarından bu yana o bölgede hep hazır tutuluyordu.

Kalabalığın duyduğu korku, Enver’in son konuşmasıyla daha da artmış gibiydi. Herkes birbirinin yüzüne bakıp “Ya polis bunların istediklerini yerine getirmezse ne olacak bize?” sorusunun yanıtını arıyordu birbirlerinin yüzünde.

Ortamdaki kadınlar erkeklerden daha soğukkanlı görünüyordu. Tolga'nın sevmediği iki mimar herif öylesine korkmuşlardı ki, tir tir titiyorlardı. Berrak'ın paşa dayısı, yıllarca bu tür çatışmaların içinde yer almış olmasına rağmen, yaşlılara özgü tuhaf bir hayatta kalma mücadelesi içine girmiş, göze batmamak için bir sümüklüböcek gibi kapanmıştı duvar dibine. Arzu'nun genç jigolosu da kadının arkasına gizlenip gölgesi olmuştı adeta.

Ortamdaki dehşet duygusunu henüz algılayamamış olan tek insan Bektaş'tı. Paşayla karşılaştığından bu yana yaşadığı duygusal sarsıntının tesirinden bir türlü kurtulamamış, etrafında yaşananlara konsantre olamamıştı.

Ganimet'in yüzünde mühürlenmiş gibi duran gülümsemesi silinip gitmişti sonunda. İçten içe ağlayan Ganimet, "Ölsem de kurtulsam, yaşadığım hayat, hayat mı ki?" diye yıllarca söylenmiş olduğundan dolayı başına bunların geldiğine inanıyordu. Kendisine ettiği beddua tutmuştu sanki.

Garson kızlar ve servis elemanları tiyatro sahnesinde repliklerini anlamadıkları bir oyunu izler gibi hareketsiz ve bomboş bakıyorlardı her şeye.

"Teslim olun, etrafınız sarıldı!" diyerek megafona kükreyen polisin sesiyle yürekler hopladı yeniden.

Davetliler korkudan ağlamak üzereydiler artık. Eylemciler de bir süre birbirlerine bakıp harekete geçtiler. Konuşmadan anlaşıyorlardı kendi aralarında. Küçük vücut hareketleri bile yetiyordu bir sonraki hamlenin ne olduğunu anlatmaya.

"Buranın yetkilisi ya da sahibi kim? Bir adım öne çıksın hemen!" diyen Enver, bu kez bağırıyordu. Sakin ama kararlı ve buyurgan bir tavırla ortamdaki herkese ilan ediyordu liderliğini.

Nadir bir adım öne çıktığı halde Berrak yerinden bile kımıldamadı. Sanki ne ofisle ne de buradaki insanlarla uzaktan yakından ilgisi yokmuş gibi titriyordu durduğu yerde.

“Bana bu ofisin bütün odalarını gezdir şimdi. Sakın ters bir hareket yapayım deme, beynini dağıtırım!” diyen Enver, namluyu sırtına kuvvetlice dayayıp ittirerek Nadir’i kattı önüne. Halil ve Eşref’e de dikkatli olmalarını söyleyerek ilerledi.

Salondan çıkmışlardı ki Nadir, mıhlанmış gibi durdu birden antrede. Şu ana kadar nasıl da fark edememişti. Adamlar içeriye girdiğinden beri zihnini meşgul eden şeyler vardı. Birbirine bağlamadığı detaylar. İşte şimdi her şey yerli yerine oturuyordu sanki.

“Yürüsene hadi, ne durdun şimdi?” diyerek Nadir’in sırtına namluyu bir kez daha dürten Enver, onun geri dönüp imalı bakışlarını yüzüne dikmesinden hiç hoşlanmadı.

“Senin adın Enver, değil mi? Yani Enver Paşa?...” dedi Nadir. Yapbozun parçalarını yerine oturtmaya başlamış olmanın güveni vardı yüzünde. “İçerideki yaralı da Süleyman’dı değil mi?... Yani Süleyman Askeri?... Diğerleri de Halil Paşa ve Kuşçubaşı Eşref... Siz kendinizi Teşkilat-ı Mahsusa mı sanıyorsunuz?”

“Kapa çeneni de bas! Çok konuşma, yürü! Üstüne vazife olmayan hiçbir şeye bulaşma. Parlak zekânın yer döşemesine akmasını istemezsin sanırım” diyen Enver, ne kadar gerilmiş olsa da içinin Nadir’e ısındığını hissetti o an. Bilinmek ve anlaşılmak değil insanı bir taşı bile heyecanlandırır çünkü.

Enver ve Nadir, konuşmadan dolaşmaya başladılar odaları. Solondan sonra arka tarafta üç oda daha vardı. Birisi Kabataş tarafına bakıyordu diğeri Taksim’e. Küçük oda apartman aydınlığına bakıyordu. Enver hemen pencereden dikkatlice başını uzatıp baktı aşağıya... Dört bir yanları polis doluydu.

Hatta bir ara umudunu yitirdiği bile oldu. “Demek ki her şey buraya kadarmış...” diye geçirdi içinden. Aydınlatmadan çatıya çıkabilseler, önce bitişik nizamdaki yan binaya, oradan da diğer binaya ve sonrakine geçerek, milyonda bir de olsa belki bir kaçış ihtimali söz konusu olabilirdi. Keşke binaya girer girmez böyle yapsaydık diye düşündü. Sonra bunu düşündüğü için kızdı kendisine. Süleyman kaçamazdı ki...

Odaları gezdikten sonra salona geri dönüyorlardı ki apartman merdivenlerinden yaklaşan sinsi sesleri duydu Enver antrede. Derhal önlem alması gerektiğini anlayıp apartman merdivenlerine doğru rasgele bir mermi gönderdi kapı aralığından.

“Eğer yukarı çıkmaya kalkarsanız elimizdeki bütün rehinele-ri gebertiriz!” diye bağırdı aşağıya doğru. Arap aksanlı kırık bir Türkçeyle konuşmuştu yine.

Nadir’le salona girip Halil Paşa’ya bakan Enver, “Halil amca sen buraya kapı tarafına gel. En ufak harekette merdivenlere doğru sık. Ben de şu geri zekâlılarla konuşayım” diyerek pencereye yürüdü.

Kaza kurşununa hedef olmak istemediğinden temkinli yanaştı camlara. Keskin nişancıların henüz gelmemiş olacağını düşündü ama çok geçmeden sağa sola yerleştirirlerdi keskin nişancıları da.

“Beni dinleyin!” diye bağırdı dışarı... “Elimizde onlarca rehine var. Şartlarımızı kabul etmezseniz hepsinin ölüsünü atarım buradan aşağı birer birer... Buraya konuşabileceğim bir yetkili gelsin hemen!”

30. Bölüm

Enver ve Rehineler

Saat 18.56

Nadir, salonun ortasında bir aşağı bir yukarı gidip gelerek volta atmaya başlamıştı. Davetlilerin içine düştüğü bu elim durumdan dolayı kendisini sorumlu tutuyor ve bir şeyler yapmak zorunda olduğunu düşünüyordu. Enver de artık bir şey demiyordu volta atmasına. Kuşçubaşı Eşref müdahale edecek gibi olmuş, onu da engellemişti. Nasılsa göz hapsindeydi her halükârda. Yapacağı en ufak bir yanlış hem kendisinin hem de konuklarından birinin canına mal olabilirdi. İhtiyatlı olmak zorundaydı fakat durup beklemekten yana değildi.

Süleyman Askeri'nin birdenbire yükselen ateşi Enver'i iyice korkutmuştu. Şu an Nadir'le aynı duygular içindeydi aslında. İçine düştüğü bu durumu ne kendisine yakıştıırıyordu ne de durup beklemeye razıydı.

Oysa bundan altı ay önce böyle planlamamışlardı hiçbir şeyi. Arkadaşlarına bu eylemi teklif ettiğinde şaka yapıyordu sadece.

“Arkadaşlar bizim ekibi kim kurdu? Teşkilat-ı Mahsusa... Peki biz teşkilatçıların ruhunda kaybetmek var mıdır? Yoktur. O halde şimdi yenilgiyi kabul edip elimiz kolumuz bağlı oturacak mıyız? Hayır!” demişti Enver... Üstelik o bunu söylerken arkadaşları da eğleniyordu kendilerince.

Ekipte sadece bir kişi ciddiye almıştı bu espriyi: Süleyman Askeri... “Ben varım!” demiş, kararlılıkla yerinden doğrulup bu

konuda ne kadar şakasız ve tavizsiz olduğunu kanıtlamak ister gibi uzun uzun bakmıştı arkadaşlarının yüzüne.

Derken Enver'in yaptığı şaka, giderek masaya yatırılıp üzerinde tartışılan ciddi bir eylem planına dönüşmeye başlamıştı.

Şimdi de bir kokteyl salonunda, üstelik de Süleyman ölümün kıyısında Azrail'le şakalaşmaya başlamışken, sıkıştıkları bu köşeden kaçıp kurtulabilmenin yolunu aramakla meşguldüler. Aslında içler acısıydı halleri...

Elini yerde yaralı yatan arkadaşının alnına koyan Enver, kederli bakışlarını umutsuzlukla yere çevirmişti ki Nadir'in "Nerelisiniz siz?" sorusuyla toplardı kendini. Bu beklenmedik cüret karşısında öfkelenen Enver, "Fazla soru soruyorsun sen" diye karşılık verdi Nadir'e.

"Tamam peki anladım, haklısın. Saçma bir soru oldu bu. Ama eylemi neden yaptınız, amacınız neydi, biraz önce neler oldu? En azından bunları söyleyebilirsin" diyerek konuşmakta ısrar eden Nadir, ölmek üzere olan arkadaşının üzüntüsüyle içten içe kıvranan Enver'i merak ediyordu gerçekten.

"Libya Konsolosluğu'nu bastık, yeterli mi?" dedi Enver. Konuşmanın devam etmesini istemediği ortadaydı fakat buna rağmen susmak istemedi Nadir, kafası fazlasıyla karışık.

"İçinizden birinin adı Mustafa Kemal olsaymış tam olurmuş. Teşkilat-ı Mahsusa kadrosu... Ama sahi o gözüne kireç kaçtığı için hastalanmış, gidememiş Libya'ya kadar. Tedavi olmak için geri dönmüştü değil mi? Peki ama bütün bunların sizinle ne alakası var?" diye sordu sonra Nadir.

"Tarihi iyi biliyorsun" diyen Enver, takdir etmekten ziyade gözdağı vermeye çalışır gibi söylemişti bunu.

"Fena değilimdir. Özellikle yakın tarihte çok daha iyiyimdir. Ama Osmanlı tarihini de bilirim, Avrupa tarihi, antropoloji, arkeoloji de..."

“Entelektüelim diyorsun yani?”

“Fena sayılmam diyorum sadece. İnsanlarla ilgileniyorsan bunları bilmen gerekir.”

Nadir, giderek Enver’in ilgisini üzerine çektiğinin farkındaydı. Bu ona buradan konuklarıyla birlikte sağ salım çıkabilme fırsatı yaratabilir ya da iyi bir kurtuluş planı yapmasında işine yarayabilirdi. Karşısındakinin kim olduğunu bilirse, ondan nasıl kurtulabileceğini daha doğru hesaplayabilirdi.

“Bu nasıl insanlarla ilgilenmek? Tarih bilerek mi oluyor bu işler?” diye soran Enver de Nadir’in kendisiyle ilgilendiği kadar merak etmeye başlamıştı onu.

“Solcuyuz biz” diye karşılık verdi Nadir. “Sol gelenekten geliyoruz. Eğer devrime, insanın dönüşümüne inanıyorsan bunları bilmen gerekir.”

Nadir konuşurken, Enver de Sirte kıyılarını hatırlıyordu. Örgüte yeni girecek gençlerle hep o kıyı boyunca uzun yürüyüşler yaparak konuşur, akli yatarsa onları örgüte alırdı. Birlikte yürüdüğü çocuk, Enver tarafından sınındığını bilmezdi. Örgüte alınanlar bile çok sonra fark ederlerdi bunu. Nadir şimdi karşısında durmuş ona örgütlerden bahsederken sanki orada o yıldızlı kıyılarda yürürken konuştuğu çocuklardan biri gibi görmüştü onu. Belli belirsiz bir sesle Nadir’e, “Birçok kez hayatta kendimize biçmediğimiz bir misyonu üstlenmek zorunda kalırız...” dedi. “Zoraki kahramanlık da bir kahramanlık çeşididir. Şu an içinde bulunduğumuz durum tam da bu işte. Birisinin bunu yapması gerekiyordu ve yapıyoruz. Bunun sonunda öleceğimizi biliyoruz. Diyelim ki ölüm-den kurtulduk, en azından yıllarca cezaevlerinde sürüneceğiz.”

Özge, salonun sonunda duran kocasının yaralının başında bekleyen bir eylemciyle konuştuğunu görüyor, tedirgin oluyordu. Arkadaşlarının Halil Paşa ya da Halil amca dedikleri adama seslenerek, “Şu hamile kadını bırakın bari” dediyse de karşılık alamadı.

Karnı burnundaki genç kadın oturtulduğu sandalyenin üzerinde sarsılarak titriyordu. İçinden de küfrediyordu kendine. Bütün bunlar o aptal inadı yüzünden gelmişti başına. Oysa kocası bu kokteyle gitmemesini söylemişti ona. Keşke dinleseymiş onu... Güya Berrak'ı delirtmek için gelmişti buralara kadar. Sekiz ay önce kafede o zamanlar Berrak'ın sevgilisi olan kocasıyla yemeğe çıktığında Berrak'la karşılaşmışlardı. Berrak “Yine kafesine öldürülecek bir kuş sokmuşsun Sila, hem de sahipli bir kuş!” dediğinde gözünden ateşler fışkırmıştı sinirinden. Bu saçma sapan olayın rövanşını almak için geldiği yerde şimdi rehin tutuluyordu.

Melisa'da durum farklıydı. O kocasını öldürdükten sonra içindeki pek çok korkuyla baş edebilmenin bir yolunu bulmuştu. Şu an hissettiği şeye korku demek doğru değildi. Topluca ölüme giden askerler gibi hissediyordu kendini. Yatağında yalnız uyurken evine hırsızın girmesi çok daha korkunç olurdu şu an yaşadığı durumdan. Gözlerini Enver'den ayıramıyor olması da manidardı. Garip bir şey vardı bu adamda. Karşısındaki insanı çaresiz bırakan açıklanamaz, tuhaf bir güç. Bazı insanlar öyle çıplak çıkarlar ki karşımıza, ne kadar adi ya da ne kadar katil olursak olalım o çıplak insanlar karşısında çaresiz kalırız dürüstlük konusunda. Enver'de böylesi bir çıplaklık seziyordu Melisa... Nadir'le aralarında geçen konuşmalara da bu yüzden kulak kabartıyordu. Sonra, “Kafalarımızı asla yıkamayacağımız taş duvarlara vurarak o duvarları yıkaçağımızı düşünüyorduk” dediğini duydu Enver'in...

Nadir de bekletmeden karşılık verdi ona ve “Biz de yıllarca o duvarları kendi kafalarımızla dövdük ama bazı şeyler umutsuz da

olsa insana yaşama aşkı veriyor yine de. Keşke şu anda kafamı hâlâ o duvarlara vuracak hevesim olsa” dedi içtenlikle.

“Benim bahsettiğim eski günler değil, henüz buraya gelmeden birkaç hafta önceki şeyler.”

“Demek ki çok yakın zamanda aldığınız bir karar sonrası eylem planını oluşturunuz?”

“Evet, tam anlamıyla böyle söylenebilir.”

Enver ne kadar falsosuz, düzgün bir Türkçe kullanmaya çalışsa da, Nadir’de şüphe uyandırıyor. Sanki Kürt gırtlığı vardı ama bundan da emin olamıyordu. Kürt aksanı değildi bu. Başka bir şeydi ama ne?

“Şurada salon girişinde duran uzun boylu adamı buraya çağırır mısın? O benim en yakın arkadaşımıdır. Aramızda konuşursak işler daha iyi olacak gibi duruyor. İsmi Tolga’dır.”

“Ne gibi daha iyi olacak?” diyen Enver, Nadir’in giderek ortamı dilediği gibi yönetmeye kalktığının farkındaydı.

“Bakın sizde farklı bir şey var. Bir zorunluluk gibi... Bizi rehin alırken bile, gözü dönmüş caniler gibi değildiniz. Sanırım sizler de zorunlu olarak buradasınız ve belki birlikte hareket edersek hiçbirimize bir şey olmadan bu olayı çözüme kavuşturabiliriz.”

Enver çaresizdi, istemedikleri bir durumun ortasına atmıştı arkadaşlarını da. Ayrıca Süleyman da ölmek üzereydi. Çaresizce kabul etti Nadir’in söylediğini. “Seslen arkadaşına gelsin, ama dikkatli olsun. Bir hata yaptığınızda o çok aradığın gözü dönmüş canı çıkıverir ortaya!”

Nadir, arkadaşına seslenip yanına çağırdı onu. Bunu korkmadan yapabileceğini anlatmak ister gibi başını hafifçe yana eğerek kapatıp açtı gözlerini.

Tolga yine de yavaş ve temkinli adımlarla hareket etti yerinden. Bu yenilmişlik hali çok koymuştu ona. Bazen kavgalarda elinden

bir şey gelmediğinde de aynı duyguyu hissederdi. Sonra bu çaresizliğinin hayalini kurardı aylarca ve içten içe yerdı kendini.

“Ne oluyor?” diye sordu Tolga, Nadir ve Enver’in yanına geldiğinde. İkisinin bir süredir ne konuştuklarını anlayamıyordu bir türlü.

“Otur şuraya ve dinle, sakın bir saçmalık falan da yapma!” dedi Enver.

Nadir kısaca olayları anlattı, biraz önce Enver’le konuştuklarını. Tolga’nın içinde de garip bir acıma hissi doğdu. Derken hepsi birden suskunlaştı. Çaresizliğin suskunluğuydu bu.

Yerde yatan Süleyman, hırıltıyla inler gibi olduysa da çabuk sustu. Gücü tükenmişti iyice. Bilincini yitirmek üzereydi neredeyse. Arkadaşının elini tutup yarasına göz atan Enver, derin bir üzüntüyle iç geçirerek, “Her şeye geç kalmış bir adamın şimdiki zamanı çok kısadır...” dedi. Bunu Süleyman’a mı söylemişti kendi kendine mi konuşuyordu anlaması güçtü. Duyguları allak bullak olmuş, sağduyusu ve duyguları arasında gidip geliyordu belli ki.

Nadir çok sevdi bu sözü. Yıllar sonra bulduğu her fırsatta bu sözü arkadaşlarına söyleyecek ve üzerinde çok konuşacaktı.

“Her şeye geç kalmış adamın şimdiki zamanı çok kısadır...”

Dalgın gözlerini Süleyman’dan bir an olsun ayırmayan Enver, sanki arkadaşının uykuya dalmasına fırsat vermemek için aklına geleni anlatıyor gibiydi.

“Buraya gelmeden önce bir hafta boyunca, zifiri bir gecenin içinde amaçsızca sağa sola çarpan aptal bir kuşa benziyordum...” dedi mırıldanarak. “Başiboş bir köpek gibi, amaçsız, düşüncesiz, iradesiz yürüdüm karanlıkta. Kentin tüm sokaklarında.”

“Nereden geldiniz ki?” diye sordu Tolga birdenbire.

Enver’in cevap vermesini beklemeden araya giren Nadir, “Aynı şeyi ben de sordum ama açıklamak istemiyor haklı olarak” dedi.

“Biraz sonra her şey olup bitmiş olacak. Sanırım buradan sağ çıkma şansımız yok. Fakat arkadaşlarımın bunu bilmemesi gerekir. Ne de olsa her yaşam kutsal... Öleceklerini düşünürlerse sizlere zarar verebilirler. Aslında hepsi çok iyidirler. Saf, dürüst ve inanmış çocuklardır. Ama insanoğlu bu belli olmaz. Hayatta kalabilmek için insanların neler yapabildiğini görmüş biriyim ben. Siz hiç savaş gördünüz mü?” diyen Enver, karamsarlığına rağmen dik başlı duruşundan taviz vermeden konuşuyordu. Nadir ve Tolga da ondaki baş eğmezliğin farkındaydılar.

“Bizim ülkemiz sıcak savaşın içinde olmasa da sürekli bir içsavaş halindedir. Savaş görmediysek bile içsavaş hikâyeleriyle büyüdük” dedi Nadir.

Tolga, biraz önce sorduğu sorunun cevabını merak ediyordu hâlâ... Eylemcilerin hikâyesini öğrenmek istiyordu. “Artık söyle neredensiniz? Bu ülkeden değilsiniz anladık, bize gerçekten güvenebilirsiniz” dedi Tolga.

Enver kelimeler ağzından kar taneleri gibi nereye düşeceğini bilmeden lapa lapa dökülerek anlatmaya başladı. Ama anlattığı şeyleri kafasında daha önce toparlamadığı için karmakarıştı.

“Orada yıllarca bir odada kaldım sayılır. O kadar az çıktım ki dışarı o odadan, halka karışmak ne kelime. O oda benim mezarımmış şimdi anlıyorum. Halktan kopuk olmak, hayattan kopuk olmak çok anlamsızmış. O oda hem hayatımın hem de düşüncelerimin mezarı olmuş ama ben fark etmemişim” dedi Enver. Sanki hikâyesini anlatacaktı ama nereden başlayacağından emin değil gibiydi. “Bazen hayat o kadar gariptir ki. Jean-Jacques Rousseau’yu düşünün mesela. Adam yaşadığı dönemde asilzadelere çok fayda gördüğü halde, fikirleri o asilzade sınıfının sonu olurken kendisini taşıyan halkı için kurtarıcı olacaktı. İşte bizim de şu anki durumumuz tam da bu” diyen Enver, minik adımlarla

yanlarına yaklaşan kadını fark edip yerinden doğruluyordu ki, Nadir girdi araya.

“O benim karım Özge. Sorun yok. Devam et lütfen.”

“Bir eylem ancak geçmişi ve geleceği içerisinde taşıyorsa o zaman insan eylemi olur” diyen Enver, kaşları çatık ciddi yüz ifadesi ve kaygı dolu bakışlarıyla devam etti anlatmaya.

“Geçmiş ve gelecek bir devamlılıktır, zamanı bir bütün haline getiren bağ odur. İnsan dediğimiz canlı diğer hayvanlara göre gücünü oradan alır, bu onun köküdür, onsuz yapılacak hiçbir şey iyi olamaz.”

“Şunu baştan ve tam olarak anlatsana” diyen Tolga, darma-dagınık konuşan Enver’i net anlayabilmek için heyecanlanmış, hikâyesini dinlemek için sabırsızlanmıştı.

Burada yerde kanlar içinde yatan eylemciden gözlerini almıyordu bir türlü Tolga... Yaşama hırıltılı, zayıf ve umutsuz bir nefesle tutunma çabası içinde kıvranan bu adam, ölümle yaşam arasındaki seçimi yeniden sorgulıyordu Tolga’ya...

31. Bölüm

Sırrın Çözülüşü ve Arzu'nun Hikâyesi

Saat 19.24

“Şu an hikâye anlatmanın sırası değil. Bence biraz zaman kazanmamız gerekiyor” dedi Nadir, Enver’e bakarak. “Zaman kazanıp sonra da kafa kafaya vererek bu işten en kolay, en hasarsız şekilde nasıl kurtulabileceğimizi düşünmek zorundayız. Bu senin için de uygun mu?”

Enver artık neyin uygun olup neyin olmadığını düşünecek halde değildi. Bir eylem yapmaya kalkışmışlar, onu becerememişler, üstüne üstlük bu beceriksizliklerini buradaki masum insanlara da bulaştırmışlardı. Öyle trajikomik bir deneyimdi ki bu Enver için, rehin aldığı insanlardan yardım bekleyecekti neredeyse. Her ne kadar her şey saçma sapan görünse de, kaçmak için bütün fırsatları değerlendirmesi gerekirdi. Bu yüzden, “Benim için de uygun ama boşuna kürek çekmeyelim” dedi. “İki taraf için de çok hayırlı olamayacak bence. Sonra ben de size üzüleceğim. Sizin Namık Kemal için söylediğiniz bir sözünüz var ya, aynen öyle işte. Padişah demiş ya, bu Namık Kemal’i asacaksın, sonra da altına geçip hüngür hüngür ağlayacaksın... Böyle bir durum şu an yaşadığımız. Ne yapsak birilerinin canı yanacak ama hangi tarafın yanarsa yansın diğer taraf ağlayacak...”

“Bence dışarıdaki polislerden zaman talep et ya da isteklerini sırala. Yapmayacaklarını biliyoruz ama zaman kazanmış olursun” diyerek araya girdi Tolga. Belki de yıllarca paslanmış olan

devrimci ruhunu uyandırıyordu böylece. Hayata karşı risk alma hazzını tatmin ediyordu.

Aslında her ruhun yaşamak için bir bahaneye ihtiyacı vardı ve şu anda Tolga da, Nadir de yaşamak için iyi bir bahane bulmuş gibiydiler. Enver'i hiç tanımadıkları halde onun safına geçerek bu kadar kısa sürede ona güvenmelerinin başka bir açıklaması olamazdı.

“Bence bunun en kolay yolu bizi bırakmanız ve teslim olmanız” diyen Özge, yaralının durumunu da düşündüğünden olayın en hızlı bu şekilde çözümlenebileceğini düşünüyordu. “Hem arkadaşın da hemen hastaneye kaldırılır. Sizler de belki hafif bir cezayla kurtulursunuz bu işten. Biz de şahitlik yaparız. İyi niyetli insanlar olduğunuzu söyleriz.”

“Anlamıyorsunuz...” diye karşılık verdi Enver. “Bizi Türk hükümeti serbest bırakıp ülkemize gönderse bile orada da en iyi olasılık, kafalarımızın satırlarla kesilmesi olur.” Enver'in içindeki derin çaresizlik duygusu artık sesine ve yüzüne de sirayet etmişti. Bu işin sonu belli ki iyi olmayacaktı. Bütün umutları tükeniyordu bir bir, ama durup bekleyecek de değildi. O bir devrimciydi. Yaralı arkadaşının başucuna bağdaş kurup oturduğu yerden yavaşça ayağa kalkıp kokteyl masalarının birinden beyaz bir masa örtüsü çekip aldı, üzerindikilerin şangırtılar çıkararak yerlere dökülmelerini umursamayarak. Rehinerler düşüp kırılan bardak ve tabakların gürültüsünden öyle korktular ki bardak ve tabaklardan çıkan sese onların çılgın bağırıltıları da katıldı.

Enver pencereye yürürken bu kez daha dikkatli davranıyordu. Keskin nişancılar artık yerlerini almışlardı büyük ihtimalle. Parmaklarının ucuyla tuttuğu beyaz örtüyü dışarıya doğru sallayarak konuştu Enver.

“Beni iyi dinleyin! Kimsenin canı yansın istemiyoruz. İçeride yaralı insanlar var. Daha fazla kan dökülmesini istemiyorsanız,

dediklerimi yerine getirin. Size tam iki saat mühlet... Bu iki saatin sonunda isteklerimiz yerine getirilmemişse rehinelerden birini öldürüp camdan aşağıya atacağız. Bir uçak istiyoruz, uçağa kadar bizi götürecek bir karavan. Yanımıza üç rehine alıp uçağa kadar gideceğiz. Başka hiçbir şey istemiyoruz sizden. Unutmayın! İsteklerimiz yerine getirilmediği takdirde her iki saatte bir, biri ölür. Ani baskına kalkışmayın. İçimizden biri canlı bomba olarak donanmış bir halde bekliyor burada. İçeri girdiğinizde bütün rehineler havaya uçar!”

Biraz önce içeride düzgün Türkçe ile konuşurken polislerle konuşmaya başlayınca Arap aksanıyla yarı Türkçe devam etmişti.

Enver’in açıklaması üzerine megafonla karşılık veren polis, “Teslim olun, kaçacak hiçbir yeriniz yok! Rehineleri serbest bırakın, size de hiçbir şey yapmayacağız, söz veriyoruz!” diye bağırınca Enver’in istekleriyle ilgili hiçbir şeyi önemsemediklerini düşündü Nadir ve Tolga...

Enver de iyice öfkelenmişti. Havaya birkaç el silah sıkıp daha güçlü ve daha tehditkâr bir sesle konuştu aşağıda bekleyen polislerle yine kırık Arap aksanıyla.

“Bizim şakamız yok! Dalga mı geçiyorsunuz siz? Çocukla mı konuşuyorsunuz? Bize geri zekâlı muamelesi yapmayın. İsteklerimizi duyduunuz. O kadar!”

Enver bu kısa pazarlıktan sonra yerine dönerken kendinden emin, kararlı görünüyordu. Halil Paşa ve Kuşçubaşı Eşref’in onu dikkatle izlediklerinin farkındaydı. Enver’in yüzünde yakalayacakları küçücük bir umutsuzluk ya da çaresizlik hissi, ölümlerini daha da kolaylaştıracaktı.

Davetlilerin hepsi eylemciler tarafından salonun bir köşesine yığılıp toplandıklarından beri neredeyse hiç kımıldamamışlardı yerlerinden. Onları bu şekilde kontrol altında tutmak daha kolaydı.

Omzundan yaralanan Sıla'ya oturduğu sandalyenin üzerinde alkolle pansuman yapmıştı Berrak. Şimdilik durumu iyi görünüyordu. Halil Paşa, Enver'in emrettiği gibi girişi tutuyor, Kuşçubaşı Eşref de grubun başını bekliyordu.

Arzu, biraz önce yanından kovduğu jigolosunun âcizliğini izliyordu uzaktan midesi bulanarak. “Geri zekâlı gibi ağlıyor. Erkek müsveddesi. Sikişmekten başka bir bok bildiği yok!” diye geçirdi içinden. Rehin tutuluyor olmasından çok jigolosunun sinek kadar etmeyen değeriyle meşguldü zihni.

“Bir de Nadir’le Tolga’ya bak” dedi kendi kendine.

Kocasından dayak yediği günleri hatırladı. Köleliğin başlangıcı korku değil miydi zaten? Köle, her defasında hep bir başkasına ihtiyaç duyan insandır...

Nasıl da güçlü bir erkek olarak görünüyordu dışarıdan bakıldığında kocası. Karizmatikti. Her dışarı çıktıklarında lüks restoranlarda yemek yerlerdi. Bütün kadınların gözleri onun üzerinde olurdu. Orospların ağızlarının suyu akardı. Hepsi de spor arabası meraklıydı bunların. Zengin erkek avcıları... Kocasını evlenir evlenmez işini bırakmasını istemişti Arzu’dan... Şimdiki aklı olsa bunu asla yapmazdı ama işten ayrılıp bol bol gezerek para harcaması fikri daha cazip gelmişti o zamanlar. Kocasının kıskançlık krizlerini aşktan sanmıştı önce. Sonra anlamıştı adamın hasta olduğunu. Normal değildi. Psikopatın tekiydi. Kıskançlık krizleri geçirdiğinde dövmeyle bile başlamıştı Arzu’yu. Bir gün haber vermeden alışverişe gitti diye, eve geldiğinde etmediğini bırakmamıştı. Sarhoştı ve Arzu hiç beklemediği bir anda yüzüne şamarı yemişti. Bağırıyordu “Kime siktirdin de geliyorsun lan orospu?”

diye. Öldüresiye vuruyordu kendisine. Derken kendi de aynı saplantıya kapılmıştı sonra. Kıskançlık bulaşıcı bir hastalıktı. Kocasının üzerinde yabancı kadın kokuları, saç telleri aramaya başlamıştı Arzu da. Böylece karşılıklı yıpratmaya başlamışlardı birbirlerini. “Sen nerdesin pezevenk peki?” diye soramıyordu tabii ki. Dışarıdan bakınca hayli mutlu görünüyorlardı. Partiler, bahçe yemekleri, brançlar, gece düzenlenen ev partileri her şeyin yolunda olduğu izlenimini veriyordu etrafa.

Evliliklerinin beşinci yılında anne olmaya karar veren Arzu, dünyaya getireceği o bebekle yeniden doğacağına inandırmıştı kendini. Çocuğuna sığınmaya ihtiyaç duyuyordu. Giderek yalnızlaştığının o da farkındaydı aslında.

Oysa kocası fahişelik yapan mankenlerle doyurduğu erkekliğini karısından sakınmaya başlamıştı artık. Eskisi gibi sevişmiyorlar, birbirlerini arzulamıyorlardı. Bu yüzden çocuk sahibi olma fikrine sıcak bakmamıştı kocası. Bunun üzerine içki içmeye başlamıştı Arzu... Alkolün silip süpürdüğü zihnini susturabilmenin başka bir kestirme yolu yoktu. Madem varlığına sığınabileceği bir evlat doğuramayacaktı o halde paket paket sigara ve alkole gömerdi kendini.

Arzu sarhoş olduğu zamanlar kocasının arzuladığı fahişeler gibi olabildiğini keşfetti bir süre sonra. Bunca yıllık evliliklerinde ilk defa ağzına almıştı kocasının aletini. Bu kocasına da ilginç geldi kuşkusuz. Aşağıladığı karısının üzerine gitmeye başladı. Erkekliğini kadının ağzına her soktuğunda boğarcasına gırtlığına kadar ittiriyordu hep. Onu zevkle öldürmeyi düşler gibiydi. Arzu da kuşardı böyle zamanlarda. Acı çeker, ağlar, yalvarırdı. Kocasının acı çektiğini gördükçe erkekliğini daha da sokuyordu ağzına.

Arzu bazen ağzına boşalmasına izin veriyordu onun. Çünkü sadece böyle anlarda yalvarırdı karısına işi bitene kadar. Bir de arkasından içine girmeyi istediğinde yalvarırdı Arzu’ya... Neyse

ki girdiği gibi boşalıyordu da Arzu'nun canını fazla yakmıyordu. Şükür aleti de küçüktü.

Kocasına katlanmayı görev edinmiş devam ediyordu ki hayatına, bir gün hiç beklemediği bir şey geldi başına.

Bir gece arkadaşıyla birlikte geldi eve kocası. Oturup içtiler hep birlikte saatlerce. Sonra kocası hizmetliyi de gönderdi evden. Üçü kalmışlardı sadece.

Derken sehpanın üzerine beyaz bir toz döküp bıçakla keserek pay ettiler kendi aralarında. Arzu çok içki içerdi ama daha önce uyuşturucu hiç içmemişti. Burunlarından içeri çekerek gevşediler. Kocasının yanında gelen genç adamın bakışlarıyla onu soyduğunu hissediyordu sanki Arzu. Ona ne zaman baksa tutkuyla çağrıldığını duyar gibiydi... İhtikleri içkinin ve kokainin de etkisiyle kontrolünü iyice yitiren Arzu bacaklarını açarak oturmaya başlamıştı koltukta. Kocasını görmüyordu gözü. İç çamaşırını gösteriyordu misafir çocuğa.

Çok geçmeden kocası Arzu'ya üzerine daha rahat bir şeyler giyip gelmesini söylemişti. Misafir için de şort istedi. İlk zamanlardaki kıskanç kocaya ne olmuştu, tamamen vaz mı geçmişti kocası yoksa ondan? Arzu bütün bunların birkaç saat içinde bitecek bir oyun olduğunu düşündüğünden kocasının dediklerini yaptı.

Kısacık penye bir elbise ve elinde şortla salona geri dönen Arzu, kocasının sehpadan sigara paketini alıp bilerek yere attığını görünce şaşırdı. "Şunu eğilip alsana yerden" dedi adam. Arzu yine emre itaat ederek bacaklarını bükmeden eğildi yere. Oyuna devam ediyordu Arzu. Eteğinin altından taşan kalçalarını izliyordu iki adam da. İşte bunu hiç beklemiyordu Arzu. Kocası da oyunun içindeydi.

Misafirin yanında erkeklik organını çıkaran kocası, Arzu'nun ağzına girmek istedi yine. Arzu önce reddetti bu teklifi. Direndi ama güç kullanılarak zorlanınca razı oldu. Bir taraftan da hoşuna

gidiyordu olanlar. İçkinin ve uyuşturucunun etkisiyle kanındaki ateş tutuşmuştu bir kere. Kocasını saçlarından tutup var gücüyle çekiyor, canını yakıyordu Arzu'nun. Acı çekmekten zevk aldığını keşfediyordu Arzu. Acının şehvetine esir oluyordu. Kendi işi bitince de arkadaşının erkeklik organına doğru çevirdi karısının başını. O da aleti elinde bekliyordu sıranın kendisine gelmesini. Çok iri ve sert görünüyordu. Kendi isteğiyle olsaydı bu adamla sevişmeyi düşünebilirdi ama kocası tarafından buna zorlanmak midelerini bulandırmıştı Arzu'nun. Yine de yaptı söyleneni. Adamın aletini ağzına alıp emdi bir süre. Giderek bundan zevk almaya başladığını da fark etti sonra. Kadının ihtirasıyla daha da tahrik olan genç adam, Arzu'yu koltuğa yatırdığı gibi hiç beklemeden girdi içine. Kocasını da karısını başka bir adamla sevişirken izleyerek mastürbasyon yapmaya başladı inleye inleye... Genç adam Arzu'yu şekilden şekile sokuyordu. Kalçalarını izliyor, sonra yeniden aniden giriveriyordu. Arzu'yu koltukta kucağına ters olarak oturttu en son. Arzu'nun kalçaları genç adama dönük olarak bir yükselip bir alçalırken kocası da kendisine bakarak mastürbasyon yapmaya devam ediyordu. Arzu yukarı kalkıp indikçe büyük ve dolgun memeleri sıcıyor, kocasını bunu gördükçe daha vahşi bir hayvana dönüşüyordu.

O gece iki adam da zevkten ve sarhoşluktan sızdıkları koltukta ölü gibi uyurken sabah olmasını bile beklemeden evi terk etti Arzu, kocasının yaptığından dolayı değil, yaşananlardan zevk aldığından dolayı en çok kendisine katlanamıyordu aslında. Teşvikiye'deki dairesine gidip avukatını aradı. Boşanma davası açtı... O günden beri beş yıldır sadece içiyor, depresyona giriyor, sevişiyor ve psikolojik tedavi görüyordu işte.

İlk zamanlar sürekli içmişti, sonra yoga günleri, kısa süre sonra yogadan çare bulamadığını düşündü Arzu. Reiki günleri. Feng-Shui günleri. Yeni bir guru. Psikologlar bir taraftan, birinden çare

bulamadıkça diğeri. Biliyor bir çare olmadığını, zeki kadın aslında Arzu. Üniversitede iktisat okumuş hatta yüksek lisans bile yapmıştı bu konuda. Ama sanki bunları sosyalleşme adına yapıyor. İyi geliyor biraz büyü. Hipnoz seansları, yaşam okulları, hayat dersleri vs. dolaşıyor Arzu. Üç yıl hiç sevişmediğini fark ediyor sonra da. Üç yıl boyunca yayımlanmış ne kadar kişisel gelişim kitabı varsa okuyor. Erkeklerin bakışlarını hissediyor. Ne demişti arkadaşının hakkında? “Güzel bir kadın olarak sana sadece sahip olmuşlar, o yüzden bildiğin tek şey, sahiplerine yalan söyleyerek onları kandırmak ve sahiplerinden intikam almayı düşünmek.” Üzülmüştü o gün Arzu. Sonra buna da alıştı. Arzu’nun yaşamak için bir sebebe ihtiyacı vardı. Her insanın yaşamak için ya bir sebebe ya da bir inanca ihtiyacı olması gibi. Arzu inanacak bir şeyler arıyordu. Arzu sürekli deniyordu. Kendini sürekli teselli eden insanlardan bıkmıştı Arzu. Ona, “İncindin, acı çektin, sen bunları hak edecek kadın değilsin, daha iyilerine layıksın...” diyen insanlardan nefret ediyordu. Sırrını açtığı herkesten nefret ediyordu. Anlattığı her şeyden nefret ediyordu. Sırlarını anlattığı herkesten kaçmak istiyordu, özellikle onların tesellisi yaralıyordu Arzu’yu. Berrak, sadece Berrak’a karşı çıplaktı.

Dekupaj kurslarına gitmişti sonrasında, oryantal kurslarına, nefes terapisine, nur terapisine... Hep dönüp dolaşıp aynı çıkmaz sokağa girdiğini görüyordu... Çıkmaz sokak bir türlü değişmiyordu ama. İşte o zaman her şeyden ümidini kesiyordu. Aradan üç yıl geçtikten sonra bir gün barda, gecenin ikisinde, genç bir erkeğin kendisine baktığını gördü. Güveni yerine geldi Arzu’nun. Nasıl oluyor bilmiyor, o gece o çocukla yatakta buluyor kendini. Sabah tükenmiş ama güçlü olarak kalkıyor yataktan.

Sonra barda bulduğu her adamla yatıyor Arzu. Ardından he-di-yelerle kandırdığı genç, kaslı erkekler. Şu an yanında olan gibi.

İki yıldır ezdiriyor kendisini genç erkeklere Arzu. Bu da hayvan, insan gibi değil öküz gibi sahip oluyor kendisine. Ancak sanki acı verirlerse yaşadığını anlıyor.

Ama işte ölümün gelip çattığını düşünüyor şimdi. Belki de yarın olmayacağım diyor. Peki ne eksilecek dünyadan? Kim arkasından gözyaşı dökcek bilmiyor. Hiç kendi olamadığını tekrar edip duruyor içinden ve eğer ölmez de kurtulursa, gidip küçük bir sahil kasabasına yerleşmeyi ve o çok sevilen kurabiyelerinden yaptığı küçücük bir yer açmayı hayal ediyor şimdi...

Paşa neredeyse nefes bile almayacaktı fark edilmemek için. Öylesine yok olup dağılmıştı havaya. “Ah eski günlerim...” diye fısıldadı kendine. Sanki o eski günlerinde olsa büyük kahramanlıklar yapabilecekmış gibi.

Melisa gözlerini Enver’den alamıyordu bir türlü. Tolga, Nadir ve Özge’yle yaptığı konuşmaları can kulağıyla dinliyordu. İşitemediği zamanlardaysa adamın dudaklarını okumaya gayret ediyordu. Enver, zeki, korkusuz ve dik başlı olduğu kadar yakışıklı da gelmeye başlamıştı gözüne. Uzun boyluydu. Sert ama duygulu bakışları vardı. Karakteristik yüzüne yakışan biçimli burnuyla dikkat çeken bir adamdı. Anthony Quinn’in gençlik yıllarını hatırlatıyordu Melisa’ya... Bir an için göz göze geldiklerinde neden bu kadar heyecan duyduğuna anlam veremeyen genç kız, sağlam bir çimdik attı koluna. Stockholm sendromunun ne mene bir şey olduğunu deneyimleyebilecek kadar yaşayıp yaşamayacağından emin değildi.

Jale, Melisa’nın arkasında duvara yaslanmış halde, Tolga dışında kendi yaşamıyla bile ilgilenmiyordu şu an. Onun ara sıra

kendisine yönelttiği duygu dolu, derin bakışlarında erimeye devam ediyor, eğer ölecekse de hayattaki son dakikalarının tadını sonuna dek çıkarmaya çalışıyordu. Dünya yıkılacaksa eğer, bugün yıkılmalıydı zaten. Zira aşk ağacının meyve verdiğini görüyordu artık Jale. Tolga'nın bu sevgi dolu bakışlarında Jale'nin ona duyduğu aşkın karşılığı vardı mutlaka, işte o gün bugündür. Ölüm bile vız gelirdi Jale'ye.

Bektaş eylemcilerin gösterdiği yerde kalabalığın içinde ve mümkün olduğunca paşadan en uzak yerde durmuş, bakışlarını adamın korku dolu aşağılık yüzüne dikip dikkatle izliyordu uzaktan onu. Bektaş, içindeki karanlıktan kendisi bile korkuyordu şu an.

İki mimar misafir ise korkudan çışleri gelmiş ama ikisinin de bunu söylemeye cesaretleri olmadığı için birbirlerini dürtüp sen söyle sen söyle deyip duruyorlardı. Birisi evdeki karısını ve çocuklarını düşünüyor, eğer kendisi ölürse malların cadı karısına daha doğrusu onun sevmediği babasının eline geçeceği için deliye dönüyordu. Ölmekten daha fazla şu an kalbini sıkıştıran şey buydu işte.

Diğeri aldattığı karısını değil, hediyelere boğduğu, yeni ev açtığı sevgilisini ve garajdaki yeni aldığı, binmeye kıyamadığı arabasını düşünüyordu.

Ganimet garson kızların yanına sığınmış ağlamaya devam ediyor, bir yandan da Allah'a tövbeyle yalvarıp yakarıyordu. Bundan sonra kimseye beddua etmeyecekti. Ağzından çıkan sözlerle dikkat edecekti. El âlemin adamlarıyla kocasını kıyaslamayacak, hayalinde bile olsa kendini başka bir erkeğin karısıymış gibi düşlemeyecekti.

Polisle konuştuktan sonra Enver'deki değişikliğin farkındaydı üçü de. Giderek sona yaklaştığını hisseden bu adamın artık daha rahat ve korkusuzca konuşma arzusu duyduğunu anlamıyorlardı. Üçü de, Enver'in her ihtimale hazır olduğunu ya da içten içe hazırlandığını düşünüyorlardı artık.

Enver'in hareketleri sanki otomatige bağlanmıştı. Ne yaptığı-
nın kendisi de farkında değildi. Yerde hareketsizce yatan arkadaş-
şının başucuna çöküp, "Bütün bunları neden yaptığımızı merak
ediyor musunuz gerçekten?" diye sordu Enver.

Nadir, Tolga ve Özge hiç konuşmadan sadece başlarını salladı-
lar... Enver, önce ölmeye yatmış arkadaşına bakıp derin bir nefes aldı
ve başını kaldırdığında onu bir kişinin daha ilgiyle izlediğini fark
etti. Kalabalığın önünde duran genç kız, gözlerini bile kırpmadan
izliyordu Enver'i... Herkes gibi o da merak ve heyecan içindeydi...

Nadir, konuşmaya hazırlanan Enver'in Melisa'yla bakiştığını
fark edince, acıların dahi insanları hayallerinden vazgeçirmediği-
ni düşündü içten içe.

"Sanırım en, en baştan başlamak gerekiyor" dedi Enver. "Nasıl
olsa iki saat zamanımız var değil mi? Dinlemek istiyor musunuz,
yoksa kısaca sonucu mu anlatayım size?"

"Ben tüm hikâyeyi bilmek istiyorum" dedi Tolga. Heyecanlan-
mıştı. Gerçek olandan o kadar zamandır uzaktaydı ki, sadece iki
sene önce yaşadıkları bir rüya gibi gözlerinin önüne tekrar gel-
di, Gezi günleri. Bir tek o günlerde nefes aldığını düşünmüştü.
Ama şimdi yaşananlar, anlatılacak hikâye gerçekte sapına kadar
ve Tolga'nın bu gerçekliğe çok ihtiyacı vardı. Âşık olamamasının
asıl nedeni, gerçekliğe olan inancını kaybetmesiydi, sebebi buydu
ve bunu biliyordu. Hiçbir şeyi gerçek bulmadığı için âşık olamı-
yordu... İki sene önce âşık olabilirdi, ama o zaman da kimse yoktu
âşık olabileceği.

32. Bölüm

Kimsenin Bilmediği Gizli Tarih

Saat 19.58

Elini istemsizce saçlarına götürüp hafifçe sıvazladı Enver. Anlatacağım demişti ama hâlâ tereddüt içindeydi. Anlatmanın ne faydası olacaktı ki? Bu düşüncesine ve kaygılarına rağmen içindeki konuşma arzusuna engel olamayacağını hissediyordu. Belki bu olaydan sonra ölürse ona yük olarak kalacak söylenmemiş tek bir söz bile götürmek istemiyordu yanında. Son saati gelip çatmış bir idam mahkûmu gibi içindeki yükten kurtulup öbür dünyaya hafiflemiş olarak taşınacaktı. Derin bir hülyaya dalmış gibi kelimeler ağzından yavaşça dökülmeye başladı.

“Aslında anlatacaklarım biraz da sizin tarihiniz. Tarihlerimizin karşılıklı harmanlanmış hali. Hatırlıyor musunuz okuduğunuz tarih kitaplarından, uzakta bir Osmanlı toprağı vardı hani? Bir gün yeni yeni emperyalist güç olmaya çalışan ama bunun için geç kalmış olan İtalya size ait olan o topraklara göz dikmiş, gemileriyle bir gün kıyılara çıkıvermişlerdi. İşte bu olaydan sonra sizden 19 delikanlı, 19 cengâver üzerlerindeki askeri üniformaları, parlak geleceklerini bir anda sıyrıp yola düşüp gelmişti bizim topraklarımıza.”

“Az çok ben de biliyorum bu tarihi, ama Özge daha iyi bilir” dedi Nadir. Bu kadar kısa süre içerisinde sözünün kesildiğine Enver içten içe kızdı ama belli etmedi. Anlatmaya devam etti.

“Sizin de anladığınız gibi, evet biz Libyalıyız. Büyük ihtimalle anlatacağımız birçok şeyi de biliyorsunuz, ama bilmediğiniz müt-hiş bilgiler de vereceğim birazdan size. Çünkü bu bilgileri çok ama çok az insan bilir. İlk defa yabancı kulaklar duyacak bu bilgileri. Artık ne önemi var ki? Her şey bitti zaten. Hem bizim için hem de ülkemiz için.”

Enver derin bir soluk aldı. Hüzünlenmişti. Ama bir taraftan da hızlıca anlatmak istiyordu yıllarca dinlediği hikâyeleri... Büyük dedesinin dedesine, dedesinin babasına, babasının kendisine aktardığı bu bilgileri anlatmak, içini boşaltmak istiyordu. Aslında her şey burada bulunan Enver’in de kod isim olarak adını aldığı Enver Paşa ile başlamıştı. O zamanlar henüz paşa değildi elbette. Binbaşı Enver Bey, o zamanlar beydi, saraya damat olmuştu ama hâlâ beydi. Almanya’da bir hanım arkadaşına yazdığı mektupta başlangıcı şöyle anlatıyordu: “Ah sevgili, kendimden utanıyorum, bu halde sizin karşınıza çıkamam. Şu İtalyanlar bizi iğrenç, utanç verici bir duruma düşürdüler ve ben, bu çok zayıf insan, şerefimize ve kendimize duyduğumuz saygıya sürülen bu lekeyi kendim silmek istiyorum. Bu satırları okuduğunuzda, gideceğim yere gitmiş olacağım. Kimse nereye gittiğimi bilmiyor. Trablus’tan sesimi duyurmak istiyorum. Hükümet bu işten vazgeçse bile ben, kanım bu utanç verici lekeyi yıkayana kadar kararımdan dönmeyeceğim...”

“Sonraları aramızda birçok kez tartışmıştık bu konuyu elbette” dedi Enver. “Enver Bey’in kafasında bir fikir vardı da bu İtalyan işgali işine mi geldi, yoksa gerçekten anlık bir şekilde karar alıp mı geldi bizim ülkemize? Çok tartıştık bunu. Çünkü Teşkilat-ı Mahsusa bizim topraklarımızda kuruldu. İtalyan işgaline karşı yerel halkı yani bizleri, Senusileri örgütlemek, tam da Teşkilat-ı Mahsusa’nın eylem içeriğini uyuyordu. Belki de orada ilk denemeyi yaptılar ve

başarılı olunca da örgütü kurdular. Neyse bir şekilde geldiler ve bizim dedelerimizin babalarını örgütlediler. Sonucunda da kendilerine bir örgüt kurdular” diyerek anlatmaya devam etti Enver.

“Bazı iddialara göre ise Teşkilat-ı Mahsusa’yı Libya’da kurmadılar, orada denemesini yaptılar ama fiili olarak Batı Trakya Türk Cumhuriyeti’ni kurarken resmi olarak gerçekleştirdiler.

Aslında bu iki fikir de sadece yorumdan ibarettir. Çünkü Teşkilat-ı Mahsusa ile ilgili düzenli bir doküman yoktur. Teşkilat-ı Mahsusa ile ilgili belgeler 15 Eylül 1918’e doğru, Talat kabinesinin istifası sırasında Emniyet Umum Müdürü Aziz Bey tarafından hükümet arşivlerinden çıkarılmış ve imha edilmiştir. Adamlar arkalarında hiçbir belge bırakmamışlardır. O yüzden söylenen her şey sadece yorumdan ibarettir.”

Bu konu, Nadir, Tolga ve Özge arasında daha önce de tartışılmıştı. Kendi aralarında Teşkilat-ı Mahsusa’nın kuruluşu hakkında sert tartışmalar olmuş ama eninde sonunda konuşulanlar tahminden öteye gidememişti. Çünkü örgütün kuruluşu içinde olanlar, eylemleri hakkında kesinlikle yazılı bir kaynak bırakmamışlardı giderlerken. Ama şu bir gerçektir ki nerede ve kimler tarafından kurulmuş olursa olsun, Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşunda en önemli yükü bu Teşkilat-ı Mahsusa’nın Anadolu’ya geçmiş olan adamları yüklenmişlerdi. Çerkez Ethem’den tutun da Kuşçubaşı ailesine, ismi bilinmeyen tüm elemanlarına kadar. Yerel ayaklanma, istihbarat ve ajitasyonda çok iyi yetişmiş elemanlardı bunlar. Tek başlarına bir ülkede ayaklanma çıkaracaklarını düşünecek kadar da hayalperest ve korkusuzdular. Örneğin adı geçen Kuşçubaşı Eşref’in kardeşi Sami tek başına ve bir miktar parayla İran’a geçmiş ve orada ayaklanma çıkarmaya çalışmıştı. Özellikle Nadir İttihat ve Terakki’yi fazla önemser ve ciddiye alırdı. Türkiye’de de hep iki siyasi çizgi olduğundan bahsederdi. Birisi İttihat ve Terakki gibi

ilerici çizgi, diğeri de hep emperyalistlerle iş tutan, muhafazakâr, gerici bir parti olan Hürriyet ve İtilaf Partisi. Bu iki ana akım hâlâ Türk siyasetine damga vuruyordu. Nadir Kemalizm'in de öncüsü olarak İttihat Terakki'yi görür ve hatta Kemalistlerden daha hayalperest oldukları için onları sola daha yakın bulurdu.

Ama bu Batı Trakya tartışması Teşkilat-ı Mahsusa'nın kuruluşundan daha önemli bir yere sahipti. Resmi Türk tarihinde yani okullarda okutulan tarihte, Türklerin ilk cumhuriyeti olarak hep Türkiye Cumhuriyeti'nin adı verilir, halbuki 1913'te Batı Trakya Türk Cumhuriyeti kurulmuştur. Devletin askeri gücü 6 bini Osmanlı askeri olmak üzere 30 bin kişiden oluşmaktaydı. Bu yeni Türk devleti *Batı Trakya Haber Ajansı* ve *Independent* adıyla Türkçe ve Fransızca bir gazete çıkararak sesini dünyaya duyurmaya çalıştı. Süleyman Askeri Bey tarafından yazılan bir marş da sahip olan bu Türk devleti posta pulları da bastırmıştı. Süleyman Askeri Bey bu yeni cumhuriyetin genelkurmay başkanı oldu. Gerçi bundan beş yıl sonra da yani Türkiye Cumhuriyeti kurulmadan önce yine Kars'ta Cenup-i Garbi Kafkas hükümeti kurulmuştu. İlk sivil anayasa da işte bu Türk Cumhuriyeti'nde kabul edilmişti. 18 yaşından büyük kadınlara oy kullanma, seçme ve seçilme hakkı da verilmişti. Yani bunlar ilk defa Türkiye Cumhuriyeti'nde olmamıştı. Resmi tarihten ve resmi olan her şeyden nefret ederdi Tolga. Düşüncelere, eski tartışmalara daldığında konuşmalar devam ediyordu tüm heyecanıyla.

“Mustafa Kemal Samsun'a hareket ettiğinde Hamidiye Kahramanı Rauf Orbay telgrafın başında adım adım takip ediyor bu yolculuğu. Mustafa Kemal'in sağ salim Samsun'a ulaştığı haberini alır almaz, Bandırma'ya hareket ediyor ve Ali Bey'i ziyaret ediyor. Ali Bey yüz yaşında ve daha önce iki evladını Yemen'de ve Balkan Cephesi'nde şehit vermiştir. Rauf Bey, Ali Bey'den en küçük

oğlu Ethem'i istiyor. Ali Bey hemen, 'Ethem, Tevfik ve Reşit emrindedir! Benim de elim silah tutar... Ben de emrindeyim!' diye karşılık veriyor. Tevfik ve Reşit Bey zaten teşkilatta bilinen önemli kimseler. Ethem en küçükleri ama gözü kara, vuruşkan. Ethem Bey, Rauf Orbay'ın talimatıyla bir miktar gönüllü süvariyle yola çıkıp Teşkilat-ı Mahsusa Reisi Eşref Sencer Kuşçubaşı'nın Manisa Salihli'deki çiftliğine gidiyor. Çiftlikte Eşref Bey'in on altı yaşındaki kardeşi Ahmet Kuşçubaşı tarafından karşılanıyorlar ve 30.000 altın ile 1500 muhtelif silah tutanakla Ethem Bey'e teslim ediliyor. Böylece bir yıl Yunan işgalini durduran Kuvayımilliye ve Kuvayıseyyare hareketinin temeli atılmış oluyordu. Mustafa Kemal'in Amasya'ya geçmesi de tesadüfi değildir. Mustafa Kemal ve arkadaşlarının güvenliği çok önemliydi. Pontusçular ciddi tehdit oluşturuyordu. Berzeg Kâzım Bey, Berzeg Ekrem Bey, Zelo Tahir, Şetoh Musa ve 200 atlıdan oluşan gönüllü milis muhafızlar Mustafa Kemal ve arkadaşlarını korumaktadır. Bunların hepsi de bir şekilde teşkilata ya üye ya da yakındılar.

Enver Bey, yanında yirmiye yakın çok güvendiği adamıyla gitmişti Trablus'a. Kuşçubaşı Eşref, Süleyman Askeri Bey, Ali Çetinkaya, Fuat Bulca, Nuri Conker, ilk tayyare şehidi Tayyareci Sadık, elbette Mustafa Kemal ve Enver'in kendisinden yaşça küçük amcası Halil Paşa. Bunlara başka isimler de katılacaktı sonrasında. Enver Bey'in pasaportunda adı Hamdi Bey olarak yazılmıştı. Bu adamlar namuslu, ülkesini seven ve gözlerini budaktan esirgemeyecek kadar da cesur insanlardı. Hiç kimseye sormadan sırtlarındaki üniformaları sıyırmışlar ve gerilla savaşı yapmak için korkunç engelleri aşarak Libya'ya gitmişlerdi. Mesela Mustafa Kemal'in pasaportunda mesleği gazeteciydi ve adı da Mustafa Şerif olarak yazılmıştı. Mustafa Kemal üç dört arkadaşıyla Mısır üzerinden gelmişti, meşhur silahşor Yakup Cemil, Naci ve Hakkı

Beylerle birlikte. Mustafa Kemal iyi bir stratejistti, yerel halkı örgütlemek için ‘Sevgili din kardeşlerim’ diyor, yanaşmayanları ise İtalyan casusu olarak suçlayarak arada bırakıyordu. Enver Bey ise zaten sultanın damadıydı. Yani İslam dünyası için Peygamber’in yeryüzündeki halifesinin damadı. Yine Almanyadaki hanım arkadaşına yazdığı mektupta şöyle diyordu: ‘Ben halife tarafından gönderilen biriyim ve sultan damadıyım. Bir tek bu bağlantı bana yardımcı oluyor. Araplar hürriyet kahramanı Enver Bey’i ya da Erkân-ı Harp Kumandanı Enver Bey’i tanımıyorlar ama halifenin damadı diye her yerde beni gösteriyorlar..’ Böylece yerel halkı örgütlediler. Senusileri. Bu topraklarda halkın çoğunluğu Senusi’dir. Bir tasavvuf hareketidir Senusilik ve çok yaygındır bölgede.

Ömer Muhtar da Senusi’dir. Her şeyin başında Enver Bey vardı ama Kuşçubaşı Eşref de ele avuca sığmaz birisiydi. Bir gece Enver Bey’den habersiz İtalyanlara baskın verdi. Avakir zaferi dendi bunun adına. Ve İtalyanlar neye uğradıklarını şaşırды. Büyük bir korku dalgası yayıldı İtalyanlar arasında. Avakir ismi bölgedeki bir kabileden gelmektedir. Enver bu habersiz baskını Eşref Bey’e sorduğunda aldığı yanıt şuydu: ‘Avakir kabilesinden eli silah tutanları bir araya getirdim. Bu kabile savaşçılığıyla ünlüydü. Bir gece baskını, hem de çöl kanunlarına göre bir gece baskını olacaktı. Bir gavve idi, yani çapulcu baskını. Elde edilecek ganimetlere de bir fiyat koydum. Tüfekler 3 mecidiye, mitralyözler 5 altın, eğer bir top getirilirse de 25 altın. Arada aldıkları da kendilerine kalacaktı.’ İşte böyle demişti Eşref Kuşçubaşı. Kendisi o geceden elde ettiği İtalyan dürbününü ömrü boyunca yanından ayırmamıştır.”

Bu sırada Enver cebinden kösteği düşmüş eski bir saat çıkarıldı. Çalışmıyordu ama oldukça eski ve kıymetli olduğu belliydi. “Dedemin babası bu saati Avakir baskınında ele geçirmiş bir

İtalyan'dan. Dedemin babasından bana kadar geldi. Aynen örgütte olduğu gibi..." dedi ve devam etti:

"Bir Fransız gazetecinin röportajı vardı o günlerde. Şöyle soruyordu Fransız kadın gazeteci: 'Siz İtalya'nın müttefiki misiniz? Her eşyanız İtalyan.' Eşref Kuşçubaşı şöyle cevap verir: 'İtalyanlar bizim evimize haber vermeden gelmiş istenmeyen misafirlerdir. Biz de o yüzden eşyalarını beraberce kullanıyoruz.' Yine Enver Bey'in hatıratında o günlerle ilgili şunlar yazar: Evvelki gün savaş meydanını gezdim. Ah, ne manzara! Her yerde cesetler. Şurada, kafası bir kurşunla delinmiş çok genç bir İtalyan askeri, siyah sakallı, vücudu parçalanmış bir başçavuşun yanında yatıyor. Biraz ötede çoğu ateşli olmayan silahla vurulmuş birbiri üstüne yığılmış bir yığın ceset görülüyor. Bunlar düşmanlar ama insan olarak acıyorum bunlara. Niye bu insanları kıyıma itiyorlar? Banca di Roma'nın kasalarını doldurmak için değil mi? Bankacıların kasalarına birkaç milyon daha girsin diye vatanlarının çocuklarını ölüme gönderiyorlar. Başka masum insanları öldürmek için bu saf çocukları gönderiyorlar. Sonra da bunun adı insanlık, vatanseverlik oluyor!"

İşte o günlerde Kuşçubaşı Eşref'in yanında savaşanlardan biri de eylemi yapan Enver'in dedesidir. Eylemde yer alan diğer üçünün dedesi de oradadır. Eylemcilerin dördü de aynı Avakir kabilesi soyundan gelir. Dördü de eğitimlerini Türkiye'de alır. İşte tam da bu yüzden kendilerini İttihat ve Terakki örgütünün devamı sayarlar. Daha doğrusu Teşkilat-ı Mahsusa'nın bir parçası. Kendilerini Türk fikirlerine yakın bulurlar. İşte o günlerde kurulu bahsettikleri örgütleri.

Aslında buna benzer bir olay daha vardır. 1908'de Hürriyet Kahramanı Enver ve arkadaşları İkinci Meşrutiyet'i ilan ederler. İttihat ve Terakki birçok ulustan meydana geliyordur. İçlerinde

Bulgarlar da vardır, Araplar da, Rumlar da, Ermeniler de. Bunlardan biri de Arap Ali lakaplı örgüt üyesidir. Meşrutiyet ilan edildikten sonra “Bizim buralarda işimiz kalmadı ben artık memlekete dönüyorum” diyerek Mısır’a döner ve siyasi hayatına ve teşkilatçılığına orada devam eder. İttihat Terakki içinde de okuyan yazan teorisyenlerdendir. Yıllar geçer, bir gün Mısır’da büyük devrimci Cemal Abdül Nasır ortaya çıkar. Cemal ismi İttihat ve Terakki’nin üç paşasından Cemal Paşa’nın adından gelir. Yani Nasır daha ismiyle İttihat ve Terakkicidir. Subayken Hür Subaylar Örgütü’nü kurar. 1952’de de yönetimi ele geçirirler. Peki arkasında kim vardı dersiniz Nasır’ın teorisyeni olarak? Evet. Arap Ali, İttihat ve Terakkici. Sosyalistti ama aynı zamanda Arap milliyetçisiydi Nasır. O zamanlar dünya iki kutupluydu ve Nasır çıkıp her iki kutuptan da değiliz biz üçüncü yolcuyuz dedi. Fikri bütün Arap âlemine yayıldı. Meşhur BAAS partileri bunlardır işte. Suriye’de Esat, Libya’da Kaddafi, Irak’ta Saddam Hüseyin, birçoğu sonradan despot olsa da çıkışları Arap sosyalist milliyetçileridir emperyalistlere karşı.

İşte bu BAAS’ın fikri İttihat Terakki’den gelir. Devrimler ve fikirler bir kelebek gibidir, oradan uçar başka yere konar. Bu topraklardan çıkan İttihat ve Terakki fikri epeyce bir yer dolaştıktan sonra, yeniden Türkiye’ye gelir. Doğan Avcıoğlu’nun 9 Mart 1972 tarihinde yapacağı devrim işte bu BAAS tipi devrimdir. Sosyalizm ama Sovyetlerden bağımsız bir sosyalizm, yerel sosyalizm fikriydi. Başaramadılar, üç gün sonra da meşhur 12 Mart darbesi gelir. Doğan Avcıoğlu ve ekibi devrimi başaramamışlardır. Onların yerine Amerikancı 12 Mart darbesi geldi üç gün sonra. Ama ne olursa olsun Türkiye’de solcuların, sosyalistlerin iktidara en yakın oldukları an işte o 9 Mart günüydü. Yani bir İttihat ve Terakki devamı diyebileceğimiz bir örgütten bahsedebileceğimiz bir gün.

Enver bir an önce bitirip ne olacaksa olsun istiyordu. Aceleci bir şekilde anlatmaya devam etti. Bu arada gözü sürekli Melisa'daydı. Sanki yıllarca hapsettiği iki gözü şimdi kullanmaya başlamıştı.

“Sonrasında ne oldu siz de biliyorsunuz. Gördüğüm kadarıyla hepiniz de aynı düşüncelerden gelen, zeki ve entelektüel birikimleri olan insanlarsınız. Orada Enver Bey, Kuşçubaşı Eşref ve Süleyman Askeri ayrılırken geride bir örgüt kurdular, yerel halktan oluşan. Çok dar bir örgüttü bu. Daha çok istihbarat faaliyetleri düzenleyecek, entelektüel bilgi sahibi olacak, ülkenin çok zeki çocuklarını bünyesinde toplayacak, yönetmeyi öğretecek dar bir kadro. Yüz kişiyi asla geçmeyecek ve sadece ve sadece kendisine bağımlı bir örgüt. Dışarıya karşı en ufak bir bilgi sızmayacak, ama içeridekilerin hepsi kendi alanlarında tam bağımsız çalışacak, merkezde gizlide 20 kişilik bir kemik kadro, diğer 80 kişi de dışarıda üst düzey devlet yönetiminde oluyordu. O 80 kişi asla kendilerini belli etmeden ne olursa olsun görevlerine devam ediyorlardı. İktidarlar değişse de, bu kemik örgüt hep kalacaktı. İşte böyle kurulmuşuz biz. Enver Beyler mecburi olarak Balkan Savaşı'na katılmaya gince, her şey bu örgüte kaldı işte. Tüm sorumluluk. Neyse ki iyi yetişmişti örgüt içindekiler. Namuslu, zeki ve milletini çok seven cesur insanlardan kurulmuştu. Bu arada aklıma geldi bakın, Enver Beyler savaşıırken birçok İtalyan subayını da esir almışlardı. En büyük problemleri neydi biliyor musunuz? İşte bu esir subaylar. Mecburen misafir gibi davranıyorlar, yemeklerini ve ihtiyaçlarını muntazam karşılıyorlar ama elde yok avuçta yok adamlar gerilla, bu bakım harekete büyük yük oluyor. Şimdi işte benim durumum da şu an tam bu. Rehin aldığım adamlara bakın...”

Hepsi birden içten gelen bir coşkuyla gülmeye başladılar. Gerçekten trajikomik olan şey tam da buydu.

“Hadi devamını anlat iyice merak ettim” dedi Tolga.

“İşte bu örgüt kuruluş ilkelerine bağlı kalarak devam etti. Daha sonra İtalyanlara karşı Senusiler savaşılmaya devam ettiler. Şeyh Ahmet Senusi’ydi o zamanki liderleri. Elbette arkasında kendisinin bile haberi olmadan biz vardık. Tam bu sırada Senusi hareketinin ve de Libya halkının kaderini etkileyecek bir olay gerçekleşti ve Birinci Dünya Savaşı patlak verdi. Şeyh Ahmet, bu savaşa girme taraftarı değildi. Zira Libya’nın tek yardım kapısı olan Mısır’da hareketlerine göz yuman İngilizlere hücum etmek intiharla eşanlamlıydı. Osmanlı devlet erkânının planı ise, Mısır üzerine yapılacak kanal harekâtında, Senusi güçlerinin Libya tarafından vurmasıyla İngilizleri Mısır’da boğmaktı. Senusi kamplarına gelen Osmanlı subayları, Şeyh Ahmet’i iknada çok zorlandılar. Almanya’nın gücünü, Mısır’ın Osmanlı idaresine geçmesi ile mücahitlerin Libya’da rahat bir nefes alacağını izah etmeye çalıştılar. Fransız ve İtalyanlarla birlikte bir üçüncü cephe açmak istemeyen şeyh, sonunda gittikçe artan ısrarlar karşısında kerhen de olsa, Senusi mücahitlerine İngiliz hududuna saldırı emrini verdi. İngiliz güçlerinin şaşkınlığı sebebiyle hızlı bir ilerleme gösteren Senusi kuvvetleri, İngilizlerin karşı hücumla geçmesiyle ağır kayıplara uğrayıp, Trablus’un iç kesimlerine çekilmek zorunda kaldılar. Öte yandan, Süveyş Kanalı civarında Cemal Paşa emrindeki Osmanlı birliklerinin başarısız harekâtları bütün planları suya düşürdü. Ve bu anlamsız hücum Senusilerin Mısır erzak yolunu tehlikeye düşürmekten başka hiçbir işe yaramadı. Senusi şeyhi, bu ağır yenilgiden sonra bir kere daha Osmanlı devlet adamlarına boyun eğerek halifenin çağrısı üzerine mücadeleyi yarıda bırakıp bir denizaltı ile payitahta geldi ve 1933’te vefat edene kadar bir daha Libya’yı göremedi. İstanbul’da büyük şaşaa ile karşılanan, yoğun ilgiye mazhar olan bu büyük mücahidi daha sonra Kuvayimilliyeye destek için Anadolu’yu karış karış gezerken gördüler.

Sonrasında bütün dünyanın tanıdığı lider Ömer Muhtar çıktı. 1923'ten 1932'ye kadar aralıksız savaştı Ömer Muhtar. Elbette arkasında yine bizim örgütümüz vardı. O zaman en önem verdiğimiz şey istihbarattı. Ömer Muhtar'a istihbarat sağlamak. Elbette Ömer Muhtar bizim örgütümüzden haberdar değildi. İtalyan başkomutan Graziani, 'Halk ve sahradakiler, zaten güçlü bir istihbarata sahip direnişçilerle öyle bir işbirliği içindedirler ki, bizim attığımız adımdan anında haberdar olmaktadırlar. Ömer Muhtar'ın başarısını bu haber alma servisine bağlamak gerektir' diyordu anılarında.

'Biz asla teslim olmayız. Ya kazanırız, ya ölürüz. Bizden sonraki nesillerle de savaşıacaksınız. Bana gelince. Ben, cellatlarımdan daha uzun yaşayacağım' demişti Ömer Muhtar. Bir gün yine, Ömer Muhtar sürekli cebinde taşıdığı küçük Mushaf'ını çıkararak elini onun üzerine koydu ve tarihe geçen şu mükemmel sözlerle herkesi susturdu:

'Vallahi, zafer veya şahadete ermeden bu dağları terk etmeyeceğim ve İtalyanlara karşı devam eden bu savaşı asla bitirmeyeceğim. Mısır'a gitmek isteyenler buyurup gitsinler, İtalyanlara teslim olup ölümden kurtulmak isteyenler de teslim olsunlar, hiç kimse onları tutmuş değildir.'

1932'de asıldı Ömer Muhtar. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra bölge Fransa ve İngilizlere bırakıldı. Birleşmiş Milletler 1949'da Libya'nın bağımsız bir ülke olması gerektiği kararını aldı. Görüşmelerde Libya'yı, 1920'lerden beri İtalyanlarla mücadele etmiş olan, sonrasında Mısır'a sürgüne giden Şeyh İdris temsil etti.

1951'de Libya bağımsızlığını kazandı ve Birleşmiş Milletler aracılığıyla bağımsızlığa kavuşan ilk ülke oldu, İdris de ülkenin kralı.

Bu uzun arada bizim örgütümüz daha çok teorik olarak ve insan yetiştirerek ilerledi. Ülkenin en iyi beyinlerini, ülke dışına okumaya gönderdi. Birçoğu da Türkiye'ye geldi elbette. Bizim gibi. Biz de içeridekilerin hepsiyle birlikte sizin ülkenizde okuduk. Ben mesela Ankara'da Mülkiye'de okudum. Kuşçubaşı Eşref İstanbul Üniversitesi Hukuk'ta okudu. Halil İTÜ Bilgisayar Mühendisliği'nde okudu.

Ölmek üzere olan arkadaşımız Süleyman Askeri de Yıldız Teknik Elektrik Elektronik'te okudu. Dördümüzün babası da yine Türkiye'de harp okulunda okudu.

İşte asıl bizim iktidarımız 1969'da başladı. Bizim yetiştirdiğimiz en önemli beyinlerden biri olan Muammer Kaddafi daha albayken iktidara el koydu. Ve Libya Arap Cemahiriyesi'ni kurdu. Sonrasını anlatmayacağım, ambargolar, ABD tehdidi, bir taraftan da Kaddafi'nin gittikçe aymazlaşması ve sonunda sokaktaki ölümü.

İşte o günden sonra örgüt ne yapacağını şaşırdı. İktidara çok alışmış, hantallaşmıştı ve her yavaşlayan iktidar gibi karar almakta zorluk çekti. İçten içe çürüyen ağaçların çıkardığı gürültüyle ve ansızın devriliverdi.”

33. Bölüm

Beklenmedik Olay

Saat 21.00

Hikâye, nefes kesici ve sarsıcı yerinde böyle birdenbire bitince ne söyleyeceklerini bilemediler. Enver de havası boşalan balonlar gibi hissediyordu şu an kendini. Tam karşı hizasında oturmuş, kaçamak bakışlarla kendisini izleyen kız da olmasa henüz hayatta olduğunun başka bir kanıtı yok gibiydi.

Ortaman giderek ağırlaştığını ve bir katran gibi üzerlerine aktığını fark etti Nadir. Etraflarında çaresizlik ve endişe içinde kıvranan insanlara bakarak, “Nasıl da üzülüyorlar erteledikleri sevgiler için görüyor musunuz? Ölüm en büyük devrimcidir. Hem aşkta hem hayatta... Her ikisinin gerçeği de ölüm anında ortaya çıkar” diye geçirdi içinden.

“Öyle uzun bir gün yaşıyoruz ki, bazen hayat bile bu kadar uzun gelmiyor insana” dedi Özge, başını Nadir’in omzuna koyarak kapattı gözlerini. O da hikâyenin apansız bitişinin ağırlığını tüm hücrelerinde hissediyordu.

Herkes gibi onlar da çok yorgundular ve henüz neler olacağını bilmiyorlardı. Kimse evine sağ salım dönebileceğinden emin değildi. Ve buradan sağ çıkmanın mümkün olmadığını aslında hepsi biliyordu.

Nadir, kıvılcımlar çakmaya başlayan kara gözleriyle Enver'in kendisine ve Özge'ye baktığını görüp Enver'e, "Hani çocukken dağa çıkarsın ve yokuş aşağı paldır küldür inersin ya, işte en zevklisi o iniş anıdır çünkü kontrol senden çıkar" dedi. Enver'in tepelerden aşağıya hızla kaydığını hissediyordu Nadir. "Kendinin ve gücünün dışına çıkarsın aşağı inerken. Sonra birdenbire aşağıda olmadık bir tehlike görürsün ve durmak istersin. Durmak istersin ama duramazsın... Bile bile belanın üstüne gidersin işte." Bir ara oluşan suskunluktan sonra yine Enver'e dönüp, "Olayı birlikte çözmekten başka çaremiz yok ve ben bütün riskleri göze alıyorum, senin gibi" dedi.

Enver karşılık vermedi. Saatine baktı. Polise verdiği sürenin dolmasına bir saat kalmıştı. Dirayetli davranmak zorunda olduğunu düşündü. Dediğini yapmak zorundaydı. Aksi halde polisle bir daha pazarlığa oturamazdı. İki saat dolduğunda istekleri yerine getirilmemişse eğer onlara bir kurban vermesi gerekirdi. Aksi halde karşılarında duramazdı.

İçinin yandığını hissetti. Ne zaman canı sıkılsa son üç yıldır midesi bu şekilde yanmaya başladığı. Son üç yılda zaten her şey baktan gidiyordu. Enver idealleri uğruna evlenmemişti... Hayatını ülkesine ve ilkelerine feda etmişti. Henüz otuz yaşındaydı ve ölümüne fazlasıyla yakındı.

Birazdan ani bir baskın yiyebilirlerdi. Polisleri iyi bilirdi Enver. Rehineli vakalarda eylemcilere saldırmak yerine yanlışlıkla bir dolu sivil öldürdüklerini görmüştü. Aslında kalabalığın içinde eylemciyi seçip avlamak daha zordu.

Sonra aklına bir şey gelmiş gibi birden yerinden kalkıp kendinden emin ve kararlı adımlarla kalabalığın önüne geçip durdu ve "Aranızdan birini seçin" dedi. Bakışlarında çakan şimşekler ür-kütücüydü. "Kimin öleceğine kendiniz karar vereceksiniz. Bize bir tane kurban seçeceksiniz. On dakikanız var. O kadar!"

En azından birisinin ölüm kararını kendisi vermeyecekti artık. Bu bile insanın sırtından büyük bir yükü kaldırıyordu.

Dehşet dolu şaşkın gözlerle birbirlerine bakan kalabalıktan yükselen sesler dalgalanarak ve giderek daha da yükselerek yayılıyordu salona. Herkes bir diğerinin yüzüne bakıp ne diyeceğini bilemiyor, kendisine yöneltilen gözlerden ürperiyordu. Sonra derin bir sessizliğe gömüldüler. Her şey kendiliğinden geliyordu aralarında. Kimse yönetmiyordu onları. Başlarını bekleyen Kuşçubaşı Eşref bile müdahale etmeden bakıyordu onlara. Yatağını arayan azgın sular gibi bir çağlayıp bir duruluyorlardı içten içe...

Ağlamaktan şişmiş gözleri ve yanaklarında kuruyup kalmış siyah rimel çizgileriyle acınacak halde görünüyordu Sıla... Kana-ması durmuş fakat yaşadığı korku ve panik bir türlü dinmemiş olan hamile kadın, oturduğu yerden kalkmadan ama avazı çıktığı kadar yüksek sesle paşaya çıkıştı birdenbire.

“Paşa dayı senin görevin bu vatanın evlatlarını korumak değil mi? Asker değil misin sen? Çıksana hadi ortaya... Sanki yaşısan ne olacak bundan sonra yaşamasan ne olacak? Hayatın bize kahramanlık palavraları anlatarak geçti. Al sana fırsat. Şimdi gerçek kahraman olma zamanı.”

Sıla birkaç kez karşılaşmıştı paşa dayıyla, Berrak’la takıldıkları zamanlarda. Paşanın kendisini yiyecek gibi bakışlarını hatırlıyordu, bir de sürekli üst perdeden kahramanlık zırvalarını.

Sinirleri iyice bozulan Sıla, konuşmaya devam etmek istediği halde yapamadı. Bütün vücudu sarsılarak titremeye başlamıştı yine. Yüzünü elleriyle kapatıp hıçkırıklara boğularak ağladı.

Berrak başta olmak üzere kalabalığın bakışları birer ikişer paşaya yöneliyordu. Aranan kan bulunmuştu sonunda. “Kadın haklı” diyen alçak sesler giderek çoğalıp yükseliyordu. Davetlilerden mimar Ali Gündüz de öne atılıp, “Doğru söylüyor Sıla Hanım!

Sabahtan beri kafamızı siktin kahramanlık, ülke, vatan diye diye. Hadi feda et kendini” dedi, adamın üzerine yürüyerek.

Borsacı Selim, karlı havada yemek kokusu almış aç kurt gibi bakıyordu insanlara. Her zaman temkinli olmayı öğretmişti hayat ona. Mimar Şevket Nuri de pusuda bekleyenlerdendi. Neredeyse hiç konuşmamıştı şimdiye dek. Berrak’ın büyük teyzesi Nuriye Hanım da ihalenin paşaya kalmasını umuyordu içten içe. Her biri paşanın gırtlığına yapışmaya hazırdılar sanki. Ömürlerini iki saat uzatmak için hepsinin içindeki hayvan harekete geçmişti.

Süleyman Askeri’nin gözleri tamamen kapanıp da nabızı iyice hissedilmez olduğunda Enver, Halil Paşa ve Kuşçubaşı Eşref, görev alanlarını terk edip arkadaşlarının başına toplanınca kalabalık arasında cereyan eden tartışmanın şiddeti de artmaya başladı.

Halil Paşa, kendisine yakın duran masalardan bir kaşık alıp geldi telaşla. Kaşığı pantolonuna sürerek iyice kuruladıktan sonra Süleyman’ın ağzına ve burnuna doğru dayadı dikkatlice. Kuşçubaşı Eşref, Süleyman’ın alnını soğuk suyla ıslatırken, Halil Paşa durup durup çektiği kaşığın üzerinde bir damla nefes izi arıyordu ama yoktu sanki ya da o göremiyordu.

“Dayan kardeşim hepimiz kurtulacağız” diyordu Enver, Arapça... Sonra Süleyman’ın dudakları kımıldadı, “Su!” diye mırıldandı sönük sesiyle... Kuşçubaşı Eşref, arkadaşının alnına döktüğü suyu bu kez dudaklarına damlattı yavaşça.

Süleyman Askeri’nin hayatta kalmaya devam etmesi, kurtuluş ümidi veriyordu eylemcilere. Süleyman bunca direniyorsa, onların da pes etmeye hakkı yoktu. Son ihtimal de tükeninceye kadar direneceklerdi.

Enver, rahatladığını hissederek yerinden kalkıp fokurdayan kalabalığın üzerine doğru gitti. İnsanlar kokteyl sırasında olduğu

gibi sağa sola dağılmış küçük gruplar halinde kurtuluş planları yapıyorlardı kendilerince.

“Hepiniz karşı duvarın önüne yığılın tekrar. Tek bir adım dahi atmayacaksınız yerinizden. Kokteyl çoktan bitti hanımlar beyler... Birazdan anlayacaksınız durumun ciddiyetini. Seçtiğiniz kurbanı verin derhal bana!” diyen Enver, biraz önce göz göze geldiği kızın ona gülümsediğini sandı birden. Birazdan işlenecek olan cinayetten korkmadığı gibi durumdan kendisine eğlence çıkarmış olamazdı herhalde. Enver, bir süre alamadı kendini Melisa’nın güzel yüzünden. Hayır kesinlikle dalga falan geçmiyordu. Gözleri ölümü ve yaşamı biliyorum der gibi bakıyordu. Korkusuzdu...

Kalabalığın yine önceki gibi duvar önünde birikmesini bekleyen Enver, doğuştan çatık gibi duran kaşlarını daha da aşağıya indirip azarlar gibi konuşmaya devam etti.

“Kimi seçtiyseniz verin. Birinin ölmesi şart... Çünkü biz teslim olmayacağız. Polis buraya ani bir baskın düzenlerse eğer bizleri mıhlایana kadar arada belki beş on kişi kim vurduya gider. Polis operasyon sırasında sizi de çıkarır aradan. Hiçbir şey haberlerde izlediğiniz gibi olmuyor efendiler. Bence şimdi on dakika daha düşünün. Biriniz kendini feda etsin.”

Enver arkasını döndüğünde arkadaşlarını Süleyman’ın başında görünce sinirlendi birden. Bu nasıl bir sorumsuzluktu böyle! Her an polis baskını yeme ihtimalleri yokmuş gibi silahlarını indirip nasıl rahatça oturabilirlerdi orada!

“Halil amca, Kuşçubaşı, kalkın da yerlerinize geçin artık. Silahlarınızı indiremezsiniz. Operasyon daha bitmedi. Sen arka odaları gez Halil amca... Kapının başında pinekleyip duruyorsun ne zamandır. Arka taraf komple kuşatılmış. Git de kolaçan et ortalığı. Silahlarınızın siluetlerini verin dışarı. Kalabalık olduğumuzu

düşünsünler. Kalkın Süleyman'ın başından da etrafı koklayın biraz. Sinmeyin, durmayın, boşlamayın, hadi, hadi...”

Karşılık vermeden söyleneni yaptı Halil ve Eşref... İki de ayrı ayrı dağıldılar odalara. Halil Paşa, Nadir'in gizli bölme yaptığı küçük odaya girince tedirgin olan Nadir'in yüzü değişmişti sanki.

Enver, bu tedirginliğe bir anlam veremese de Tolga, arkadaşının aklından geçenleri okuyabiliyordu sanki. Nadir muhtemelen olası bir polis baskınında o alanı kendisi ve karısı için kullanacaktı...

Nadir'in yanına temkinli yaklaşan Enver, başıyla tam arkasında duran kızı işaret edip, “Tanıyor musun?” diye sordu.

“Melisa... Genç mimar çalışanı o benim” diyen Nadir, Enver'in Melisa'yı sormuş olmasına şaşırmadı. Bir süredir birbirlerini izlediklerini görüyordu zaten.

“Çağır gelsin. Bize yardım edecek” diyen Enver, Melisa'ya bakmaktan imtina eder gibi başını hiç çevirmiyordu o tarafa. Normal zamanlarda olsa buna asla cesaret edemezdi Enver. Ölümden korkmaz, bir kadından korkardı. Ama şimdi ölümün kara cesareti gelmişti üstüne.

Nadir küçük bir el hareketiyle Melisa'ya yanlarına gelmesini işaret etti. Melisa hiç sorgulamadan gitti çağrıldığı yere.

Melisa'yla ilk kez bu kadar yakın duran Enver, kızın ne kadar da güzel olduğunu düşündü. Yakından daha heyecan verici ve daha sıcaktı sanki. Üstelik çok da güzel kokuyordu. Nasılsa öğrenmişti kızın adını. Tanışma seremonisine gerek yoktu. Pat diye konuya girerek, “Bize yardımcı olman lazım Melisa” dedi her zamanki vakur ve buyurgan ses tonuyla. Arkadaşlarıyla konuştuğu gibi sert ve otoriterdi Melisa'ya karşı da. Duruşundan taviz vermemiştir yine de. Gerçek bir liderdi o. Enver'in tutumundaki istikrarı sevmiştir Melisa.

“Elimden ne geliyorsa yaparım. Yardım ederim” diye karşılık veren Melisa da korkusuz ve dik başlıydı. “Aslında hep birlikte kurtulabilmemiz için bir fikrim var ama bunun için zaman kazanmak lazım. Belki kimsenin ölmesine gerek kalmaz.”

“Zaman falan yok küçükhanım. Zaman kazanmanın tek yolu birini kurban edip camdan aşağı atmak... Ne kadar kararlı olduğumuzu polislere göstermek zorundayız.”

Enver’in soğukkanlılığı dehşet vericiydi. Adamın zekâsından ve gözü peklighinden etkilenmemek mümkün değildi. Üstelik giderek daha çekici ve daha yakışıklı görünüyordu Melisa’nın gözüne.

Enver Melisa’nın yanından ayrılıp kalabalığa doğru ilerledi.

Hareketlenen aksayan adamın kendisini feda edeceğini düşündü önce. Bektaş, kısa adımlarla kalabalığın içinden geçerek yürüyordu. Burada olan biten hiçbir şeyle ilgilendiği yoktu aslında Bektaş’ın. Otuz beş yıl önce yaşananların hesaplaşmasını yaşıyordu içinde hâlâ. Elektrik direğine bağlanıp canlı canlı yakılan çocukları, kafa derisi yüzülen insanları, vücutlarında sigara izmaritleri söndürülen komşularını, katledilen akrabalarını düşünüyordu sadece. Aksayan bacağını düşünüyordu Bektaş. O dehşet veren gözleri düşünüyordu Bektaş...

Kuşçubaşı Eşref’i kapı nöbetine bırakıp kalabalığın başını beklemeye dönmüş olan Halil Paşa’nın arkasına kadar gelmişti ki, adamın belindeki yedek silahı çektiği gibi çıkardı yerinden. Halil Paşa’nın bugün yaptığı ikinci büyük yanlıştı bu. Eylemciler silahlarını Bektaş’a doğru kaldırıp tetiği çekmek üzereyken, onun paşaya nişan aldığını görüp durdular.

“Kimse yaklaşmasın!” diye bağırان Bektaş, silahı paşanın kafasına dayayıp pencere kenarına doğru sürükledi onu. Yaşlı adam neye uğradığını şaşırmış, çaresizce söyleneni yapıyordu. Korkudan

kalp krizi geçirmek üzereydi. Hayatında hiç silah görmemiş gibi eli ayağına dolaşmış, ağzının kenarından süzülen salyaları bile tutamaz hale gelmişti. “Gözlerime bak paşa! Bak bakalım hatırlıyor musun beni?” dedi Bektaş. Kudurmuş bir yanardağ gibi alevler akıyordu ağzından ve gözlerinden... Paşa, Bektaş’ın dediğini yapıp adamın gözlerinin içine baktığı halde ne tanıdı onu ne de konuşabiliyordu artık. Sesi tamamen kısılmıştı. Berrak dayısının içler acısı haline dayanamamıştı daha fazla. Ona bir şey olmasından korkuyordu. Gözlerinden sicim gibi yaşlar boşalıyordu şimdi. “Yapmayın lütfen. Bu ne saçmalık, ne olur yapmayın...” diyerek hıçkırıyor, “Hatırladın mı beni? Bu gözleri ve sakat bıraktığın bu bacağı hatırladın mı lan paşa?” diye kükrüyordu Bektaş da.

Ne polis umurundaydı ne de etrafındaki bunca insan. Kendi hayatı bile gözünde yoktu şu an. O hayalindeki hayatı paşaya feda etmişti zaten.

“Nerden hatırlayacağım ben seni?” diye kekeleyen paşa, ayakta durmakta bile güçlük çekiyordu artık. Bektaş tutmasa dizlerinin üstünde çoktan çökmüştü yere.

“Çorum’u hatırla. O küçük çocuğu, annesinin yanındaki çocuğu hatırla lan! Cam kırmıştı hani? Komşusunun camını. Ama sen nerden hatırlayacaksın değil mi? Kim bilir daha kaç insana işkence ettin sen. Kaç insanı yarım bıraktın ya da öldürdün!” Alnındaki teri sildi Bektaş. “Gençken Çorum’daydın değil mi?”

Paşa yalan söylemek istedi. “Ne Çorum’u? Ne diyorsun sen?” derken, Sıla araya girip, “Evet Çorum günlerini anlatıyordu hep bize” diyerek paşanın yalanını başlamadan bitirdi.

Paşa, bütün bu söylenenleri hatırlayabilmek için yokluyordu hafızasını ama hiçbir şey canlanmıyordu gözlerinin önünde.

“Bütün hayatımı siktin ulan, bütün hayatımı siktin!” diyen Bektaş, kendisini dehşet içinde izleyen gözlerle baktı. “İşte ilk gönüllü...

İtirazı olan var mı? Hepiniz paşanın ölümünden yanaysanız gebertip atacağım. Tek başıma katil olmayacağım! Kabul ediyormusunuz?”

Bektaş'ın haykırarak anlattığı hikâyenin bir intikam davası olduğunu anlamıştı Enver de... Herkes gibi o da merakla bekliyordu artık olacakları. Sonra beklenmedik şekilde Nadir girdi söze.

“Bu suça ya hepimiz dahil olacağız ya da kura çekeceğiz. Kurbanı kuraya göre belirleyeceğiz.”

Bulduğu destekten dolayı hoşnut görünüyordu Bektaş.

Şimdi kendisini bir intikamcı gibi değil gerçek bir kahraman gibi görüyordu.

Nadir, Enver'den telefonunu isteyip ses kaydı düğmesine bastı ve “Hadi bakalım şimdi herkes bu cinayete ortak olduğunu söylesin, sesinizi kaydedeceğim. Paşa ölsün diyenler kim?” dedi.

Çok geçmeden “Vur gitsin!” diye bir ses yükseldi kalabalığın içinden. Borsacı Selim'di bu. Cinayetin ilk ortağı... Sonra bir ses daha geldi. “Ne hayrını gördük ki, vur gitsin!” Cinayetin ikinci ortağı da Berrak'tı. Az önce dayısının başına bir şey geleceğinden korkup gözyaşı döken Berrak... Ardından Sıla da gözyaşları içinde “Vur artık!” diye bağırdı. Böylece ardı ardına geldi cinayet ortaklığı itirafları...

Bektaş, hiç tereddüt etmeden silahı ateşleyip paşanın kafasına koca bir delik açarak pencereden aşağı attı cesedi... Polislerin duyacağı kadar yüksek bir sesle bağırdı aşağıya:

“Alın bakalım... Bu ilk kurbanınız!”

Ölüm herkesin kapısını yavaşça çalmış oldu o an. Artık hepsi ölümü bekleyebildi...

34. Bölüm

Sinirler Geriliyor

Saat 21.34

Hayatları boyunca bu anı hiç unutamayacaklardı. Yalanı yalamak yerine o yalana göz yummak gibiydi paşanın ölümüne iştirak etmeleri. Hayatta kalabilmek için paşanın ölmesini canla başla diledikleri halde gayet şaşkın ve üzgündüler... İşlenişi bakımından hayli tuhaf buldukları bu cinayet, her birinin üzerinde şok etkisi yaratmıştı.

Dışarıdaki güçlere karşı, eylemcilerle rehineler aynı safta birleşmişlerdi artık. Şu saatten sonra kafa kafaya verip dışarıdaki dünyanın ne kadar iğrenç, kokuşmuş ve acımasız olduğundan dem vurabilirlerdi.

Bektaş, paşayı vurup aşağıya ittikten sonra krize girmiş gibi titreyerek duvar dibine çöktü. Az önceki kahramanlığından eser kalmamıştı sanki üzerinde. Gözleriyle şahit olmasalar kimse ihtimal bile veremezdi bu zavallının adam öldürüp onu pencereden aşağıya tek hamlede fırlatabileceğine. Şimdi birkaç saatliğine bile olsa hayata yeniden tutunmanın heyecanı vardı rehinelerde. Yeni bir umut doğmuştu herkes için. Başkasının ölümünden dolayı yaşama tutunmak ne kadar iğrenç olsa da yaşamak her zaman olduğu gibi ağır basmıştı.

Bundan sonra ne olacağıyla ilgili ortadaki belirsizliğin bir an evvel netleşmesini bekleyen kalabalık yine kendi içinde kaynamaya

başlamışken bu kez Nadir el koydu duruma ve “Beyler, hanımlar! Hadi metin olun. Yapacak bir şey yok. Bunu hepiniz istediniz ve onay verdiniz. Başka çareniz de yoktu zaten. Olaya hepiniz ortak-sınız. Bundan sonra hep birlikte nasıl yaşama tutunacağımıza yine birlikte karar vereceğiz” dedi sakın olmaya çalışarak. Yaşadığı şok Nadir’i de fazlasıyla sarsmıştı. Özge, dilini yutmuş gibi buz kesmiş, ağzını dahi açmıyordu artık.

Halil Paşa, ikinci büyük hatasının ardından uğradığı hezimet-i içine sindirmeye çalışırken mahzunlaşır gibi oldu ve yaralı arkadaş Süleyman Askeri’nin yanına diz çökerek bir süre dalgın bakış-larla izledi onu. Mırıldanır gibi konuşuyordu onunla. Masal anlatı-yordu sanki ona, kendi masallarını... Arkadaşının uyumaması için uğraşıyordu. Sanki gözleri bir kez kapanırsa bir daha açılmaya-caktı. Sanki onun gözleri kapanırsa kendi gözleri de kapanacaktı.

“Görüyor musun Süleyman, bu gece dolunay var” dedi Halil Paşa, eli arkadaşının hareketsiz duran elinin üzerinde. “Hatırlıyor musun? Üniversitenin son senesinde yaz tatilinde memlekette sen ve birkaç arkadaş daha Sirte’ye gitmiştik. Deniz kenarında kumla-ra oturup yıldızlara bakmıştık. Ay, tıpkı bu gece olduğu gibi koca-man ve yakındı bize. Sanki uzansak elimizle dokunacaktık ya da düşüverecekti üzerimize. İşte o gece orada birbirimize ne demiştik hatırlıyor musun? Çocuklarımız olacaktı ve onlara yıldız isimleri koyacaktık. Erkek çocuklara takımyıldız isimleri, kız çocuklara yalnız yıldızların isimleri... Okul bittiğinde bütün Libya’yı deniz kenarından yürüyerek dolaşacaktık hani seninle. Geceleri yürü-yüp gündüzleri uyuyacaktık hani.”

Birdenbire ellerinin eridiğini hissetti sanki Halil Paşa. Avucu-nun içinden kayıp giden ılık bir rüzgâr dokunuşu kadar hafif bir çekilme ya da crimeydi... Anlayamadı. Süleyman Askeri’nin boy-nu kucağına akıverdi sonra.

Gitmişti Süleyman... Arkadaşlarının hayatında derin ayak izlerini bırakarak, yüzünü öne eğmeden, onuruyla ve tam da ona yakıştığı gibi veda etmişti hayata. İsmi aldığını adama nasıl da benzemişti kaderi.

Halil Paşa, ağlamamak için dudaklarını ısırdı önce. Sakin olmak zorundaydı. Rehinelerin önünde isyan edip yakaramazdı. Usulca saçlarını okşadı yol arkadaşının. Yavaşça kulağına eğilip, “Hoşça kal yoldaş. Yakında görüşürüz...” deyip dua okudu. İçine ağlayıp, içine kanıyordu yüreği. Kucağında tuttuğu ömrünün en ağır yükünü onu incitmeden yere bırakıp yerinden kalktı Halil Paşa ve “Enver Bey, Süleyman Askeri’yi kaybettik!” diyebilirdi sadece. Konuşursa anlarlardı için için ağladığını.

Enver’in de kalbine taş oturmuş, yüzü kararmıştı ama ses çıkarmadı. “Buraya gel” dedi Halil Paşa’ya. Sıkıca kucaklaşıp sarıldılar birbirlerine. Biri gitmişti işte, peki sıra şimdi hangisindeydi? Nasıl bir oyuna bulaşmışlardı? Enver içinden dua ederek, “Eğer biri daha ölecekse bu ben olayım Allahım...” dedi. “En büyük ceza dostlarının senden önce gitmesi değil mi? Beni bir daha bunlarla sinama Allahım...”

Kuşçubaşı Eşref de duymuştu konuştuklarını. İfadesiz yüzünde ne bir damla gözyaşı ne de vazgeçmişliğin izi vardı. Süleyman’ın başucuna gelip sakince çıkardığı ceketini arkadaşının üzerine örttü yavaşça...

Bundan sonra üç kişiydiler ve son ihtimal de tükeninceye dek direnmeye devam edeceklerdi. Ölmek pahasına teslim olmayacaklardı.

Polisler de görmüştü sonunda ne kadar kararlı olduklarını. Sonuna kadar direnecekleri belliydi artık. Teslim olmayacaklarını ilan etmişlerdi camdan düşen cesetle birlikte.

Enver bir kez daha pazarlık edecekti polislerle. Bu kez salonda-ki diğer pencereye yaklaşp bağırdı aşağıya:

“Beni dinleyin! Hepiniz ne kadar kararlı olduğumuzu gördünüz. Bundan sonrasını iyi düşünün. Biz şaka yapmıyoruz. Bir kez daha tekrar ediyorum. Eğer iki saat içinde isteklerimiz yerine gelmezse aşağıya bir ceset daha yollarız. Hatta bu kez iki ceset.”

Artık polisin de tedirgin olduğunu sezdi Enver... Memleket onları izlerken insanların öldürölerek candan aşağıya atılmalarını izlemeye devam edemezlerdi bundan sonra. Megafondan başka bir ses yükseldi. Muhtemelen birimin amiri devreye girmiş, eylemcilerle konuşup uzlaşmak istiyordu.

“Teslim olup dışarı çıkarsanız kimse zarar görmeyecek. Bizi zor kullanmak mecburiyetinde bırakmayın” diyen müdür de eylemcilerin isteklerini duymazlıktan gelir gibiydi. Enver, polisin tavrına daha da sinirleniyordu giderek.

“Komiser bey, senin kafa çalışmıyor galiba. Ben ne diyorum sen ne diyorsun. Sadece iki saat diyorum. İki saat sonra ikinci ceset diyorum. Sizden dört kişilik küçük bir uçak ve bir araç istiyoruz o kadar. Bunları bize temin etmek zorundasınız. Aksi halde onlarca rehinenin ölmesine neden olursunuz.”

Enver, temkinli hareketlerle kendini göstermeden pencere önünden çekilip Nadir ve Tolga'nın yanına gelerek “Bundan sonra ne yapacağız?” der gibi kaygı dolu gözlerle baktı yüzlerine.

“Oturup kafa kafaya verip, sağlamca düşünmeliyiz bence” dedi Tolga. Artık yazmaktan, okumaktan ve Jale'den başka onu hayata bağlayan bir olay daha vardı. Bu da Tolga'yı başka bir insana dönüştürüyordu.

Nadir de arkadaşını onayladı.

“Ama buradakilere de birlikte hareket ettiğimizi fark ettirmememiz lazım. Çiğ süt emmiş hepsi.”

“Onu ben hallederim şimdi” diyerek, topluluğa doğru seslendi Enver: “Siz beşiniz benimle gelin. Sizler benim yanımda duracaksınız. Eğer ani bir baskın olursa ilkönce sizi vuracağım. Yaklaşın şimdi hadi.” Böylece diğer insanlar bu beş kişiyi daha zor durumda sanmış oluyorlardı.

Nadir, Tolga, Özge, Jale ve Melisa’yla birlikte kalabalığın yoğun olduğu duvardan iyice uzaklaşıp salonun girişine kadar geldiler. Rehinelerin başında Halil bekleyecekti. Enver, Halil’in kapıyı tutmasını riskli buluyordu artık. Kapı kısmında tek başına kalmaya devam ederse dalgınlaşacağını düşünüyordu. Rehinelerle ilgilenirken gözü daha açık olurdu muhtemelen.

Bu sırada Berrak, bir yandan başlarını bekleyen Halil’i gözlerken diğer yandan da Arzu’nun kulağına eğilip, “İki saat sonra ne olacak peki? Adamlar iki ceset daha istiyor. Kimler gidecek Arzu?... Ben ölmek falan istemiyorum, anlıyor musun ölmek istemiyorum!” dedi.

Arzu’nun da hisleri farklı değildi. “Ben de ölmek istemiyorum. Hayatın aslında ne kadar da değerli olduğunu fark ediyorum şu an” diye karşılık verdi.

İki kadın arasındaki bu fısıldaşmaları işiten jigolosu da Arzu’nun koluna yapışıp, “Ben yanındayım aşkım korkma” dediğinde şimdiye dek bu çocuğa karşı hiç duymadığı bir his peyda oldu bedeninde. Jigolosunun dokunmasıyla adamın üzerine istifrağ etti Arzu. Bu adama karşı sadece siniri değil belli ki bedeni de ayaklanmış tepki veriyordu.

Sonunda dayanamayıp “Çek ellerini üzerimden, bir daha da gözüme gözükmeye, iğrenç yaratık!” diyerek jigolosunu kovdu yanından. Kusmukla ne Arzu’nun ne de diğerlerinin ilgilendiği vardı. Hayat böyleydi işte...

Borsacı Selim'in de psikolojisi iyice bozulmuş, sinirleri hayli yıpranmış görünüyordu. "Kesin beni öldürecekler, kesin beni öldürecekler biliyorum..." deyip duruyordu kendi kendine sayıklar gibi.

"Kes sesini pis solucan!" diyerek adamı susturan Berrak, yıllardır kibar ve nezih ortamlarda karşılaşmış sahte gülücükler ve nezaket gösterdiği bu adamı ipini koparmış hastalıklı köpekler gibi dili beş karış dışarıda korkuyla solurken görmekten tiksinti duymuştu.

Aslında şu an herkes, bir diğeri için ölmesini umuyordu. Yeter ki sıra kendilerine gelmesini.

"Bir şeyler düşünmeliyiz. Kurtulmak için bir planımız olmalı" diyen Nadir, zekâsına güvendiği arkadaşı Tolga'yı sıkıştırıp bir yol bulmasını umuyordu ama Tolga'nın da kafası fazla karışmıştı. Etrafında olup bitenler Tolga için de kolay değildi. Nadir'e verecek cevabı olmadığından Melisa'ya dönüp, "Hani biraz önce senin aklına bir şeyler geliyordu, ne oldu?" diye sordu.

Bakışlarını ölen arkadaşının başucunda durmuş derin düşünceler içindeki Enver'den çevirmeden cevap verdi Melisa.

"Var aklımda bir şeyler ama tam olarak nasıl olur bilemiyorum ki. Polisler eylemcilerin kim olduğunu bilmiyor. Büyük ihtimalle iyi Türkçe konuştuklarını da bilmiyorlar. Belki bu bir avantaj olabilir. Bunun üzerinden bir plan yapılabilir gibime geliyor."

Başını kaldırdığında Melisa'nın gözleriyle karşılaşan Enver, "Siz yapacaksınız planı" dedi, diğerlerini de işin içine katarak. "Bu saatten sonra benim kafamın sağlıklı ve kusursuz çalışması zor gibi. Sizi de çekip vuramayacağıma göre sanırım bize de ölüm yolu göründü..."

35. Bölüm

Karar Anı

Saat 23.03

Mutfakta toplanmışlar, kaçış planı yapmaya çalışıyorlardı birlikte. Tezgâhın üzeri içki şişeleri, kadehler ve yiyeceklerle doluydu. Her şey oluğu gibi kalmıştı. Servise hazırlanan tepsiler, bozulmaya terk edilmiş gibiydi.

“Aklıma bir şeyler geliyor ama yeterli değil” dedi Tolga. Biraz önce Melisa’nın dedikleri bir çağrışım yapmıştı.

Özge, Tolga’nın aklındakileri söylemesini bekliyordu heyecanla, susup boş kadehlere bakmaya devam etmesini istemiyordu.

“Tolga anlatsana lütfen, neler geliyor aklına?” diye sordu.

“İçeride yaralı ve hamile olan Sıla’yla birlikte sizin iki arkadaşını dışarı çıkarabiliriz belki ama garantisi yok. Sanırım Melisa da bunu söyleyecekti” dedi Tolga, Enver’e bakarak. “Yanlarına da bizim kızları koyarız. Böylece sizin iki arkadaşla Özge ve Jale’yi de dışarı çıkarmış oluruz. Sizinkileri Türk kimliğiyle çıkarabiliriz. Ama seni nasıl çıkaracağız bunu bilemiyorum.”

Enver’in kararsız suskunluğu Nadir’i kamçılıyordu ama her ihtimali düşünmek zorundaydılar. “Dışarı çıkar çıkmaz sorguya alırlar, nasıl kurtulacaklar sorgudan peki?” diye sordu Tolga’ya.

“Hadi diyelim sorgudan da kurtuldular, sonrasında bize de adamları neden elevermediğimizi soracaklar” diyerek araya giren Özge, fazlasıyla kaygılı ve gergindi.

“Ben kendimi feda edebilirim, sorun yok” diyen Enver, ilk kez gülümsüyordu. Melisa, Enver’in biçimli güzel yüzünde açan bu tebessümün geniş ve açık bir yaraya benzediğini düşündü. “En azından sizlerle birlikte benim iki arkadaşım da kurtulsun yeter. Ben tek başıma ölüme giderim. Küçük Karabalık’ın diğer balıkları kurtarmak için kendini feda etmesi gibi. Belki ben de hayatım boyunca Küçük Karabalık olmak istedim ama farkında değildim.” Enver’in arkadaşları için göz göre göre kendini feda edecek olması Enver’i Melisa’nın gözünde daha da değerli kılıyordu. “İlk görüşte aşk olur mu?” diye sormuştu yıllarca. Şimdi bu sorunun cevabını biliyordu artık, ilk görüşte aşk olurmuş.

Enver’in söylediğini yapmak konusunda ne kadar da gözü kara olduğuna yeterince tanık olan Melisa, “Hayır acele etmeyelim” diyerek susturdu Enver’i. “Başka çözüm yolları vardır muhakkak. Yoksa da biz buluruz anladın mı?”

Enver’in hoşuna gitmişti Melisa’nın kendisi için duyduğu kaygı... Ne güzel şeymiş sevmek. Fakat yanlış zaman, yanlış koşullar altındaydı yine. Bir kadının onu gönlünce sevebilmesine fırsat verecek kadar hayatta kalıp kalmayacağını biliyordu.

Tolga, biraz daha heyecan ve umut duyar gibi söze girince, herkes susup can kulağıyla ona yöneldi birden. “Agatha Christie’nin *Şark Ekspresi’nde Cinayet* diye bir romanı vardı” dedi. “Trende bir cinayet işleniyordu. Hercül Poirot’nun olayı çözmesi oldukça zor olmuştu. Trendeki herkesin katil olduğunu, maktule herkesin birer kere bıçak sapladığını ve bu yüzden de herkesin cinayete ortak olduğunu, böylece kimsenin cinayet hakkında konuşmadığını anlatan bir romandı. Olay kısaca şöyle geliyordu hatırladığımı kadarıyla:

Amerika’da ünlü bir işadınının üç yaşındaki kızı fidye için kaçırılıyor. Fidyeciler istedikleri parayı aldıkları halde kızı öldürünce durumlar değişiyor tabii. Çocuğun ailesi bu kez katil zanlısının

peşine düşüyor. Başta baba olmak üzere bütün aile fertleri, üç yaşındaki bir çocuğu bile gözünü kırpmadan öldürebilen o canavarı yakalamak için ant içiyorlar. Bir süre sonra katil zanlısının yeni kimliği ve yaşadığı yer tespit ediliyor. Bunu duyan aile bireyleri de polisle birlikte yola düşüyor ve bahsedilen trende katille karşılaşılıyorlar. Polisler zanlıyı bir kompartımanda defalarca bıçaklanarak öldürülmüş halde buluyorlar. Romanın kahramanı Dedektif Poirot, cesedin üzerindeki bıçak darbelerinin farklılığından yola çıkarak cinayeti birkaç kişinin birlikte işlediğini anlıyor. Küçük çocuğun aile bireyleri katile birer kez bıçak saplayarak onu öldürmüşler aslında. Poirot olayı çözdüğü halde bu kez açıklamamayı tercih ediyor çünkü ölen adamın bu türden bir sonu hak ettiğini düşünüyor.

Aslında biraz önce yaşananlar bu hikâyeye çok benziyor. Paşanın ölümüne herkes onay verdi. İçerideki herkes katil aslında... Bir kere bu durumu mutlaka lehimize çevirmeliyiz. Plan yaparken bunu da hesaba katarak yapmalıyız.”

“İçerisi tamam, onda bir sorun yok bence. Tabii ki herkes suçlu... Asıl sorun Enver...” dedi Nadir.

“Hayır, diğer ikisini çıkarsak da sorguda kim oldukları çabucak anlaşılır bence. Sorun sadece Enver değil yani” diyen Özge de en az kocası kadar düşünceli ve durgun görünüyordu.

Sonra Enver aklına parlak bir fikir gelmiş gibi, “Aslında şöyle yapabiliriz” diyerek girdi söze. “İçerideki erkeklerin ikisinden kimliklerini alırız, bizim yanımızda ihtiyat olsun diye sahte kimlikler ve yedek fotoğraflarımız var. Kimliklerin üzerindeki fotoğrafları değiştiririz, bizim Halil Paşa bu işte uzmandır. Örgütteki görevlerinden biri de budur. Yani ilk etapta polisler fark edemez sahte kimlikleri. Fark ettiklerindeyse zaten iş işten geçmiş olur. Yabancı olduğumuzu biliyorlar ki zaten öyleyiz. Bu kadar düzgün Türkçe konuşamayacağımızı düşünürler. Bu da onları epeyce yanıltır.”

“Ama gönlüm elvermiyor senin bilerek ölüne gitmene” diyen Özge, soğukkanlı ve otoriter bir tavırla atıldı. “Yaptığının intihar eyleminden farkı yok resmen. Fazla idealist davranıyorsun.”

“İdealist olabilirim ama hâlâ kurtulma ihtimalimiz var” diye karşılık verdi Enver. “İntihar eylemcisi değiliz biz, öyle de yetiştirilmedik. Kısacası buradan ya birlikte çıkacağız ya da en azından iki arkadaşım çıkacak, ben öleceğim. Buna da şükretmek düşünüyor bana.”

“Hayır!” diyerek Enver’e çıkışan Melisa’nın yüzü sararmıştı sanki. Enver’in kendini feda etme planı canını sıkıyordu. Bunu kabul etmesi mümkün değildi. Enver’in bilerek ölüne yürümesine izin veremezdi. “Buradan hepimiz sağ salım çıkacağız” dedi. “Planını buna göre yap.”

Enver, genç kıza hüzünlü gözlerle baktı. Konuşmasına başka çare yok der gibi devam etti.

“Önce içeridekilerin kimliklerini toplayalım, belge kalmamalı. Sonra rehinelere yeni bir gözdağı vermek gerekiyor. Dışarı çıkanlar en ufak bir şeye kalkıştırlarsa yanlarındaki arkadaşlarımız hemen telefonda bir tuşa basıp bize sinyal verecekler sözde, biz de içerideki dört kişiyi öldüreceğiz o anda. Böyle söyleyecekler polise. Tabii polis bir şeyden şüphelenirse. Böylece dışarı çıkacak olan Özge ve Melisa’yı sağlama almış olacağız. Birinci aşama bu. İkinci aşamayı düşünelim.”

Nadir ve Özge birbirlerinin elini tutup sanki yeniden tanıyorlarmış gibi aşk ve umut dolu baktılar birbirlerine. Esrarla, şüpheyle, tartarak ama içlerinde hiçbir kötü niyet taşımadan, ilk günkü gibi...

Çocuklarının yanında olmalıydılar şu an. İkisini de çok özlemişlerdi şimdiden. Kim bilir ne kadar merak etmişlerdi anne ve babalarını. Su, annesi olmadan nasıl uyuyacaktı bu gece? Toprak’ın

masal kitabı okuyan babası da yoktu yanında. Derin bir sızı gelip yerleşti yüreklerine. Belki bir daha göremeyeceklerdi çocuklarını. Mutlu yuvalarına geri dönemeyebilirlerdi.

Nadir, karısının elini yavaşça dudaklarına götürüp gözlerini kapatarak uzun uzun öptü ve “En iyi bildiğin dili birdenbire unutup konuşamamak gibi bir şey bu Özge” dedi.

“Mutluluğun da bir sınırı var Nadir” diyen Özge’nin yanağın-
dan bir damla yaş süzüldü boynuna. “Mutluluğun sınırı senin bu-
rada yanımda olman...”

İkisi arasında giderek derinleşen bu duygusal yüzleşme Enver’e de dokunuyordu fazlasıyla. Kendini bu duygu karmaşasına kaptır-
maktan imtina ederek ayaklandı ve “İçerideki insanlar şüphelene-
cek artık. Çıkalım buradan” dedi.

“İyi de hâlâ bir planımız yok. Buradan hep birlikte nasıl çıkaca-
ğız?” diye soran Melisa’nın kaygıları yatışmamıştı. Enver’in kendini
feda edebileceği ihtimali ortadan kalkmadan rahat etmeyecekti içi.

“Aşağıya gidecekler arasında Jale değil, Melisa olmalı bence.
Melisa’ya daha çok güveniyorum” diyen Enver, diğerleriyle bir-
likte mutfaktan çıkıp salonda rehineleri bekleyen Halil Paşa’nın
yanına döndü.

36. Bölüm

Enver, Melisa

Saat 23.47

Bektaş, bütün bu olanlarda kendisinin hiç payı yokmuş gibi kabuğuna sinmiş bir salyangoz kadar uzak duruyordu herkesten. İçine gömülmüş, titriyordu. Sinirleri iyice yıpranmış, yaptığıni henüz hazmedememişti.

Berrak da artık ölmekten korkmadığını hissediyordu. Buna rağmen keşke Paris'te yaşadığım tatlı hayatı terk edip İstanbul'a gelmeseydim diye düşünüyordu. Çünkü artık yaşadığı hayatı gerçekten sevmiyordu.

Jale'nin gözleriye her boşlukta Tolga'yı arayıp duruyordu. Onu kaybettiğini fark ettiği an panikleyip telaşla aranıyordu etrafında. Tek bir an için bile olsa bakışlarının Tolga'dan kopmasına dayanamıyordu. "Bundan sonra bir hayatım olacaksa eğer, hayatım senin bana öğrettiklerini tekrarlamaktan öteye gitmeyecek" demek istiyordu ona.

Dışarıda polislerin cephesinde gerçekleşen hareketlilik içeriden de sezilince bir telaş rüzgârı esti yine. Salondaki ölüm ve belirsizlik beklentisi öylesine sessizdi ki dışarıda dal kırılrsa içeride duvarlar çınlayacak durumdaydı.

Polisin boş durmadığının farkında olan Enver, durumdan hoşnuttu. Böylece rehinelere de sağlam bir gözdağı vermiş olacaktı.

Sırtını duvara yaslayıp seri adımlarla pencereye doğru yürüyerek Gümüşsuyu'nun tekinsiz karanlığına şarjörünü boşaltıp pervazın altına çöktü. Bu beklenmedik hareketi rehineleri öylesine ürkütmüştü ki içlerinden bazıları çılgık atıp ağlamaya başladılar.

Çöktüğü yerden var gücüyle aşağıya bağırان Enver, “Bir hata daha yaparsanız rehinelerin hepsi ölür!” dedi. Sonra kırık Arapçayla, “Binaya girmeye kalkışmayın sakın. Her yer bubi tuzaklarıyla dolu. Bütün semti havaya uçurursunuz. Biz Arap eylemcileriz. Türk vatandaşlarıyla derdimiz yok. Kimsenin canını yakmak istemiyoruz. Bizim davamız kendi milletimizle!” diyerek polislerle, uyruklarıyla ilgili ipucu verdi. Polisler de durumu anlamışlar, eylemcilerle daha iyi anlaşabilmek için bir Arapça tercüman bulmuşlardı. Bunu ise kendini Sherlock Holmes'e benzeten Komiser Murat istemişti.

Tercüman, “İstekleriniz yerine getirilecek ama zamana ihtiyacımız var. Rehinelere zarar vermeyin!” diye bağırdı megafonla.

Enver aklı başında bir adamın gelmesine içten içe sevindi. Aşağıya, “Bekliyoruz...” diye bağırdı.

Kuşçubaşı Eşref telaşa kapılarak Enver'in yanına geldi ve çöktüğü pervazın altında onu sıkıştırıp, “Ne yaptığını sanıyorsun Enver Bey? Kimliğimizi belli ettin. Neden yapıyorsun bunu?” dedi.

Arkadaşının tepkisini aşırı bulan Enver, bu telaştan ve güvensizlikten hoşlanmadığını gizleme gereği duymadan sert ve otoriter bir tavırla, “Böyle olması gerekiyordu” diyerek başka açıklamaya ihtiyaç duymadan uzaklaştı yerinden.

Kuşçubaşı da peşinden izledi Enver'i... Bu söyledikleri tatmin etmemişti onu. Enver, “Yaptığım şey, dışarıdaki polisleri bir süre daha oyalar anlıyor musun?” dedi açıklama bekleyen arkadaşına. Sonra Kuşçubaşı'nın kulağına doğru eğilerek daha alçak sesle sürdürdü konuşmasını. “Çantada ışıklı mışıklı ne varsa bubi tuzağı

süsü verebileceğin, işte onların hepsini al ve apartman merdivenlerine yerleştire. Böylece binadan bir süre daha uzak tutabiliriz belki polisleri.”

Mimar Şevket Nuri, sindiği duvar dibinden kükreyerek ayaklanan bir fare gibi, “Biz ne yapabiliriz? Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz? Bir kurban daha mı vereceğiz?” diye bağırdı. Sesindeki korkuyu gizlemeyi başaramıyordu. Her an ağlayacak gibi ve nefes nefeseydi. Leyla Hanım da bu çıkıştan cesaret bulup “Yalvarınız bırakın bizi!” diyerek titredi.

Şimdiye dek ağzını bile açmamış olan Ganimet, yine çıt çıkarmadan sürdürüyordu matem sessizliğini. Öldüğü takdirde çocuklarına kimin bakacağını düşünüyordu kara kara. “Allah senin belanı versin Ahmet! Ben ölsem çocuklarımı aklıktan öldürürsün. Kendine yeni bir karı bulup kan kusturursun evlatlarıma...” diye geçirdi içinden. Sanki içinde bulunduğu durumdan dolayı kocasının bir kabahati varmış gibi öfkesini yine ona doğrultup kendine acımanın bir yolunu bulmuştu Ganimet. Derken kaynanası da nasibini aldı bu içsel serzenişlerinden. “Ne olurdu o yaşlı cadı elindeki arazileri satıp oğluna bir dükkân açsaydı? Hem ben de mutfak köşelerinde çalışmak zorunda kalmazaydım. Şimdi başıma bunlar gelmeyecekti. Allah hepinizin belasını versin! Nemrut aile!”

Enver, Kuşçubaşı’nı elinde çantayla apartman merdivenlerine yolladıktan sonra söylenen kalabalığa yaklaşıp, “Biraz sonra hamile kadınla birlikte iki kadını daha aşağıya göndereceğiz. Bizim iki arkadaşımız refakat edecek onlara. Aşağıya giden kadınlar polisleri bizim kimseye zarar vermek istemediğimizi anlatmak zorunda, tamam mı?” dedi.

Leyla Hanım ve Nuriye Teyze, yaşlarından ötürü kendilerinin aşağıya yollanacağını düşünüp ayaklanınca Enver durdurdu kadınları. “Ne oluyor şimdi, nereye gidiyorsunuz böyle?”

“Biz gitmiyor muyuz yani?” diye karşılık verdi Nuriye Teyze hayal kırıklığıyla. “En yaşlılar bizleriz ama...”

“Bu da nerden çıktı?” diye kadını tersledi Enver. “Yaralıyı taşıyamazsınız siz. Şu yaşlı insanların hayata bağlılığına gıpta ediyorum bazen. Oturun oturduğunuz yerde. Elbette ki siz gitmiyorsunuz.”

Mimar Ali Gündüz içten içe sevindi bu tepkiye. Bu iki yaşlı cadıyı hiçbir zaman sevmemişti zaten. Birkaç kez iş için bir araya geldikleri olmuş ama adamı öylesine aşağılar gibi konuşmuşlardı ki Ali Gündüz o günden beri nefret etmişti onlardan.

“Halil amca, sen de herkesin kimliklerini topla tek tek. Hepsini bana getir sonra” diyen Enver, bu talebiyle yeni bir korku dalgası daha saldı rehinelerin içine.

Halil Paşa, söyleneni yaparak nüfus cüzdanı, ehliyet, banka kartı ne varsa topladı her şeyi çarçabuk. Leyla Hanım’ın hayli pahalı olduğu uzaktan bakınca bile anlaşılan kokoş çantasının içine biriktirdiği kimlikleri Enver’e götüren Halil Paşa, “Buyur üstat” dedi başı önde, mahcup gibi... Yaptığı hatalarla bütün bunlara ve hatta Süleyman’ın ölümüne bile kendisinin neden olduğunu düşünün, vicdaniyla hesaplaştığı her halinden belliydi.

Halil Paşa’nın kulağına eğilerek, “Şimdi mutfağa git. Sana ve Eşref’e yaşları uyan iki kimliği al, diğerlerini de çantayla birlikte lavaboda yak. Seçtiğiniz kimliklere fotoğraflarınızı yerleştireceksin. Bıyıklarınızı da kesin. Biraz makyaj yapın ama abartmayın. Etrafta iz bırakmayın. Kimliğini seçtiğiniz adamların üzerini soymayı da unutmayın. Heriflerin kıyafetlerini de giyeceksiniz tamam mı?” dedi Enver.

Halil Paşa, emri alıp hiçbir şey sormadan ya da Enver’in planıyla ilgili duyduğu çelişkileri ifade etme gereği duymadan Kuşcu-başı Eşref’in yanına gidip durumu ona da izah ederek işe koyuldu.

Kimlikleri değiştireceği düzeneği çantasından çıkararak bugün ilk defa en iyi bildiği işi yapmak üzere görevinin başına oturdu.

Kuşçubaşı Eşref, bu plana Enver'in dahil olmadığının farkındaydı. Arkadaşının aklından neler geçtiğini bilmeye hakkı olduğunu düşünüp Halil Paşa'nın yanından ayrılarak salonda rehinelere açıklama yapan Enver'i kolundan yakaladığı gibi duvar dibine sürükleyip neredeyse burnuna değecek kadar yüzüne yaklaştı ve "Nedir bu plan böyle?" diye sordu. "Kimlikleri düzenleyip geri kalanını yakıp yok ettikten sonra sen ne yapacaksın üstat? Ne biçim iş bu? Anlat hadi..." dedi.

"Beni boş verin Kuşçubaşı! Kaçabilirsem kaçacağım yoksa teslim olacağım. Beni düşünmeyin siz. Kendinizi kurtarın."

"Olmaz öyle şey. Biz arkadaşımızı hiçbir zaman..."

"Konuşma bitmiştir Kuşçubaşı... Planım bu. Tartışmaya gerek yok" diyerek Eşref'in sözünü kesen Enver, konuyu kapatıp rehinelere yanına döndü.

Sadece on beş dakika içinde iki yeni kimlik düzenledi Halil Paşa. Lavaboda yaktığı kimlikler az kalsın yangın alarımını çalıştıracaktı ki bu bugün yapacağı üçüncü büyük sakarlığı olurdu. Görevini tamamladığını Enver'e bildirdiğinde sıra rehinelere gönderilmesine geldi.

Arkadaşlarına yaralı hamile kadını yerinden kaldırmalarını söyleyip Özge ve Melisa'ya dönen Enver, "Siz de gidiyorsunuz, hadi bakalım yürüyün" dedi tavizsiz ve kararlı bir tavırla. "İkiniz götüreceksiniz kadını. Biz canı değiliz. Önce hamile kadın kurtulacak buradan. Size arkadaşlarım eşlik edecek. Sakın ola ki onları ele vermeye kalkışmayın. Onların elleri boş değil. Kocanızın ölmesini istemiyorsanız çenenizi tutarsınız Özge Hanım. Hiç şakam yok."

Enver artık iyice gözden çıkarmıştı kendini... En azından arkadaşlarının canını kurtarmalıydı. Yılların tecrübesiyle gayet iyi

biliyordu ki polis daha fazla beklemeyecekti. Her an bir baskın yiyeceklerdi. Libya'da çok kez operasyonları kendisi yönetmişti. Şu saatten sonra neler olabileceğini hesaplaması zor değildi.

Nadir bu sırada Enver'e sessizce, "Aklıma bir şeyler geliyor. Bize biraz zaman daha yarat" dedi.

Enver aklına gelen ilk bahaneye sarıldı.

"Siz ikiniz karıkoca, vedalaşın birbirinizle. İçeriye gidin. Belki de bu birbirinizi son görüşünüzdür" dedi. Enver aslında Özge ve Nadir'e son bir şans daha veriyordu. Bir şanstın daha kimseye zarar gelmezdi. Belki daha iyi bir çözüm yolu bulabilirlerdi.

"Sen de mutfağa git ve beni bekle küçükhanım, görevini anlatacağım sana" diyerek Melisa'yı mutfağa yollayan Enver, arkadaşlarının hazırlıklarını kontrol etti son kez. Halil ve Eşref, kıyafetlerini de değiştirdikten sonra her şey tamamen hazır olacaktı.

Mutfakta masanın başına oturmuş kendisini bekleyen Melisa'nın yanına giden Enver, kızın ağladığını görünce duyulandığını hissetti. Böyle bir vedalaşmaya izin veremezdi. Duygusal terör kadar insanı yıpratın başka bir şiddet aracı yoktur.

Enver, lafı hiç dolandırmak istemiyordu. Bunun için artık zaman kalmamıştı. Her şeyi yangından mal kaçırmak gibi hemen şimdi açıklamak zorundaydı. "Bana bak güzel kız" dedi Melisa'nın karşısındaki sandalyeye oturarak. "İnsan sadece sahip olduğu şeyi paylaşabilir. Bu ister para olsun, ister bilgi, ister acı fark etmez. Neyin varsa onu verirsın. Doğal olarak ben de sana ancak bende olanı verebilirim... Bu da aşk... Elimde sana verebileceğim sadece bu var. Başka hiçbir şeyim yok. Hatta hayatta kalma şansım bile

neredeyse artık yok. Beni unutmamanı diliyorum güzel kız sadece bunu söylemek istedim ölmeden önce.”

Şimdiye dek ikisi de söz etmemiştii birbirlerine karşı besledikleri duygulardan. Böyle bir zamanları da olmamıştı zaten. Susarak ve bakışarak anlatmışlardı içlerinden geçeni. Şimdiyse konuşmak için son şanslarıydı bu. Belki bir daha böyle bir fırsat sunmayacaktı hayat ikisine de. Aşkı zamana yayacak kadar cömert değildi içinde bulundukları gerçekler. Ölmek için de, âşık olmak için de acele etmek zorundaydılar.

Melisa'nın yanaklarından süzülen sicim gibi yaşlar dinmek bilmedi. Hıçkırıklarını yutup konuşabilirse eğer “Beni gönderme yalvarırım...” diyecekti. Kederli bakışlarını kaldırıp Enver'in onurlu ve âşık yüzüne baktı Melisa... Heyecandan kalbinin tutuştuğunu hissetti yine. Konuşamıyordu.

“Kimi zaman en güzel manzara en zorlu yerlerde görülebiliyor. Ama bu görünen güzelliğin de hep bir bedeli oluyor, bir adım sonrasının uçurum olması gibi.” Enver ölüme yaklaşmış her insan gibi içinde olanları dökmek ihtiyacı hissetti. Melisa'ya bakarak bu cümleyi kurdu.

Aşk denilen saçma şey nerede, nasıl ve ne şekilde geleceğini kimseye sormaz. Öyle ukaladır işte.

Öyle bir anda gelir ki, bir bakış, bir tını, bir ses tonu, anlamsız bir cümle, bir mimik olarak gelir. Anlamsızdır ve kimse anlam verememiştir. Başı yoktur, kurgusu yoktur, sonu yoktur ve sadece o andır. Öncesizdir. Düşüncesizdir.

İstedığınız kadar bilgili olun, hazırlıklı olun, entelektüel olun, geldiği anda, kapınızı çaldığı anda sizi dağdaki çobanla aynı duyguların içine atar. Dağdaki çoban ne kadar şaşkaloz haline gelirse, bir profesör de o kadar şaşkaloz hale gelir. Melisa da “Aşk bir daha kapımı çalamaz...” diyordu. Hazırlıklıydı ama bu gözler, bu an,

yine aynı hatalara düşme korkusu. Peki korku aşka engel olabilir mi? Melisa düşünüyordu cevap vermeden:

“Bütün hayatımı bir üzüm sıkar gibi sıkıp ona yeni bir hayat vermek istiyorum. Hayatımı üzüm sıkar gibi avucumda sıkmak, o üzümünden yapılan şarabımı ona damla damla hayat suyu gibi içirmek istiyorum. Kurumuş boğazına can olmak istiyorum.”

Enver de düşüncelere dalmıştı, Melisa’dan ve ona karşı beslediği sahipsiz duygularından başka bir şey geçmiyordu aklından. Ölüm bile bu denli saplanmıyordu içine.

“Yüzü şu ana kadar belleğime işlenmiş olan tüm kadın yüzlerini bir bir siliyor. Kara bir büyü’nün etkisi bu. O kara gözlerin kara büyü’sü. Onu seyretmekten kendimi alamıyorum ve yüz yıllık ideolojim sanki sahte bir barajmışçasına yıkılıp gidiyor.

İnsan aklını kontrol edemezse hiçbir şeyi kontrol edemez. Dizlerimin bağı çözülüyor her dakika ona baktıkça. Ne garip bir şey. Aşk dedikleri şey belki de bu olsa gerek. Ne kadar saçma ve anlamsız gelirdi. Yalan söylerler zannederdim hep, çektikleri, anlatıkları hisleri. Bir siyah elmas gibi bakışları, sert, keskin ve pahalı. Sanırım. Bilmiyorum. Bir ara aklım uçuyor, o derin siyah gözlere dalmış vaziyette yakalıyorum kendimi. Ölüm anında. Yanımda en iyi arkadaşım, dostum ölmüşken. Belki de birazdan hepimiz bir köpek gibi ölecekken. O ılık ılık ama sert kara gözlere bakarken, bütün ıstıraplı, zor geçen hayatımın akıp gittiğini hissediyorum. Derinlerdeki benliğimin güçlerini dışarı çekiyor bu gözler. Ebedi geceyi buluyorum bir anda. Ebedi derin koca bir dünyayı, ölüm-süzlüğü buluyorum...” diye geçirdi içinden Enver.

Melisa da susuyordu ama yüreği bağıra bağıra anlatıyordu her şeyi.

“Kaç zamandır hiçbir erkek dokunmadı bana...” diyordu içindeki feryat. “Uzaklardan gelen eski bir dost gibi şimdi içimde

kaynayan bu şey de ne acaba? Cinselliğin kana akıttığı çağrışım bu. Önce içeride bir ısınma, sonra yerinde duramama hali. Cinselliğim çöldeki çatlamış toprak kadar kurumuştur ve uzun yıllardır da yağmur yağacağına dair hiçbir belirti yoktu ve şimdi şu garip adam yüzünden peynir kokusu almış aç bir fare gibi sinsice soku-luyor benliğime. Kovmaya çalışıyorum pis bir dilenciye kovar gibi ama çok inatçı çok...”

Melisa’nın suskunluğu, Enver’e içindeki coşkuyu açığa çıkarma fırsatı veriyordu. Konuşmaya karar verdi. Ne olursa olsun içinde-kileri söyleyecekti.

“Tutku tahrip edicidir güzel kız. Ya zirveye çıkarır ya da insanı kör kuyulara atar. Ya başarılır sonucu ya da intihar.

Ölümcül bir sarhoşluktur tutku anı, çoğu zaman da delilikle son bulur. İşte tam şu anda bu tutkunun esiriyim ben. Kaçmak bile istemiyorum. Bazı kuvvetler vardır, eski işlenmemiş bir demir külçesi gibi. Bazı kuvvetler de vardır ki, özenle işlenmiş, ateş altında dövülmüş, üstüne çifte su verilip şekillenmiş, kırılmaz hale gelmiş... Aşk belki de bildiğimiz en büyük kuvvettir. Hayatım boyunca bu aşk için bekledim ve bulduğum anda da yitiriyorum. Üzgünüm. Hem de çok üzgünüm...” dedi yumuşacık ve duygulu bir sesle.

Melisa boğazına düğümlenen acının ona artık nefes bile aldır-madığını hissedip kalktı yerinden ve uçuşuma atlar gibi Enver’in boynuna atılıp var gücüyle sarıldı ona sımsıkı.

37. Bölüm

Nadir, Özge

Saat 23.54

Özge'yle Nadir, çekildikleri küçük odada baş başa kaldıklarından beri karşılıklı susup durdular. Çıt çıksa, aralarındaki camdan sessizlik tuzla buz olacak kadar kırılğan ve keskindi... Sonra elleri birleşti kendiliğinden.

Hâlâ çok seviyorlardı birbirlerini. Ne çok sorun atlatmışlar, ne badirelerden geçmişler, aşklarını ne çok çatışmayla sınamışlar ve her şeye rağmen bir arada sevgi dolu kalabilmeyi başarmışlardı. Elbette her evlilik, her birliktelik birçok sorun, acı ve yıpranmışlıktan geçiyordu. Ama hâlâ taze kalmak, hâlâ teninin bile bir dokunuşundan uyarılmak başka bir şeydi.

Şimdi gözünde eski ve yeni hayatı birbirini tamamlıyordu. Üst üste konulan iki kopya kâğıdına çizilen resim gibi. Birisi olmadığında diğer resim eksik kalıyordu. Doğu ve Batı gibi. Birisinin olmadığında diğerinin anlamsızlığı gibi. Yaşamla ölüm gibi. Yaşamı anlamlandıran ölüm gibi...

Tanıştıkları ilk günü hatırladı Nadir. Ona değip geçen bu ışıltılı bakışlarda yorgun ama kararlı bir cesaret vardı. İnce parmaklı küçük ve zarif ellerini kucağında birleştirmiş, dimdik oturuyordu. Oturuşunda bile insanı tedirgin eden, aşağılayan bir keskinlik vardı. Tam da şimdi burada olduğu gibi... On sekiz yıllık bir

dejavuydu şu an Nadir'in hissettiği. Aynı mağrur ve baş eğmez duruşla, aynı kararlılık ve yorgunlukla bakan kadını görüyordu yine karşısında.

Özge'ye sorgusuzca sımsıkı sarılan Nadir, karısının yanaklarından süzülen iki damla yaş gördü sonra. Hiç alışkın değildi Özge'nin ağlamasına.

Boynuna kapanmış ağlayan karısına sarılırken, uzun yıllar önce kaybettiği bir sevgiliyi yeniden bulmuş gibiydi. Ona hasretle ve sitemle dokunuyordu sanki. Tanımadığı genç bir kızdı kollarının arasında sardığı.

Sanki yıllardır kaybetmiş olduğunu yeniden bulmak gibi bir şeydi bu. Bir yabancıнын teni gibi. Elleri saçlarının arasından geçip boynuna ulaştığı zaman hâlâ ilk günkü gibi ürpermesi. Sanki tanımadığı genç bir kıza dokunur gibi, genç, deneyimsiz erkeğin dokunuşu gibi hissediyordu o an. Eli elbisesinin üstünden vücudunda dolaşırken yabancı bir tene dokunur gibi... Boynuna uzanıp kokluyordu Nadir. Vücudu kendi bedeni ve duvar arasında sıkışmış vaziyette. Belki de yıllardır hiç bu kadar sertleştiğini hatırlamıyordu. Çıplaklık ile giyiniklik arasındaki bir hazdı bu. Ölmek ile yaşamak arasındaki haz gibi. Belki de birazdan öleceklerdi ve bu dünyada son kez bu yumuşak, kendisine ait olan, ona ait olan bu sevgiye bu tene dokunuyordu. Hem bir günah hem de yeni bir başlangıç gibi.

“Vakit daraldı” dedi Özge, ağlamaklı sesiyle. “Birazdan aşağıya ineceğiz. Seni burada bırakıp gideceğimi düşünüyorlar ama bunu yapmayacağım. Şimdilik itiraz etmememin nedeni seninle bu odada son kez baş başa kalmak içindi. Seni bırakıp asla aşağıya inmeyeceğim Nadir.”

Her ne kadar duyulandıysa da bunu kabul edemezdi Nadir. Evde anne ve babalarının dönüşünü bekleyen iki evlatları vardı.

İkisinden biri onlara dönüş ihtimalini değerlendirmek zorundaydı. Bu bir diğeri için hayatına mal olacaksa da fark etmezdi. Çocuklar annelerine kavuşabiliyordu.

“Bize bir şey olmayacak Özge. Korkma...” dedi Nadir, karısının avucunda tuttuğu ellerini sevgiyle dudaklarına götürerek. “Hem diyelim ki üzerimizdeki ölüm tehdidi devam ediyor. İkimiz birlikte ölemeyiz ki Özge... Bizim iki tane çocuğumuz var. Birimizin hayatı kalması gerekiyor. Onları yapayalnız bırakmaya hakkımız yok.”

Eğer çocuklar olmasaydı kocasıyla birlikte ölüme gitmek hiç de zor değildi Özge için. Yıllar belki Nadir’in yüzüne çizgiler ve yıpranmışlıklar taşıyordu ama bu adamın kalbi hâlâ bir çocuk kadar saftı, tertemizdi.

Yılların alışkanlığıyla elini istemsizce karısının dövmesine götürdü yine Nadir. Hafifçe okşadı o dövmeyi, sonra öptü sevgiyle. Elini karısının saçlarına götürüp usulca kendine çekerek boynuna gömdü yüzünü. Birbirlerini derin bir tutkuyla arzuluyorlardı. Elini kocasının bacaklarının üzerine koyan Özge, tüy gibi hafif ve küçük hareketlerle yukarı doğru kaydıığında kocasının sertleşen erkekliğini hissedip yüzüne baktı. Kırık bir tebessümle anlaşılar karşılıklı... İkisi de biliyordu kalplerinden ve zihinlerinden geçeni.

“Seni her zaman istedim Özge, biliyorsun. Şu anda bile istiyorum seni...” dedi Nadir, dudaklarını karısının küçük ve biçimli burnunun etrafında dolaştırırken.

Özge de her kadın gibi araya giren yılların hükmüne boyun eğerek cinsellikten uzaklaşmıştı. Kocasından ziyade hayatın bir rutiniydi bu ona göre. Tenlerin birbirini ezberlemesi, sırrın ortadan kalkması ve geriye keşfedilecek hiçbir şeyin kalmamasıyla ilgiliydi. Fakat buna rağmen ölesiye arzuluyordu şu an kocasını.

Kendini serbest bıraktı Özge. Kocasını boynunu kokluyordu yine. Sonra kulakmemesini dolaştı diliyle. Güçlü ve kemikli

elleri, karısının gömleğinden içeri sızdı su gibi, serin ve uyarıcı... Özge'nin hâlâ dipdiri duran göğüslerini kavradı, avuçlarının içini cömertçe doldurarak.

Sonra karısının dudaklarına uzandı. Sıcak ve ıslak dokunuşlarıyla doyasıya hissediyordu Özge'nin dolgun dudaklarındaki şekerli tadı. Uzun uzun öptü bu dudakları...

“Özge...” dedi Nadir, ateş gibi yanan fısıltılı sesiyle. “Dünyanın en güzel melodisini söylemek gibidir, sevdiğinin ismini söylemek... Özge... Özge... Özge...”

İkisi de üzerlerini toplayıp yeni hayatlarına doğru son adımlarını atmak üzere hazırlandılar.

Özge durdu, seviyordu bu adamı, söyleyecek kelimeleri bulsa kendisini ifade edecekti ama başka bir şey diyecek kadar edebiyattan anlamıyordu. İlk defa edebiyattan uzak olduğu için kendisinden nefret etti. O da kocasına şu an süslü sevgi sözcükleri söylemek istiyordu. Hem de içinden gelerek istiyordu bunu.

“Hâlâ bir çözüm bulamadık” dedi Nadir. “Sizden sonra Enver teslim olacak gibi duruyor.”

“Sanırım başka çare de yok gibi. Hepsi aslında iyi insanlara benziyorlar...” diye karşılık verdi Özge.

Garip ama ikisinin de kanı ısınmıştı sanki bu eylemcilere. Nadir kendi gençliğini görüyordu özellikle Enver’de... Kendinde artık kaybolmaya başlamış idealizmin ve inancın Enver’de ne kadar taze ve canlı olduğuna tanık oluyordu.

Nadir’in yüzüne kan hücum etti. Aklına çılgınca bir çözüm gelmişti. Sonra yüzü aydınlanır gibi karısına bakarak, “Aslında bir yolu olabilir” dedi. Heyecandan kelimeleri bir kekemeninkiler gibi titriyordu. Aklından geçenleri hızla Özge’ye aktardı. Özge’nin yüzünde umut ışıkları belirdi.

38. Bölüm

Nadir, Özge, Enver, Melisa

Saat 00.10

Dizginlerinden kurtulmayı bekleyen vahşi atlar gibi salonun bir köşesinde yerinde debelenir gibi küçük voltalar atan Enver'e heyecanını dizginlemeye çalışarak yaklaşan Nadir "İçeride konuşabilir miyiz?" diye sordu.

Gerginliğini gizleyemeyen Enver'in çaresizliklerden çaresizlik beğenecek hali kalmamış gibi kafasındakini uygulamaya kararlı olduğunu hissetmişti Nadir. Ölmekten daha kötü bir şey varsa o da ölümü beklemektir. "Öleceksek bir an önce ölelim" diye geçiriyordu içinden Enver.

"Yine ne var, yeni bir plan mı?" diye sordu bıkkınlık dolu alaycı bir ifadeyle...

Daha birkaç dakika öncesine kadar kurtuluş düşleri kuruyordu umutla. Melisa'ya aşkını itiraf edip vedalaşırken bile yaşamak ve sevmek hevesiyle dolup taşıyordu içi. Nefes nefese âşık olmuş, alelacele itiraf etmişti kalbinde olan biteni. Oysa şimdi kırgınlıklarla doluydu yüreği. Bu duygusal gelgitlerin hızı Enver'i sarsmaya başlamıştı artık.

Salondaki tedirgin kalabalığın kendisini dikkatle izlediğini fark eden Nadir, kimsede eylemcilerle işbirliği yaptığı şüphesi yaratmamak için herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle

konuşmaya gayret edip, “Dışarıya çıkanların güvende olduklarını bize garanti etmelisiniz. Yoksa herkes burada kalacak. Öleceksek hep birlikte öleceğiz” dedi.

Nadir’in gösterisini çabuk fark eden Enver de oyuna iştirak ederek, “Bu son konuşmamız olacak. Bir daha açıklama yok. Benimle gelin” dedikten sonra yanına Tolga, Jale, Özge ve Melisa’yı da katıp mutfğa yöneldi yine.

“Evet neydi mesele?” diye soran Enver’in üzerindeki öfke ve yılgınlık hali herkese sirayet etti birden. Kendini ölüme fazlasıyla adanmış görünüyordu. Yılgınlıktan çok ölüme alışır gibiydi. Tam bir teslimiyetle çoktan açmıştı kollarını cehenneme. Enver’deki bu kabullenmişlik hali en çok Melisa’yı tedirgin etti. “Deminki plana sadık kalalım” diyerek konuşmasına devam eden Enver, konuyla ilgili kimseden yeni fikir beklemediğini belli etmişti.

“Bence bir çözüm yolu olabilir” diyen Özge, hemen yanında duran kocasının yüzüne bakarken ondan son kez onay alınmaya dek bekledi. Nadir başını hafifçe öne eğerek, karısının konuşmaya devam etmesini istedi. “Biz bu ofisi hazırlarken Nadir’le bir şey düşünmüştük” diyerek, kocasıyla az önce yaptıkları planı bütün detaylarıyla etrafıca anlattı Enver’e.

Zaman iyice daralıyordu. Özge, umutla ışıldayan gözlerini Enver’in kararsız bakışlarına dikmiş bir solukta heyecan içinde anlatırken, karısını hayranlıkla izliyordu Nadir. “İşte yine bir kadın direnişi” diye geçirdi içinden. Ne de olsa isyanı dışı kuş yapardı... Gezi direnişinde gördüğü bu pankart aklına gelmişti şimdi.

Melisa’nın kalbi havalanır gibi oldu birden. Bu kesinlikle Enver’i de kurtaracak olan bir çözüm yolu.

Jale de baskından beri ilk defa küçük kız çocuğı haline dönmüştü kendi içinde. Özge’nin anlattığı planı gözünde canlandırırken içten içe yine bir oyuna dahil olduklarını düşünüp sevindi.

Tolga'yla oynadıkları oyun kadar heyecan verici olmasa da umut ve yaşam dolu bir plandı Özge'nin anlattığı oyun...

Planı hızlıca anlattıktan sonra derhal hazırlıklara başlayan Özge, buzdolabından yiyecekleri çıkardı. Pratik, düzenli kadın edasıyla birkaç kişinin on dakikada yapacağı işi tek başına beş dakikada halletmişti.

“Tamamdır! Her şey hazır işte. Hadi bakalım. Şimdi herkese kolay gelsin...” diyerek seri adımlarla çıktı mutfaktan Özge.

Yaşam ve ölüm arasında cereyan eden bu nefes kesici oyun ölümün galibiyetiyle sonuçlanmak üzereyken şimdi yeniden eşitlenmişti skor.

Enver'in teslimiyet hissi bile sis bulutu gibi dağılıp açılmaya başlamış, yerini yeni bir ihtimale terk etmişti.

39. Bölüm

Çıkış

Saat 00.47

Süre dolmuştu artık... Oyalanacak zaman yoktu. Salona rehinelere yanına dönen Enver “Hadi bakalım...” dedi ellerini birbirine vurarak. “Her şey anlattığımız gibi olacak. Hamile kadını arkadaşlarım alıyor. Siz hanımlar, dediğimi unutmuyorsunuz. İki erkek hamile kadını taşımak için, iki kadın da polisle konuşmak için serbest bırakıldı. Aynen böyle anlatıyorsunuz olayı. Tekrar ediyorum. Arkadaşlarımı eleverecek olursanız buradaki herkesi öldürürüm. Ancak onların sorgudan sağ salim çıktığını anladığımda buradakileri serbest bırakırım.”

Salonda beklemeye devam edecek olan diğer rehinerler bu transferi izlemeyecekti. Her biri yüzünü duvara döndükten sonra planı başlattı Enver.

Tolga ve Jale de yüzlerini duvara dönüp birlikte yere oturdular. Tolga kızın kulağına doğru eğilip, “Yanımda olman hoşuma gidiyor Jale... Eğer buradan sağ salim kurtulursak seninle kanatlanıp uçmak istiyorum” dedi küçük bir tebessümle.

Jale’nin de duyduğu bu sözlerle aklı karıştı birden. Aşkına karşılık bulamayacağına kendini inandırmışken işittiği bu duygu dolu sözlerle inanamıyordu. Tolga’dan şimdiye dek umduğu şeyler bile değişmişti bir anda. “Senin için aşk, hayatın bir parçası olabilir ama benim için hayatın koşulsuz tek anlamıdır” diye karşılık

verdi Tolga'ya... Jale'den beklemediği bu yanıt da Tolga'nın sarsılmasına yetmişti işte.

Genç ve güzel yüzüne gamzeleri bu kadar çok yakışan o çocuk-suluğuyla Tolga'nın gözlerinin içine bakan Jale, "Nar rengi şafaklar yaşamak istiyorum seninle. O kadar" dedi ve yüzünü duvara dönüp sustu...

Tolga bağdaş kurduğu bacaklarının altından uzattığı eliyle kalçalarına dokundu Jale'nin. Eteğinin altına götürdü elini. O kadar uzandı ki kıza, iç çamaşırından taşan ıslaklığını hissetti parmaklarında. İçinde bulundukları durum umurunda bile değildi. "Hiç kimse bir kadından adil davranmasını bekleyemez" dedi Jale. "Seni istiyorum Tolga ama bundan sonra adil davranmamı bekleme."

Enver'in Halil Paşa ve Kuşçubaşı Eşref'le konuştuğunu işittiler. "Polisin daha fazla sabrı kalmadı artık" dedi Enver. "Binaya baskın düzenlemelerine engel olmaya çalışın. Binanın her yerine bubi tuzakları kurulduğunu söyleyin. Onlar binada olmazlarsa ben de apartman boşluğundan çatıya ulaşabilirim belki. Basını da araya katın. Aşağıda en az üç ya da dört tane canlı yayın aracı vardı. Bu bizim için avantaj. Yukarıda dört eylemci olduğunu söyleyin. Birinin yarası ağır o yüzden her an her şeyi yapabilirler dersiniz. Eğer ben de buradan sağ çıkabilirsem tam bir yıl sonra tamam mı, unutmayın, tam bir yıl sonra öğle vakti Paris'te Eiffel Kulesi'nin önünde buluşalım. Başka hiçbir türlü irtibata geçmeyelim. Hadi Allah'a emanet olun her ikiniz de."

"Sen bizi düşünme üstat" diye karşılık verdi Eşref. "Biz işi kotarıyoruz. Sen dikkatli ol. Eğer ki bir yıl sonra seninle buluşabilirsek söz veriyorum ki o günü çocuklarıma da anlatacağım. O günü her yıl kutlayacağım."

"Hadi ama şimdi esprinin zamanı değil. Kadını kollarından tutup indirin aşağıya. Durmayın daha fazla" diyerek gönderdi

arkadaşlarını. Özge ve Melisa da hamile kadını taşıyan Halil ve Eşref'in peşinden hareketlendiler.

Enver de pencereye yaklaşp polislere seslendi bir kez daha.

"Aşağıya yaralı, hamile bir kadınla dört kişi yolluyoruz. Ateş etmeyin!"

Nadir karısının yanına geldi ve sarıldı. "Dikkatli olun, çok dikkatli olun. Ne olursa olsun kendini riske etme. Bana bu dünyada lazım olan tek insansın."

O sırada Enver, Melisa'nın kulağına eğildi ve minicik bir şey söyledi.

Melisa gülümsedi, "Umarım..." dedi.

Rehineler yüzleri duvara dönük yerde oturduklarından dolayı kimse Nadir'in Enver'e yaklaşp konuştuğunu görmedi. "Yarım saat bekleyelim" diyen Nadir de Tolga'nın yakınlarında bir yere çöküp oturarak beklemeye başladı.

Çok geçmeden aşağıda birtakım seslerin yükseldiğini, bazıların heyecanla bağırıştığını işittiler. Yolladıkları rehineler dışarı çıkmış olmaydı ki canlı yayın araçlarının ışıklarıyla birlikte koşturmacalar da arttı.

Birkaç dakika sonra Enver "Zaman doldu!" diye seslendi duvar dibinde bekleyen rehinelere. "Polislerde hâlâ bir hareket yok. Bana iki kişi daha vermek zorundasınız. Kurbanlarınızı seçin."

Rehineler sözleşmişlercesine aynı anda Bektaş'a baktılar. Sanki öldürdüğü paşa için hayatıyla bir kefarete ödemesi gerekiyormuş gibi, ondan karşılık beklemeye başladılar.

Çok bekletmeden Nadir ayağa kalkıp, "Sanırım tüm bunların sorumlusu benim. Bu yüzden de sıra bende!" dedi.

Arkadaşının çıkışına kayıtsız kalmayan Tolga da, "Hayattaki tek dostum ölüme gideceğini söylüyorsa, o halde ikinci kurban da ben olmalıyım!" diyerek atıldı.

Kalabalık bir kez daha rahatlamıştı. Yeni kurbanlar da belirlendiğine göre hayatta kalma şansları devam edecekti. “Buradan sağ salım çıkarsam eğer Haiti’de bir ay boyunca tek başıma tatil yapacağım” diye kendi kendine söylenen borsacı Selim’i işiten Leyla Hanım, yanında oturan Nuriye Hanım’ın kulağına eğilerek, “Buradan sağ salım çıkarsak koca bir öküz kurban edeceğim!” dedi.

Nuriye Hanım da bir ay boyunca fakire fukaraya yemek dağıtacağına dair söz verdi.

Kalabalığın içinden kurbanlarını alan Enver, yüzleri duvara dönük rehinelere ardı sıra Tolga ve Nadir’e bekledikleri zamanın geldiğini işaret etti saatini göstererek.

Üçü birlikte salondan çıkıp arka odalara doğru yürümeye başlamışlardı ki çok geçmeden Nadir ve Tolga’nın var güçleriyle fer-yat figan bağırdukları işitildi.

“Kaçıyor, kaçıyor! Herif arka taraftan çatıya çıktı!” Herkes bir telaş ayağa kalktığı anda, paldır küldür salona giren Nadir, “Camdan polislere haber verin!” deyince borsacı Selim ve mimar Şevket Nuri atıldılar hemen. Tolga temkinli olmaları için durdurmasa heyecanlarından dolayı pencere önünde avlanacaklardı keskin nişancılar tarafından.

Tolga aşağıya doğru bağırdı:

“Teröristler arka taraftan çatıya çıkarak kaçmaya çalışıyorlar. İçeride terörist kalmadı. Bizi almaya gelebilirsiniz. Dikkatli olun sadece biz varız.”

Bu sırada mutfağa geçen Nadir, yan pencereden dışarıya iki el ateş etmeyi de ihmal etmedi. Böylece bir iki dakika içinde apartmanın arka tarafına polisler yığıldı. Merdivenlerden yukarıya tırmanan polislerin ihtiyatlı adımları işitilir olmuştu bile.

40. Bölüm

İki Hafta Sonra

Özge, Nadir

Burası Mardin'in yöresel yemeklerini en iyi yapan yerdı... Bağdadi Lokantası... Teras katında güneşin batışını izlemek yemekler kadar lezzetli ve baş döndürücüydü. Masa baştan aşağıya yöresel yemeklerle donatılmıştı. Sembusek, kaburga dolması, içliköfte, erikli kebab ve yöresel bir şarap...

"Çocuklardan ayrı tatil yapmayalı epey zaman olmuş" dedi Nadir, iştahla kaldırdığı şarap kadehinden kallavi bir yudum alarak.

"Bundan sonra kendimize zaman ayıralım. Hayat gerçekten güzel... Ve ben seni çok seviyorum..." diye karşılık verdi Özge kocasına.

Nadir, hemen yanında oturan karısının omzuna kolunu atarak kolundaki dövmesini okşadı usulca. Özge, kendini kocasının kucağına yaslayarak, "Beni hiç bırakma olur mu?" diye fısıldadı kulağına...

Aşkları trajediler beslerdi genellikle... Acılar beslerdi aşkı... Sevgiyse mutluluk ve huzurla beslenirdi ancak... Artık çalışmama kararı almıştı Nadir. Sadece karısı ve çocuklarıyla vakit geçirmek istiyordu. Parası vardı yeterince, nasıl olsa babası öldüğünde de yüklüce bir miktar daha kalacaktı. Hem belki bu erken emekliliği yazarak değerlendirirdi. Belki de Tolga'yla birlikte bir kitap yazarlardı.

Tolga, Jale

Kos Adası'nda hava karardığında esen ılık rüzgâra bırakmıştı Jale çıplak bedenini. Tolga'yla konakladığı butik otelin balkonundaki divanda yüzükoyun uzanıyordu boylu boyunca. Üç gündür her şeyden uzak, baş başaydılar.

Genç kızın bronzlaşmış tenine menekşe kokulu masaj yağı dö-küyordu Tolga...

Sema'yla boşanacak olmasının rahatlığı da vardı üzerinde. Buraya gelmeden önce avukatına vekâlet vermiş, davayı açmıştı hemen. Karısı bu ani boşanma kararına şaşırılmış olsa da duygusal olarak çok etkilenmemişti. Nasılsa yüklü bir nafaka ve mülk alacaktı kocasından.

Tolga, Jale'nin omuzlarına masaj yaparak gezdirdiği ellerini yavaşça aşağılara indirirken, kızın giderek gevşediğini fark ediyordu.

"Ellerin artık yumuşak" dedi bilerek. Tolga'yı gaza getirmek istiyordu Jale. Şimdi bedeninde dolaşan bu eller, âşık olduğu adama ait olan ellerdi. Hiç gelecek kurgulamadı Jale. Bu adamla hep o anı yaşamaya karar verdi. Tolga'nın omzundan başlayan masaj hareketiyle kendisini biraz daha gevşetti.

Jale'nin dolgun ve iri kalçalarının arasına yavaşça akan masaj yağı, Tolga'nın parmaklarının da oraya kolayca kaymasını sağladı. Kaydığı aralıktan elini çıkarmayan Tolga, burayı da uzun uzun okşadı. Karşı balkondan onları izleyen çifti görmüştü ikisi de.

Bu Jale'yi daha da heyecanlandırdı. Her heyecanlandığında yaptığı şeyi yaptı ve karşı balkona bakarak dudaklarını yaladı. Kalçalarını biraz daha yukarıya kaldırıp ikiye bölünmüş taze bir şeftali gibi yarılan kadınlık organını sergiledi şehvetle... Tolga'nın parmakları artık Jale'nin ıslanan ve yağlanan deliklerinde geziyordu.

“Bir şeyi güzel kılan ona bakan gözlerdir” dedi Tolga, avuçladığı bu sulu ve sıcak şeftalinin içine doğru akarken parmakları.

“Sen güzel baktıkça o daha da güzelleşir unutm...” diyerek şuh bir kahkaha attı Jale, gülüşünü tüm Kos Adası’na duyurmak istermişçesine.

Ganimet

Köşede dükkânda hummalı bir çalışma sürüyordu günlerdir. Eşraf buranın ne dükkânı olacağını kestirememişti henüz. Güler yüzlü topluca bir kadının kocası, oğlu ve iki kızıyla birlikte canla başla hazırlandığını görüyordu herkes.

Ganimet sonunda umduğuna kavuşmuştu. Kaynanası nihayet arsayı satıp bu dükkânın kiralanmasında oğluna destek olmayı kabul etmişti. Ganimet’ten mutlusu yoktu artık.

Bir daha da Allah nasip etmesindi öyle ne idüğü belirsiz insanların yanında çay çorba işi yaparak hayatı pamuk ipliğine bağlı çalışmayı.

Bektaş

Maltepe Köyiçi’nde kahvede kafa kafaya vermiş konuşan iki arkadaş beşinci kez tazelenen çaylarını yudumluyorlardı karşılıklı. Çevre kalabalıktı. Köyiçi’ndeki yüzlerce kafe ve çay bahçesinin bazıları tam dolu bazıları ise yarı yarıya doluydu.

Alen, bir sürpriz yapıp geçen akşam çalmıştı Bektaş’ın kapısını. Uzun bir aradan sonra Alen’i karşısında görünce dünyalar onun olmuştu. Amerika yaramıştı Alen’e. Toparlanmış, iyileşmiş, kendine gelmişti nihayet. Hatta yeniden âşık bile olmuş, uğradığı ihanetin acısını yeni sevgiliyle onarmıştı çoktan.

“Aklındaki bu yerler iş yapar mı?” diye sordu Alen.

“Bence fena sayılmaz ama artık butik işler iyi tutuyor, bence yöresel bir şeyler yapmalıyız” diye karşılık verdi Bektaş... Hevesli, heyecanlı ve mutlu görünüyordu.

“Mesela?”

“Mesela, Antep mutfağı... Ama bence Halep mutfağı daha doğru olur. Geçenlerde Suriye’den göç etmiş çok iyi bir aşçıyla tanışmıştım. Şu sahilde çok iyi bir Halep mutfağı açabiliriz.”

“Güzel fikir...”

Bektaş’ın keyfi yerindeydi. Tahta sandalyesinde kaykılarak bacaklarını uzatıp güneşe baktı... Yeniden başlamak ne güzel şeydi...

Berrak

Olaydan sonra üç gün boyunca Xanax alıp uyumuştı Berrak. Dördüncü gün uyanıp da sünepe kocasını başucunda bekler bulduğunda yeni bir kararla çıkmıştı yatağından. Artık bu adamlarla yaşamak istemediğine emindi. Ayrılacaktı ondan. Bundan sonra vaktini kızıyla geçirecekti. Hatta hemen yurtdışına gideceklerdi birlikte. Anne kız gezip eğlenecek, bol bol alışveriş yapacaklardı o dükkân senin bu dükkân benim...

Belki de bundan sonra beş yıl erkek merkek almamalıydı hayatına... Bunu da ayrıca düşünecekti tatilden döndüğünde.

Şimdi de aldığı kararı uyguluyordu. Üç günde pasaport hazırlıklarını yapmış, biletleri almış ve artık valizlerini topluyordu.

Arzu

Narmanlı Apartmanı önünde duran kamyonet, Arzu’nun dairelerinden taşıdığı eşyaların bir kısmını antikacıya bir kısmını da Galatada yeni tuttuğu bir oda bir salondan ibaret küçük evine götürecekti.

Yeni akım böyleydi... Arzu da 100 eşya modasına uygun yaşayacaktı bundan sonra. Kıyafetleri, çatalı, kaşığı, diş fırçası da dahil olmak üzere sadece 100 parça eşyası olacaktı. Bir oda dolusu pahalı ayakkabılar, kıyafetler, kozmetikler, antika eşyalar, gümüş takımlar, altın kaplama şamdanlar, ipekten perdeler, her şey ama her şeyin yükünden kurtuluyordu böylece. Az eşya çok mutluluk... Bir kuş kadar özgür ve bir kelebek kadar hafif yaşayacaktı hayatının geri kalanını.

Kendine değer vermeyi de öğrenecekti bu süreçte.

Öyle gündelik ilişkiler, rasgele sevişmeler olmayacaktı.

Teşvikiye’de Atiye Sokak’ta anneannesinden kalma küçük ayakkabıcı dükkânını da lezzetli ev kurabiyeleri yapan bir dükkâna çevirmeyi düşünüyordu. Kişisel gelişim kurslarında öğrendiği gibi içine sevgi ve şifa kodlayacağı kurabiyeleriyle dünya üzerinde birlik ve bütünlük bilincinin yayılması adına kendince önemli bir misyon yüklenmiş olacaktı. Bu girişimlerinin ardından peygamber olduğuna bile inanacaktı.

Halil Paşa, Kuşçubaşı Eşref

İki arkadaş Paris’te Seine Nehri kenarında oturmuş, gecenin ışıklarıyla dans eden karartılara bakıyorlardı. Karşılarında Kuğu Adası vardı. Adadaki Özgürlük Heykeli’ni izleyip kendi özgürlüklerinin tadını çıkarıyorlardı.

“Sence başarabilmiş midir?”

“İki haftadır internetten gazeteleri tarıyorum ama hiçbir şey yok.”

“Öldüğü ya da ölü ele geçirildiği yolunda hiçbir şey yazmıyor. Belki de kurtuldu. Süleyman Askeri’nin ölüm haberi vardı her yerde.”

“Seneye şu karşıdaki Eiffel Kulesi’nin orada bekleyeceğim. İki elim kanda bile olsa geleceğim.”

“Ben de üstat, ben de seneye öğle vakti orada olacağım. İki elim kanda bile olsa.”

Kuşçubaşı Eşref ve Halil Paşa yarım saat kaldıkları sorgudan kolayca çıkmışlardı. Neyse ki hem Sıla'yı hem de Özge ve Melisa'yı aynı anda birlikte sorguya aldıkları için olay daha kolay olmuştu. Sahte kimlikler işe yaramıştı. İsim, adres, iş vs. gibi bilgiler alındıktan ve içerisi ile ilgili birkaç soru sorulduktan sonra, Sıla'nın hastaneye yetişmesini bahane ederek gidebilmişlerdi. Beklediklerinden katbekat kolay olmuştu. Oradan ayrıldıktan sonra, diğer pasaportları da yanlarına alıp havaalanının yolunu tutmuşlardı. Mısırlı iki işadamı olarak terk etmişlerdi eylem için geldikleri İstanbul'u.

Bundan sonra yeni kimlikleriyle bir ömür yaşayabilirlerdi. “Artık kendi işimi yapacağım” dedi Halil. Şimdiki adı, Gahiji olmuştu. Avcı demekti ve kendisine çok yakıştırmıştı yeni ismini.

Kuşçubaşı Eşref de, Libya çöllerinde kendisine dendiği gibi uçan kartal anlamına gelen Bennu ismini almıştı.

Melisa

Taksim Cumhuriyet Anıtı'nın altında iki saattir bekliyordu ama erken gelmişti. Sözleştikleri saate henüz beş dakika vardı.

İki kez sorguya almışlardı onu. Polisler bir türlü çözemiyorlardı olayı. Belki hâlâ takip ediliyor olabilirdi. Dikkatli olmalıydı.

Sonunda beklediği adam göründü yolun karşısında. Yorgun, uyuşuk bir kötürümü andıran ve heyecansız adımlarla yaklaştı yanına. Neredeyse birbirlerine hiç dokunmadan yürümeye başladılar yan yana. Çok ama çok zorlanıyordu adam. Beklediği adam bu değildi sanki. Yanındaki yabancıнын varlığına itiraz etmeden Divan Oteli'ne kadar yürüdü sessizce. Buradan bir taksiye atlayıp Abbasağa Parkı'na gittiler.

Gerçek adıyla Ömer Senusi, kılık değiştirmiş, tanıdığı Enver'e hiç benzemiyordu. Saçlarına aklar düşmüş, bacaklarını yerde sürüyen yaşlı bir adamdı bu. Taksiden inerken bile yavaş ve hastalıklıydı hareketleri. Enver'in gerçekten iyi bir oyuncu olduğunu düşündü Melisa.

Taksiden inip eski bir apartmana doğru yürüyüp ikinci kattaki daireye girdiler birlikte. Melisa'nın eski okul arkadaşının eviydi burası. Her şey tam da planladıkları gibi ilerliyordu. Dairenin kapısından içeri girip arkalarından kapıyı kapattıkları gibi doğruca banyoya ilerledi Enver. Başındaki kasketi, ağarmış saçlarını, posbıyıklarcını, ince metal çerçeveli gözlüklerini ve makyajını temizledi önce.

Sonra aşkla açtıkları kollarını büyük bir özlemle ve hayata duydukları minnetle sıkıca doladılar birbirlerine. Sarılırken bile bütün kemikleri çatırdıyordu Enver'in.

İki hafta hiç kıpırdamadan hareketsiz, aç ve nefessiz kalmıştı çünkü. Ölesiye özlemişlerdi birbirlerini. Tolga ve Nadir'den dolar olarak aldığı yüklü miktardaki parayla Paris'e iki uçak bileti almıştı Enver. O gece polislerin yanına yolladığı Melisa'ya vermişti kendi sahte pasaportunu. Mısır uyruklu İssa'ydı artık. Kurtuluş demekti İssa ve artık hayatı boyunca bu isimle yaşayacaktı sevdiği kadının yanında.

Borsacı Selim, Leyla Hanım ve diğerleri...

O gece orada olanları bırakın başka birisine anlatmayı, kendilerine bile bir daha hatırlatmadılar. Sanki öyle bir gün, öyle bir olay, öyle bir ölüm olmamıştı. Ölümde hepsinin parmağı vardı... O geceyle ilgili anlattıkları tek şey nasıl korktuklarıydı. Aynı ortamda yan yana gelmekten kaçındılar her zaman ve eğer tesadüfen karşılaşmışlarsa, küçük bir göz temasının ardından kaçır gibi uzaklaştılar birbirlerinden.

O gece...

Nadir mutfak camından dışarıya ateş ettikten birkaç dakika sonra polisler ofise ani bir baskın düzenlediler. Eylemcilerin binanın çatı katından kaçtığı söylenmişti. Polisler kaçan kişilerin kim olduğunu bilmiyorlardı ve içerideki ceset rehine miydi, eylemci mi onu da anlayamadılar. Binanın çatı katına kaç eylemci birden kaçmıştı, ne ara toz olmuşlardı ortalıktan? Arkalarında en ufak bir iz bile bırakmamışlardı. Buhar olup uçmuş gibiydiler.

İstanbul'un her yanı günlerce aranmıştı emniyet güçleri tarafından. Eşkâller çıkarılmış, rehinerler sorgulanmıştı ama hiçbir sonuç elde edilememişti bir türlü. Paşanın kim tarafından öldürüldüğü de büyük bir sır olarak saklanmaya devam ediyordu rehinerler tarafından. Herkes ortağı olduğu bu cinayeti çoktan unutmuş gibiydi. Dışarıya çıkan iki eylemci için de herkes ağız birliği etmişti. Eğer onları eleverirlerse binayı havaya uçuracaklarını söylemişlerdi.

Enver, Nadir'in küçük odaya yaptırdığı gizli bölmede yanında ona bir hafta boyunca yetecek erzakla birlikte, bir hafta da tamamen aç olarak kalmıştı. O bölmeden yaşlı ve düşkün bir adam olarak çıkmıştı günler sonra.

O daracık alanda beklemekten kemikleri ezilmişti neredeyse. Yine de dayanmıştı. Melisa'yla sözleştikleri gibi Cumhuriyet Anıtı'nın altında buluşup akşam saatlerinde Paris'e uçacaklardı.

Enver, Melisa

Yanlarına küçük bir çanta alıp havaalanının yolunu tutarken bir yıl sonra Halil Paşa ve Kuşçubaşı Eşref'le Eiffel Kulesi'nde buluşmaya gideceğini düşündü Enver.

Sevdiği kadınla birlikte yeni hayatına doğru kanat açarken taksinin içinde elini tuttu sıkıca ve “Sevgilim...” dedi ona ilk defa.

“Paris’te yaşamaya hazır mısın?”

“Kesinlikle” dedi Melisa.

“Sen iyi bir mimar olacaksın orada, ben de kendi işimi yapacağım, bizim çocuklarla iş kuracağız. Her şeyden uzak.”

Melisa cevap vermedi, son hazırlıklarını yapıyordu. Enver bu kez dayanamadı, eğilmiş eşyaları toplayan Melisa’ya sarıldı...

Artık her şey geçmişte kalmıştı...

Onlar için geçmiş, artık gelmeyecek olan şeydi...

Ve Komiser Murat olay mahalline bir kez daha geldi. Daireyi gezerken mutfakta tezgâhın altında yanmış bir kâğıt parçası gördü. Tam eğilip alırken eviyenin arkasındaki düğmeyi fark etti...